

Eugen Baciú

MISTERIOASA VIAȚĂ A DOMNULUI MARLOW

Editura Favorit

Eugen Baci

**MISTERIOASA VIAȚĂ A
DOMNULUI MARLOW**

Eugen Baciú (n. 14 septembrie 1962, comuna Podul Ursului, județul Prahova). La 5 ani, se mută cu părinții lui în orașul Slănic Prahova, unde va absolvi Școala Generală de băieți, continuându-și studiile apoi la Liceul de Petrol „Teleajen” din Ploiești. Odată cu încheierea stagiului militar (1984), își începe activitatea profesională la mina de sare din Slănic Prahova, încadrat pe funcția de conducător utilaje grele. După trei ani, se transferă cu serviciul la Exploatarea Minieră Aninoasa, din Valea

Jiului, unde ocupă postul de dizelist subteran. După Revoluția din decembrie 1989, lucrează tot aici, ca lăcătuș mecanic, șef de schimb subteran, la benzile transportoare de cărbune. După disponibilizările masive din toamna anului 1997, revine în orașul Slănic Prahova, unde rămâne până la începutul anului 2000 (aprilie), când se hotărăște să înceapă o viață nouă în București. Aici, în cele din urmă, se angajează ca administrator al unei proprietăți private, unde lucrează și în prezent. După câțiva ani de acomodare cu viața socială din Capitală, întâlnind un scriitor căruia îi dactilografiază lucrările, se trezește în el dorința de a-și scrie viața, astfel apărând romanul autobiografic *Așa a fost să fie* (2013, Editura RBA MEDIA, București). Vor urma, în ordine, *Eterna Moștenire* (versuri, Editura RBA MEDIA, București), romanele Emanuel și Casandra (2015, Editura RBA MEDIA, București) și *Împotriva Destinului* (2016, Editura Genius). Între timp, colaborează la antologiile literare *Nemuritorii cuvintelor* și *Iubirea dincolo de vis*, tipărite sub egida Revistei Internaționale de Cultură „Popasuri Culturale Românești”. În 2016, la îndemnul „Bibliotecii Cronopedia” (Club de scriere literar-artistic), participă cu un grupaj de poezii la o nouă antologie din ciclul „Metamorfozele naturii – simfonii albastre”, intitulată *Poezie și suflet*.

Eugen Baci

MISTERIOASA VIAȚĂ A DOMNULUI MARLOW

roman

Editura Favorit
București, 2017

Copertă, redactare & layout: Dana-Irina Stănculea

Consilier editorial: Dan Gîju

Editura Favorit © 2017 Nihil sine libris!

Responsabilitatea asupra conținutului aparține autorului.

Orice asemănare cu persoanele aflate în viață este întâmplătoare.

e-mail: editura.favorit@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BACIU, EUGEN

Misterioasa viață a domnului Marlow / Eugen Baci. - București :
Favorit, 2017

ISBN 978-606-8804-14-9

821.135.1

Capitolul I

FUGA

Marlow Stone era acum un flăcău de 19 ani. Avea o înfățișare cam ciudată față de ceilalți membri ai familiei lui. Fața părea pictată cu pistrui din abundență, încât doar în jurul ochilor mari de culoarea tăciunelui se distingea o piele albă fără niciun fel de cusur. Sub nasul mare, acvilin, parcă desenată de un caricaturist, se etala o gură mică, cu buze țuguiate și subțiri. Urechile, gâtul și, de altfel, tot corpul îi erau așa de albe, de ziceai că sunt date cu var. Părul îi era des și aspru, de culoare roșiatică. De aceeași nuanță îi erau și sprâncenele stufoase, care se deschideau ca niște aco-lade deasupra ochilor, ale căror pleoape erau ornate cu o pereche de gene lungi și dese, două cortine de culoare roșu-maronie.

Era un individ ciudat și nu prea agreat de ai săi. Se născuse într-o familie bogată din nord-vestul Angliei, în provincia Watford. Fusese al doilea născut, deoarece cu zece ani mai înainte sosise pe lume sora lui, Lynda.

Pe tatăl lui, Paul Stone, nu-l cunoscuse, căci acesta murise la doar un an de la nașterea lui.

Fusese o mare tragedie atunci când trupul neînsuflețit al părintelui său a fost ridicat de la marginea unei păduri, unde fusese ucis de tâlhari, și adus acasă de câțiva săteni. O durere nesfârșită s-a abătut atunci asupra întregii familii.

El a aflat mai târziu de pe la oamenii din sat că tatăl său fusese un om deosebit de bun. Însă ce păcat că Paul nu prea fusese fericit alături de soția lui, preocupată mai mult de treburile vrăjitoarești. Se zvonise că îl vrăjise chiar și pe el pentru a-l putea lua de bărbat, deoarece era bogat. Nu prea știau localnicii de unde apăruse ea așa dintr-o dată prin satul lor. Unii, mai bătrâni, povesteau că toată agoniseala ei se afla într-o căruță cu coviltir cu care venise acolo, trasă de un telegar bătrân, care, istovit de atâta umblat, dar și de vârstă, se prăpădise căzând mort la marginea drumului. Femeia, chipurile, plângea deasupra leșului chiar în momentul în care domnul Paul Stone trecea pe acolo călare pe roibul său. Acesta se opri și descalecă în dreptul ei. Apoi nu se știe ce au discutat sau cum a intrat așa deodată pe sub pielea bietului răposat, că în scurt timp ea deveni mare doamnă. De pe atunci se zvonea că la mijloc nu este lucru curat.

Însă Marlow avea cunoștință despre aceste ciudățenii, fiindcă adeseori observa că, într-o cameră a casei, unde el nu avea acces niciodată, se petreceau

lucruri înfricoșătoare. În acea încăpere intrau doar mama și sora lui.

Se mulțumea în sinea lui că măcar i se dădea de mâncare, chiar dacă nu se îngrijeau de el așa cum s-ar fi cuvenit și nu era prea iubit de acestea.

Sofia, mama lui, era o femeie atrăgătoare, însă uneori cu o înfățișare izbitor de asemănătoare cu a unei vrăjitoare. Pe fața ei cafenie se desenau adeseori trășături ciudate iar ochii ei de culoarea smaraldului scân-teiau ca două minuscule flăcărui incandescente, aruncând asupra lui o privire rece ca gheața. Buzele cărnoase și le contura cu un creion mov-albăstrui, care se combina perfect cu nuanța părului inelat, ce-i cădea peste umerii înguști, acoperindu-i până la brâu trupul firav. Își petrecea tot timpul alături de fiica ei, pe care o iubea și o învăța din tainele ascunse ale vrăjitoriei.

De multe ori, în serile cu lună plină, el observa cum pe la casa lor se perindau fel și fel de oameni, conduși de mama și de sora lui în acea sală, unde lui îi era interzis să intre.

Își amintea cu precizie o noapte senină de mai. Luna se ridicase pe bolta înstelată ca o imensă roată argintată, înconjurată de un halou sângerieu.

Mai multe calești poposiseră atunci în curtea casei. Din acestea coborâseră câteva femei, având înfășurate în jurul capului voaluri negre de mătase și purtând rochii de catifea roșie sau albastră, brodate la poale în fir de

aur. Unele erau însoțite de bărbați burtoși, îmbrăcați elegant, având capetele acoperite cu jobenuri înalte, iar în mână ținând fiecare câte un baston cu mâner de aur ori de fildeș.

Oaspeții fuseseră întâmpinați de mama și de sora lui, apoi conduși în acea cameră, după care ușile fuseseră închise și ferecate pe dinăuntru.

De-a lungul timpului care trecuse fără ca lui să i se dea voie măcar o singură dată să intre în acea sală, Marlow reușise, în marea lui curiozitate de a afla ce se întâmplă acolo, să perforzeze cu un cuțit peretele din camera lui, care mărginea chiar încăperea respectivă. Și de multe ori se înspăimântase de ceea ce îi fusese dat să vadă...

Mama lui făcea să apară din neant ființe malefice, cu trupuri hâde, parcă ridicate din mormânt, aburi cu chip de duh, fulgere și lumini, umbre și tot felul de ciudățenii. De multe ori, se speria și astupa gaura din zid cu o bucățică de cârpă, după care se cufunda între așternuturi și adormea speriat. Din fericire, acel orificiu din perete nu era vizibil deoarece se afla exact sub patul unei arme de vânătoare, în dreptul trăgaciului, agățată acolo pe peretele sălii, și care nu mai fusese folosită de la moartea tatălui său. Marlow, care asistase de la geamul cămăruței sale la primirea făcută oaspeților, se pregătea acum să le iscodească fiecare mișcare. Aceștia împreună cu gazda se așezară în jurul unei mese mari din lemn amplasată în mijlocul sălii. Pe masă se aflau

câteva pachete de cărți, de tarot, iar în dreptul fiecărui invitat era așezată câte o cupă de argint. Făcând un cerc strâns în jurul mesei, toți cei prezenți își împreunară mâinile și începură în cor să intoneze o rugăciune, într-o limbă neînțeleasă, după care sorbiră, în același timp, din cupele de argint.

Ca după un ritual îndelung exersat, Sofia se ridică și, făcând înconjurul mesei, atinse cu degetele sale subțiri creștetele invitaților, iar când ajunse din nou în dreptul scaunului ei mai special, se așeză și rosti:

– După cum v-am destăinuit și în alte dăți, când ne-am întâlnit aici, la această masă, ciudatul meu băiat, Marlow, a fost hărăzit la naștere cu un dar pe care poate mulți dintre noi și l-ar dori – acela de a putea trăi la nesfârșit furând viața și înfățișarea altuia, controlându-i mintea și transpunându-se în trupul acestuia, un har sau o putere diabolică despre care bietul de el habar nu are că le posedă. Ne-am reîntrunit și în această seară pentru că v-am rugat pe fiecare din voi să cercetați și să descoperiți cum am putea să îl deposedăm de acest dar, ca să-l putem folosi în scopurile noastre, dar și cum să aplicăm această putere asupra aceluia căruia vrem să-i furăm trupul. Deci... cu ce vești ați venit?

Marlow, atent la fiecare cuvânt ieșit din gura proprie sale mame, se cam înspăimântase, însă era total nedumerit cum ar putea face el un asemenea lucru – să fure viața și înfățișarea altuia. Rămase atent în

continuare, aproape cu respirația curmată, când un glas pițigăiat de femeie răsună în întreaga sală ca un scârțâit de vioară ieșit de sub arcușul plimbat pe corzi de un amator.

– Eu am aflat, zise ea dregându-și glasul, cum se poate folosi acest har!

Oaspeții făcură ochii mari și cu gurile întredeschise ascultau uluiți, cu maximă atenție. Marlow, la rândul lui, își ciuli urechile și reținu fiecare cuvânt pe care aceasta îl rostea.

Când termină tot ceea ce avusese de spus, femeia luă loc din nou, după care fu felicitată pentru reușita ei în această descoperire, mai cu seamă de către Sofia, care merse și o sărută apăsând pe frunte. Rămase însă acolo lângă ea deoarece, între timp, unul dintre bărbații aflați la acea masă, purtând o barbă sură și mustați lungi, împletite, care-i flancau chipul, atârând ca două cosițe argintii până aproape de piept, cu niște ochi albaștri bulbucăți, dintre care unul era acoperit de o lentilă agățată cu un șnur de aur, se ridică în picioare, etalându-și burdihanul încins de jur-împrejur cu un chimir verde ca de jad, și luă cuvântul:

– Ei, dragii mei, după ce am aflat de la surata noastră Sonya felul în care poate fi folosit acest dar, eu vă voi aduce la cunoștință felul în care putem dobândi și noi acest mare beneficiu, pe care l-aș compara cu un elixir, căci putem trăi la nesfârșit cu identitățile altora,

fără să îmbătrânim, dacă ne schimbăm în mod regulat înfățișarea. Totuși, această „veșnicie” poate fi curmată prin ucidere sau chiar prin îmbătrânire, în caz că nu am găsit o victimă pentru a ne reîntineri, ori dacă alegerea noastră este ca să murim de bătrânețe. Așa că, după ce vom pune mâna pe acest har cu care a fost înzestrat băiatul, trebuie să fim foarte atenți cu viețile noastre, pentru a nu ne fi luate prin ucidere. Iar victimele noastre trebuie alese cu atenție, pentru a nu trezi suspiciuni în mijlocul comunității noastre. Trebuie să fim diplomați în tot ceea ce vom face, folosindu-ne de această putere. Deci, din fericire pentru noi, lucrurile sunt destul de simple. Trebuie doar să-l ucidem pe băiat, apoi să bem câte o picătură din sângele scurs din inima lui. Lucrul acesta se poate săvârși doar într-o noapte cu lună plină. Iar atunci, inima lui, pusă pe o tîpsie din aur, va fi așezată pe altarul lui Belzebut, amenajat de gazda noastră în mijlocul acestei săli, acolo, pe acea pentagramă.

Și arată cu degetul spre locul cu pricina, în timp ce privirile celorlalți se îndreptară într-acolo, apoi bărbatul continuă:

– Și lucrarea se va înfăptui numai dacă se va citi de către gazda noastră incantația scrisă pe acest papirus.

Bărbatul scoase dintr-un buzunar al fracului un sul micuț și îl arată celorlalți, după care reluă:

– Incantația poate fi rostită numai de Sofia, mama băiatului, deoarece el este trup din trupul ei; apoi se

va lua câte un pocal din aur în care se va turna must de angelică preparat în prealabil de ea, la lumina soarelui. Peste acest must se vor stoarce câte trei picături de sânge din inima băiatului. După aceea, înainte de a-l bea, vom rosti într-un glas, împreună, din nou, incantația de pe papyrus. Cam asta ar fi tot! Trebuie doar să stabilim cu exactitate ziua în care vom purcede la această înfăptuire.

Marlow privea, cuprins de groază, rânjetele de satisfacție ale ucigașilor săi. Trebuie să-mi fac cât de curând un plan de evadare din această cruntă situație, gândea el în timp ce broboane mari de sudoare se scurgeau reci peste fața lui. Rămase însă atent, cu urechile ciulite, pentru a afla când va fi pusă la cale uciderea sa.

– Să bem în cinstea înfăptuirii!, rosti Sofia, în timp ce dintr-un vas de argint umplea cupele oaspeților, dar și pe a ei și a fiicei sale. Rămâne stabilit ca luna viitoare, la aceeași dată, să ne întâlnim din nou; până atunci, nu ne rămâne decât să închinăm aceste cupe în cinstea vieților noastre care se vor schimba atunci când vom sorbi din licoarea plină de har.

Și, cu acestea fiind spuse, băură cu toții până la fund din cupele lor și apoi începură a-și lua la revedere, pregătindu-se s-o apuce fiecare pe drumul său. Sofia îi privea în parte, cu deosebită atenție, așteptând parcă ceva. Ochii ei reci aruncau săgeți de gheață asupra lor. Un rânjat disprețuitor i se așternu pe buzele ei cărnoase de culoare vineție.

Dintr-o dată oaspeții, unul câte unul, începură să scuipe sânge, în timp ce ochii li se bulbucară, gata-gata să le sară din orbite, după care se prăbușiră rând pe rând, fără suflare, pe gresia lucioasă a sălii. Fiica ei, Lynda, privea îngrozită la tot ceea ce se întâmpla, așteptând să-i vină rândul să moară.

– Ha, ha, ha!... Stai liniștită, fata mamei, tu nu vei păți nimic; doar în cupele lor am turnat otravă. Ce credeau ei, ingrații, că am să împart cu ei sângele fiului meu? Doar noi două ne vom înfrupta din el!

– Dar mamă... am văzut cum ai turnat în cupele noastre din același vas. Și doar ei au murit?!...

– Vezi tu, draga mea, acest ibric special are în interior o despărțitură care se termină exact la marginea gurii prin care se toarnă. Aici, la mâner, se află această mică manetă care, atunci când este apăsată, separă lichidele aflate în el: adică închide o parte a orificiului din recipient și-l eliberează pe celălalt. Așa că jumătate din ibric a fost umplut cu vin otrăvit, pe când cealaltă parte din care am băut noi am umplut-o cu vin bun. Stai liniștită... și hai să scăpăm cât mai repede de aceste leșuri că ne vor împrăști casa. Le cărăm în fundul grădinii. Săptămâna trecută, am plătit doi țărani din satul vecin ca să sape o groapă mare; îi aruncăm acolo și-i acoperim cu pământ. Dar să facem asta înainte de ivirea zorilor.

Pe chipul lui Marlow se citea spaima; tot ceea ce văzuse și auzise rula acum ca un film de groază pe

dinaintea ochilor lui. Se vârî în pat și încercă să adoarmă, însă gândurile îl torturau. Oare, ce o să fac?, se gândea el. Să fug!... Dar unde mă duc? Și, cu urâtenia mea, toți vor fugi de mine sau mă vor respinge; nimeni nu mă va primi în casa lui; o să mor până la urmă de foame... Cu aceste gânduri stranii în minte, într-un final, adormi.

*

De după crestele unor coline împădurite, soarele se îndură să-și arate strălucirea, aruncându-și razele blânde și calde peste întregul sat, mângâind și înflăcărând ferestrele caselor. Printre crengile stufoase și frumos înverzite ale unui nuc, o rază de soare reuși să se strecoare anevoie, încercând să străbată printr-un geam mititel până în odaia lui Marlow.

Bietul flăcău adormise cu greu, iar acum raza de soare îi mângâia fața cu fascicolul ei călduț și sclipitor. Simțind-o, se frecă la ochi, apoi se ridică molatic și, privind afară pe micul geam, se bucură în sinea lui că vremea se arăta favorabilă unei plimbări în aer liber și în ziua aceea. Vreme de colindat prin codri și de hoinărit pe coclauri. Nimeni nu îi ținea cont pe unde umblă, ce face în timpul zilei, sau când se culcă ori se trezește.

O mare parte din copilăria lui și-o petrecuse însă stând cu nasul băgat în cărțile pe care și le procura de pe rafturile imensei biblioteci care acoperea unul dintre

pereții livingului casei. Citise cam tot ce se afla în acea bibliotecă, lucrări de știință sau volume de dragoste, ori de altă natură. Își îmbogățise cunoștințele și devenise un băiat inteligent. Dar cine știa acest lucru?... Numai bietul de el, fiindcă pe ceilalți nu-i interesa de soarta lui.

Însă, în acea dimineață, Marlow avu parte de o surpriză neașteptată. Câteva ciocănituri în ușa de la camera lui îl făcură să tresară. Merse și deschise.

În pragul ușii se afla mama lui, zâmbitoare, care, cu o voce blajină, îl rugă să ia micul dejun alături de ea și de sora lui.

Marlow rămase puțin surprins de această invitație. Niciodată până atunci nu mai fusese poftit să mănânce alături de ele. Întotdeauna lua masa singur, și numai din ceea ce voia să-i lase mama lui acolo, la bucătărie.

Și... surpriză! Nu refuză invitația, urmându-și mama la bucătărie. Aici, masa era ornată cu un mic dejun așa cum el nu mai văzuse vreodată. Mama și sora se așezară și apoi îl îmbiară să mănânce.

Acum, bietului de el, îi era cam frică să ia vreun dumicat, de teamă să nu fie otrăvit.

Își reaminti însă de discuția la care asistase în noaptea precedentă și își dădu seama că nu ar fi avut rost să-l omoare acum, în timpul zilei, deoarece soarta lui era pecetluită: viața îi va fi luată într-o noapte cu lună plină.

Mulțumi deci mamei pentru așa ospăț și se puse pe înfulecat fără nicio grijă.

Cele două îl priveau zâmbitoare. Se prefăceau, ca și cum așa, din senin, se reîntorsese în inimile lor o dragoste nesperată pentru el, afecțiune de care nu se mai bucurase până atunci din partea lor. Cuvinte duioase și pline de dulcegării începură să iasă dintre buzele lor, dezmiardându-l precum alintă râul albia lui înainte de a se învolbura din cauza unei furtuni, după care o răvășește și o scurmă, rostogolind prin ea bolovani și tot feluri de lucruri care îi tulbură crunt liniștea avută până atunci. Dar bietul băiat își dădea seama că tot ceea ce se întâmpla în acel moment era doar o strategie de-a lor pentru a-l face să creadă că ele într-adevăr îl iubesc, dar, culmea!, nu au arătat-o până atunci.

După ce își termină micul dejun, Marlow se ridică de la masă, mulțumind frumos.

– Cu plăcere, dragul mamei! Vezi, să nu pleci prea departe de casă, fiindcă dorim să iei și prânzul alături de noi. Apoi, cina va fi musai să o luăm împreună, în fiecare seară!...

Tânărul făcu o plecăciune în semn de recunoștință pentru invitația primită și părăsi îndată bucătăria, ieșind în curte, apoi se avântă voinicește pe poarta din lemn masiv ce făcea intrarea în gospodărie și porni spre cărarea celei mai apropiate coline, cu gândul de a poposi la marginea unui mic codru de stejari aflat pe umărul ei. Ajuns acolo, se tolăni la umbra bogată a unui copac și începu să mediteze la tot ceea ce se întâmplase în

noaptea trecută, dar și la evenimentul neașteptat ce se petrecuse în acea dimineață.

Deci, își zise, vor să mă obișnuiască în a lua masa împreună, pentru ca la timpul stabilit să mă omoare prin otrăvire, apoi să-mi scoată inima din piept, după cum și-au propus. *Apoi, cina va fi musai să o luăm împreună, în fiecare seară!*, își reaminti el cuvintele imperative ale mamei. Așadar, moartea mea va surveni într-o seară cu lună plină, conchise el. Ei... păi dacă așa stau lucrurile, trebuie să fac ceva înainte ca ele să mă ucidă. Da, cred că știu ce trebuie să fac: le voi uide eu pe ele! După care voi vinde toată averea și, cu banii dobândiți, voi pleca în lume.

Cu acestgând, Marlow se ridică de la umbra stejarului și își îndreptă pașii către casă. Urma să găsească momentul cel mai prielnic pentru a înfăptui ceea ce își propusese.

*

Trecuseră aproape trei săptămâni de când Marlow ducea o viață plină de satisfacție alături de mama și de sora lui. Era uimit de câtă bucurie și frumusețe fusese lipsită viața lui până atunci. Iar acum, dacă el însuși nu va lua măsuri pentru a și-o prelungi, mai avea doar o săptămână de trăit.

Era o noapte mohorâtă de început de iunie. Fulgerele brăzdau neconținut cerul, iar tunetele îngrozeau

cu zgomotul lor infernal. Mama și sora lui Marlow plecaseră de mult la culcare. Probabil că și adormiseră între timp, el nu încă. Îl măcina acel gând greu, de a le veni de hac, dar nu știa cum. Deodată își aduse aminte de acel recipient din care mama turnase otravă în cupele musafirilor. Trebuie să ajung neapărat în posesia lui; probabil că în recipient a mai rămas puțină otravă...

Știa că mama lui doarme cu cheia de la acea sală sub pernă. Cu inima strânsă de teamă, luă un cuțit și pătrunse în dormitorul ei. În caz că mă simte, am să-i împlânt cuțitul în inimă; asta ar fi ultima mea scăpare dacă se trezește. I-ar fi fost poate mult mai ușor să scape de ele în acest fel, însă acum nu mai avea încotro, până la urmă era viața lui în joc. Intră încetișor în dormitorul mamei, păși ușor pe covorul moale de pe pardoseală și se apropie de pat. Noroc cu zgomotul făcut de furtună, care atenua orice alt zgomot, orice mișcare. Mama sa dormea cu fața înspre ușă și, din când în când, bombănea câte ceva, dându-i impresia că l-a simțit și era gata-gata să-i înfigă cuțitul în inimă, dar realizează că, de fapt, femeia vorbește în somn. Băgă ușor, ușor, mâna sub pernă și scoase de acolo o cheie mare, frumos lucrată în argint. O strânse în palmă și dădu să plece. Un tunet aprig făcu să se zdruncine giurgiuvelele din toate încheieturile. Mama sări speriată din pat, însă, dându-și seama că nu a fost decât zgomotul infernal al unui fulger, se așează pe marginea patului.

Marlow avusese doar o secundă pentru a se trage iute după draperiile imense ale ferestrei. Inima începuse să-i bată puternic, iar obrazii îi tremurau de teamă să nu fie descoperit. Însă, spre norocul lui, nu se întâmplă nimic din toate acestea. După ce sorbi o gură de apă din paharul pus pe noptieră, maică-sa se așternu din nou la somn și începu să sforăie ușor.

El ieși tiptil de după draperie și părăsi camera fără să fie simțit. Se duse direct la ușa sălii cu pricina, introduse cheia în broască și o descuie. Acționă întrerupătorul și aprinse becurile în formă de lumânare înșirate pe un candelabru imens care atârna din tavan. Se lumină întreaga sală și putu astfel observa mai amănunțit întreaga încăpere. Abia acum avea privilegiul de a vedea în totalitate acea cameră, care părea mai degrabă o sală de expoziție vânătorească, deoarece, în afară de o vitrină cu câteva tipsii și cupe din aur, de masa pe care o știa acolo așezată în mijlocul sălii și de altarul lui Belzebut, plasat în mijlocul unei pentagrame trasate cu argint pe gresia lucioasă a pardoselii, nu se mai afla nimic. Pe pereți însă erau fixate trofee vânătorești și arme de vânătoare, pe care el nu le putuse distinge prin orificiul făcut în perete. Se apropie de masă și descoperi acolo recipientul pe care îl căuta. Îl prinse de toartă și îi săltă capacul. Spre satisfacția lui, în acesta se mai afla suficientă licoare. Și după cum auzise de la mama lui, vasul avea la interior o lamelă despărțitoare. Nu îi fu greu să-și dea seama în

care parte se află otrava, deoarece într-o despărțitură se vedea mai mult lichid decât în cealaltă. Bănuia că în acea parte în care se afla mai puțin lichid era otravă, căci de acolo a trebuit să umple toate cupele musafirilor. Căută la mâner pârghia și o acționă cu capacul deschis, pentru a-și da seama care este orificiul prin care se scurge otrava. Turnă într-un pahar din licoarea aceea, care era destulă pentru a ucide o grămadă de alți oaspeți, după care, cu paharul într-o mână, părăsi încăperea și încuie ușa la loc. Mai înainte de a se retrage în camera lui, merse la camera mamei, deschise ușor ușa și aruncă cu îndemânare cheia pe covor, chiar la marginea patului. Se gândea că mama lui, cel mai probabil, va crede că a împins cheia din greșeală, în timpul somnului.

Convins că nu va da nimic de bănuia, merse în camera lui și, înainte de a adormi, își mai recapitulă o dată planul pe care și-l pregătise cu minuțiozitate. Urma ca, de data aceasta, el să fie acela care le va pregăti celor două o surpriză imediat după ivirea zorilor.

Și, într-adevăr, înainte ca geana dimineții să risipească definitiv întunericul nopții, Marlow se duse la bucătărie cu gândul de a pregăti pentru prima oară în viața lui micul dejun, nu numai pentru el, ci și pentru mama și sora lui.

Furtuna de peste noapte trecuse iar cerul se arăta senin, clar, de un albastru pur și nepătat de niciun nor. Un stol de vrăbii gureșe ciripeau neconținut într-un ci-reș din grădină.

Era un obicei în familia lui, probabil moștenit de la tatăl său ca, în toate diminețile, la micul dejun să se afle ceșcuțele de porțelan pline cu ceai aromat, aburind, principalul deliciu al familiei. Așa că Marlow, în afară de celelalte delicatese, pregătise și mult apreciatul ceai parfumat. Nu terminase de multă vreme cu aranjatul mesei, că își făcură apariția cele mai „dragi” femei din viața lui, mama și sora, care tocmai ce adoptaseră acea dragoste aparentă, înșelătoare, vizavi de el.

Acestea rămaseră surprinse văzându-l acolo, cu micul dejun pregătit, așteptându-le surâzător să se așeze fiecare la locul preferat, întotdeauna același în timpul meselor de peste zi. Se puseră la masă zâmbitoare, aruncându-și ocheade satisfăcute că fuseseră scutite în sfârșit de corvoada preparării acelui mic dejun. Tânărul aranjase totul cu multă delicatețe și atenție, exact pe placul lor, pentru a le desfăta atât gusturile, cât și privirea. Sandvișurile erau atât de delicioase, încât mama lui nu se putu abține și exclamă entuziasmată:

– Văd că ești tare priceput Marlow!... Nu știu ce te-a determinat să ne răsfeți astfel, însă ar fi minunat dacă, din când în când, ai pregăti doar tu micul dejun, spuse râzând și-i făcu cu ochiul fiicei sale.

Știa amândouă că acest lucru nu o să se mai întâmple, deoarece peste două nopți era lună plină, iar el trebuia sacrificat pentru scopul lor diabolic.

Ceaiul aburind le umplea nările cu aroma lui specială și sorbeau cu mare plăcere licoarea caldută și plină de

savoare din ceșcuțele de porțelan, brodate cu o dungă aurie. Mai aveau încă vreo trei sau patru înghițituri, însă tabietul acesta făcea deliciul dimineților la micul dejun. Goliră de îndată ceșcuțele și le așezară la locul lor, pe farfurioare.

– Aș mai dori o ceșcuță cu ceai, i se adresă sora lui.

– Și eu, rosti încântată mama Sofia.

Tânărul se ridică încântat de la masă, luă ceainicul și le turnă din licoarea aromată încă o porție.

Cu delicatețea tipică unor femei care se respectă, ele prinseră tortița fină a ceștilor și sorbiră câte o gură, fără zgomot. Dar nu apucară să repete gestul, deoarece mâinile li se înmuiară parcă paralizate iar ceșcuțele căzură pe podea, spărgându-se în zeci de cioburi, în timp ce ele începură să scuipe sânge, la fel cum se întâmplase cu propriii oaspeți în acea seară nefastă.

– Nenorocitul!, apucă să mai zică maică-sa înainte de a se prăbuși fără suflare pe pardoseala din marmură albă a bucătăriei.

Soră-sa, cu ochii aproape ieșiți din orbite de groază și cu o mână întinsă către scumpa ei mamă, căzu brusc de pe scaun fără să mai apuce a scoate vreun cuvânt.

Se dusesse veșnicia lor. Iar planul de a-l ucide pe Marlow se întorsese împotriva lor.

El le privea acum puțin îngrozit, însă frica de moarte îl determinase să comită acest lucru. Încet, încet, își reveni, după care merse în camera mamei lui și luă

cheia de la salon, care încă se afla pe jos, acolo unde o aruncase el. Probabil că ea nici nu o observase. Merse și deschise ușa de la salon, după care târî corpurile inerte în interiorul sălii și le lăsă acolo. Și, ca să-și mai vină în fire, părăsi casa și se aventură într-o plimbare până la păduricea de stejari aflată pe umărul colinei din apropiere.

Se reîntoarce aproape de lăsarea întunericului. Nu intră în casă, ci luă din magazie o cazma, după care merse în fundul grădinii și săpă acolo o groapă. Când isprăvi, depuse în scobitura aceea de pământ cele două corpuri neînsuflețite, apoi le acoperi cu țărână.

Avea de gând ca, a doua zi de dimineată, să planteze pe acea suprafață a mormântului mai multe soiuri de flori, pentru a nu da de bănuît vreunui curios care-și putea arunca ochii prin grădina sa.

Trecuse de miezul nopții. Luna se ridicase pe bolta înstelată. Marlow o privi îndelung: era perfect rotundă, dar nu argintie și luminoasă precum o știa, ci părea mai degrabă roșiatică, însângerată. Simți atunci un fior pe șira spinării. În noaptea următoare ar fi urmat uciderea lui, asistată de misterioasa lună însângerată. Își coborî ochii și privi înspre locul proaspăt săpat. Puțin mai încolo se afla „cripta” în care fuseseră aruncate leșurile musafirilor mamei sale.

Totul i se părea sinistru. Întunericul crea pe alocuri umbre înfricoșătoare. Însăpăimântat de acea priveliște, o

luă la fugă și nu se opri decât în camera lui. Se aruncă în pat cu urechile ciulite.

Îi era teamă.

De-abia acum realiza că se află singur în acea casă unde se petrecuseră atâtea lucruri ciudate. Însă toate acestea trecură atunci când el, fără să-și dea seama, se cufundă într-un somn adânc, alungându-i gândurile sinistre și frica.

*

Trecuse o lună și ceva de la acea tragedie. Marlow se gândea să vândă proprietatea, apoi să plece undeva în lume, unde să uite totul și să-și înceapă o nouă viață.

Se apucă, într-una din zile, să deretice prin toate încăperile la gândul că va trebui să facă o impresie bună celor ce vor fi interesați de cumpărarea gospodăriei. O mare bucurie s-a revărsat în inima lui atunci când a intrat în camera unde tatăl său își ținuse lucrurile și care încă se aflau acolo neatinse. Deschise un dulap masiv și ochii îi căzură pe o sumedenie de costume, unul mai frumos ca altul, croite din stofe scumpe, cravate, accesorii și alte obiecte de vestimentație.

Marlow era tare încântat și, fără a mai sta pe gânduri, își alese din garderoba tatălui său cele mai bune haine, cu care avea de gând să plece în călătoria lui. El era un flăcău corpolent, îi semăna probabil părintelui la

statură, fiindcă atunci când probă câteva sacouri, acestea îi veniră ca turnate pe trupul său.

Plecă de acolo satisfăcut și merse în camera mamei sale, curios să vadă ce mai ascundea răposata în odaia ei. Se apucă să cerceteze fiecare colțișor, fiecare obiect, însă nimic din ceea ce găsisese până atunci nu-i trezea interesul. Se așeză pe pat, un divan mare, cu tăblii din lemn încrustate cu modele artizanale, frumos lăcuite, și își aruncă o ultimă privire prin încăpere.

Pentru că nu găsisese prin preajmă nimic deosebit, dădu să plece, însă ceva îl îndemnă să caute sub divan. Ridică cuvertura, care atingea podeaua, și când privi, descoperi acolo, în fundul lui, aproape lipit de perete, un cufăr din lemn, ferecat cu un lacăt imens. Îl trase cu destulă greutate și-l așeză pe pat. Cercetând lacătul, își aduse aminte că într-unul dintre sertare descoperise o verigă pe care se aflau înșirate mai multe chei. O înșfăcă de îndată, după care încercă fiecare cheie până când o descoperi pe aceea potrivită. Desfăcu mulțumit lacătul și îl îndepărtă de pe belciuge, însă când vru să deschidă capacul, avu neplăcuta surpriză ca acesta să rămână încă blocat. Se gândi că trebuie să mai existe o încuietoare pe undeva, așa că cercetă cufărul pe toate părțile, însă nici urmă de vreun zăvor sau altceva care l-ar fi putut desface.

Poate s-ar fi lăsat păgubaș, renunțând cu greu totuși la ideea de a-l mai deschide, dar când îl luă în brațe, cu

gândul de a-l pune la loc, sub divan, prinzându-l cu mâna de marginea de dedesubtul acestuia, simți în vârful degetelor o clapetă. Așeză din nou lada și o cercetă. Acea clapetă, imposibil de observat deoarece făcea parte din modelul artizanal al cufărului, culisase în momentul în care îl ridicase în brațe, iar acum observase acolo un orificiu de formă ovală, probabil o încuietoare specială.

Căută repede și alese de pe verigă o cheie mai deosebită pe care o introduse în acel orificiu. Și o răsuci. Auzi un clic scurt și capacul cufărului se întredeschise. Curios, Marlow săltă numaidecât capacul.

Privirea îi rămase pironită: descoperi acolo o grămadă de bani, bijuterii din aur și diamante. O întreagă avere se afla în acel cufăr pe care el era cât pe ce să-l abandoneze.

Cuprinse cufărul în brațe, cu gândul de a-l duce în camera lui, ca să estimeze valoarea averii. Ar fi putut foarte bine să facă acest lucru aici, în această cameră, însă atmosfera odăii îl îngrozea din nou. Energia sfidătoare a mamei lui părea gata-gata să-l învăluie...

Părăsi camera fluierând de satisfacție, cu gândul că bogăția aceea descoperită ca o mare surpriză îi va fi de ajuns pentru a-și reface viața în altă parte. Nu mai avea de ce să mai zăbovească aici în așteptarea eventualilor cumpărători ai proprietății. Ce rost mai avea să vândă când descoperise o întreagă comoară?

Odată ajuns în camera lui, răsturnă pe pat conținutul cufărului. Numără banii, cam 200 000 de lire sterline.

Sortă și bijuteriile după valoarea fiecăreia: aur la aur, diamante la diamante, și le introduse în niște săculeți de mătase. Toată această avere fabuloasă o puse într-un geamantan special găsit în șifonierul tatălui său, care avea pe fund o ascunzătoare secretă, destul de încăpătoare. În același geamantan avea să-și pună și hainele pe care le alesese din garderobă.

Gata, nu am să mai zăbovesc mult pe aici, gândi el. Peste două zile, voi pleca; nu știu care îmi va fi ținta, însă voi merge mai întâi la Londra și de acolo, cu trenul, văd eu unde...

Urma să-și aleagă destinația finală în cele două zile de popas londonez. Găsise el odată în bibliotecă un atlas geografic cu hărțile lumii, pe care avea să-l cerceteze și să decidă țara spre care va călători.

Noaptea se năpustise de mult, cu întunericul ei, peste liniștea satului. O lună plină, strălucitoare domnea de acum pe bolta înstelată. Marlow o admira și se gândea că într-o noapte ca aceasta i-ar fi putut surveni moartea. Însă soarta lui nu fusese pecetluită acelui scop diabolic. Mai privi încă o dată bolta înstelată și căscă îndelung. Se simțea obosit, dar totodată fericit de ceea ce descoperise în camera mamei sale. Îi facilitase oarecum toată corvoada de a strânge o brumă de bani de pe urma vânzării proprietății. Cine știe ce greutate ar mai fi întâmpinat? Bine că s-a întâmplat așa, răsuflă el ușurat. Căscă din nou. E vremea să merg la culcare, își spuse, și se așternu la somn în patul copilăriei lui.

O buhă își intonă bucata muzicală – *bu, hu, hu!* – care întrerupse liniștea nopții. Un liliac dezorientat se lovi cu putere de sticla micului geam al camerei. Orchestrația unor brotaci aflați în păpurișul unui lac din apropiere încerca arar să-i mai țină companie crăieșei din înalturi, dar obosiți și ei, adormiră fiecare pe câte o frunză de nufăr, plutind pe întinderea lină a lacului.

Însă cum nopțile de vară sunt scurte și trec la fel de iute precum ploile repezi ale aceluiași anotimp, așa se duse și acea noapte, lăsând zorii minerali ca să străpungă zăgazurile întunecate și să risipească umbrele, făcând loc luminii desăvârșite a zilei. Soarele îndepărtă orice fărâmbă de tristețe și încălzi cu razele lui moi toată suflarea satului.

Marlow, trezit la o nouă viață, de parcă uitase dintr-o dată de acele întâmplări nefericite ce avuseseră loc în viața lui până atunci, stătea la bucătărie și își savura liniștit ceaiul aromat.

Și cum privea el așa prin toată încăperea, își aținti ochii asupra unui tablou de mici dimensiuni, agățat deasupra bufetului de la bucătărie, abia vizibil și plin de praf. Se urcă pe un scaun și îl coborî cu grijă. Umezi o cârpă și începu să șteargă praful până când acesta își recăpătă adevărata înfățișare.

Descoperi pictată o clădire frumoasă, dedesubtul căreia era inscripționat cu litere aurite: *Bucharest, Roumania*. O privea nedumerit și nu își dădea seama dacă ar putea exista undeva în lume acest oraș sau țară.

Și dacă există, exclamă el entuziasmat, acolo va fi destinația mea! Nu întâmplător am descoperit tabloul... Mai mult ca sigur că tatăl meu a călătorit în acest loc, iar obiectul nu poate fi decât un suvenir adus de acolo. Deci, sunt mai mult ca sigur că acest loc există! Mâine, în zori, voi porni către Londra și mă voi informa despre această destinație.

Nu mai zăbovi prin bucătărie și, luând cu el acel suvenir, începu să-și pregătească bagajul. În geamantanul special, în care pusese comoara din cufăr, mai împături câteva obiecte de vestimentație și alte lucruri care credea că îi vor fi necesare în călătorie, iar într-un buzunar lateral introduse suvenirul de care nu se mai putea despărți acum.

Era nerăbdător, și-ar fi dorit să plece chiar în clipa aceea. Mai avea puține lucruri de făcut până în dimineața zilei următoare, când hotărâse să-și înceapă călătoria. Acum, cel mai bun lucru era să-și cufunde nasul în câteva cărți pe care nu le aflase în bibliotecă, ci în camera tatălui său, lucrări despre știința plantelor. Așa își petrecu toată ziua și cu greu se despărți de acele lucrări pentru a îmbrăca în fugă câte ceva. În ultima seară, se duse mai devreme ca de obicei la culcare. Dorea să fie odihnit a doua zi. Avea mult de mers; cu trăsura până la Londra, iar de acolo rămânea de văzut cu ce își va continua călătoria.

Clipa mult așteptată sosi, iar Marlow, elegant îmbrăcat, își verifică încă o dată actele și banii necesari, după care, cu geamantanul burdușit, părăsi proprietatea. Îmbrăcat astfel, în costumul lui de mătase, și cu pălăria pe cap, parcă nici nu mai arăta așa de respingător...

Tocmi un birjar din sat, căruia îi ceru să-l transporte până la Londra. Contra unei sume frumoase de bani, acesta acceptă. Călătoria cu atelajul dură cam o oră și jumătate până ajunseră la destinație.

Marlow privea fascinat acel loc în care se afla. Parcă se teleportase într-o altă lume.

Aici, liniștea și pacea satului fuseseră înlocuite cu zgomotul și aglomerația produse de oameni care dominau spațiul.

Păși sfios pe peronul gării, căută biroul de informații și, odată ajuns în dreptul lui, salută respectuos:

– Buna ziua, stimată doamnă!

De după sticla ghișeului își întoarse capul o duduie bucălată, care îl privi binevoitoare din spatele unor lentile cu dioptrii mari, puțin intimidată de înfățișarea lui:

– Buna ziua, rosti ea după câteva secunde de reținere. Cu ce vă pot fi de folos?

– Aș dori să știu dacă există vreo formă de călătorie către destinația Bucharest, Roumania?

– Bineînțeles că există!, răspunse încântată aceasta. Doriți să călătoriți către această destinație?

– De aceea v-am și întrebat! Desigur că vreau să călătoresc într-acolo...

– Atunci, aveți nevoie de un bilet de tren până la Bucharest, care este capitala acestei țări, Roumania. Presupun că le cunoașteți limba..., îl ispiți duduia curioasă.

– A!... nicidecum; habar nu am ce limbă se vorbește acolo; însă presupun că s-or găsi prin acel oraș oameni care să cunoască engleza; important este să mă văd ajuns, după aceea mă voi descurca eu cumva...

Femeia dădu din cap afirmativ, apoi îl îndrumă către casa de bilete, explicându-i totodată traseul pe care îl avea de făcut pe durata călătoriei. Se vede că era destul de informată, călătorise probabil și ea în România. Cine putea ști? Marlow merse la casa de bilete, își cumpără un tichet cu destinația Bucharest, apoi se instalează pe peronul gării în așteptarea trenului. Când acesta fu anunțat prin difuzoare, tânărul se urcă și își ocupă liniștit locul în vagonul unde avea făcută rezervarea. Și abia aștepta ca trenul să se pună în mișcare. Căci era prima lui călătorie cu acest mijloc de transport. Nu se prea simțea totuși în largul lui, deoarece tot timpul dăduse peste indivizi care îl arătaseră cu degetul și îl priveau suspicioși atunci când îl întâlneau, chiar dacă el era acum îmbrăcat elegant și părea a fi un gentleman.

Nu era el frumos, dar nici drac nu putea fi. Nu-i cădea bine acest fel de comportament al oamenilor care se fereau de el ca de o molimă. Însă, ca o salvare pentru

tot ceea ce i se putea întâmpla, îi răsunară în minte cuvintele femeii care, în acea seară nefastă, îi dezvăluise mamei lui despre cum să-și folosească puterea, pentru a putea obține o altă înfățișare.

Voi folosi această putere pe care o am pentru a-mi schimba înfățișarea – măcar o singură dată și apoi pot să mor de bătrânețe sau de ce o vrea Domnul – însă vreau să trăiesc și eu ca toți oamenii normali și să-mi întemeiez o familie. Ah, îmi doresc atât de mult!...

Acestea erau sentimentele lui Marlow, acum, când văzuse cum îl priveau oamenii din jurul lui, complet necunoscuți.

Știa cum să o facă. Trebuia doar să-și aleagă cu grijă persoana. Apoi să urmeze acele instrucțiuni care-l vor ajuta să facă transferul de înfățișare. Luase cu el puțină otravă rămasă din acel recipient, cele două papyrusuri cu incantațiile care trebuiau rostite la nevoie, dar și alte lucruri care făceau parte din acest ritual.

Trenul se pusese de mult în mișcare și, pentru că avea destul de călătorit până la destinație, măcinat de gânduri, Marlow adormi legănat de balansul șarpelui de fier în patul destul de confortabil din vagonul de dormit.

*

În localitatea natală, sătenii fuseseră treziți în toiul nopții, speriați de strigătele disperate ale unora dintre ei

care alarmaseră întreaga comunitate, căci proprietatea răposatului Stone era cuprinsă de flăcări. Prea târziu însă ca să mai poată cineva stinge focul care parcă atingea cerul. Până dimineața, totul se transformase în cenușă. Câțiva săteni scormoneau prin tăciunii încă fumegând, răscolind cenușa.

– Au ars de vii! Și mumă-sa și copiii, vociferau unii dintre ei.

Adunară diverse obiecte care nu se topiseră în acea văpaie de foc, după care se întoarse fiecare la ale lui. Nu prea le păsa mai marilor locului despre ceea ce se întâmplase acolo.

– Deh, a ars o vrăjitoare! exclamau ei indiferenți. Și nici copiii nu erau prea normali... Mai ales băiatul, un ciudat. Bine că s-a întâmplat așa! O să arăm locul și o să plantăm copaci...

Totuși, cine dăduse foc acelei proprietăți?

Cel mai probabil, s-a concluzionat, familiile acelor care fuseseră uciși de mama lui Marlow. S-au răzbunat dând foc întregii gospodării. O cunoșteau pentru vrăjitoriile ei periculoase și nu avuseseră niciodată curajul confruntării directe pentru a o trage la răspundere sau să întrebe despre rudele lor, care dispăruseră de ceva vreme, așa că s-au mulțumit să incendieze casa, sperând că va arde de vie împreună cu fiica și băiatul ei.

Însă ei habar nu aveau, desigur, despre adevărata tragedie produsă în acea casă.

După vreo două zile și jumătate de plăcută călătorie, Marlow fu anunțat de către conductor să se pregătească, fiindcă peste puțin timp trenul va poposi în Gara de Nord, la Bucharest. Își pregăti bagajul.

Un scârțâit strident de roți înfrânate și șeful de tren deschise ușa vagonului de dormit. Marlow coborî.

Și, în acea zi de 17 iunie a anului 1928, protagonistul nostru păși pe peronul gării înțesat de oameni, într-o țară cu totul și cu totul necunoscută pentru el, în care dorea să-și re trăiască viața cu adevărat.

În fața ochilor lui se înălța o clădire imensă, frumos întreținută, curată și cu stil.

Călătorii se îndreptau energici către ieșirile din gară. Se luă după ei. Limba pe care aceștia o vorbeau nu îi era familiară. Însă îi remarcă intonația, care nu-i displăcea. Zâmbi satisfăcut. Se opri în fața ieșirii principale a gării și admiră priveliștea ce-i stârnea curiozitatea. Câteva calești trase de cai, taxiuri și câteva ciudate vehicule trase tot de cai compuneau ca un furnicar acea zonă plină de oameni.

Și cum admira cu plăcere tot ceea ce i se etala în fața ochilor, observă un domn elegant care se îndreptă către el și, spre surprinderea sa, acesta vorbi pe limba lui:

– *Hello mister! Can I help you?*

Manolică Spirache, acest domn care îl întâmpinase pe Marlow la ieșirea din gară, era un bărbat cam la 40 de

ani, îmbrăcat cu gust, *smoking* și pălărie, înalt, cu o față prelungă, îngrijit rasă, cu o mustăcioară à la Clark Gable bine șablonată din brici, care dădea bine cu zâmbetul lui ștrengăresc. Ochii lui mici, ca ai unui chinez, căprui și blânzi, te atrăgeau parcă să comunici cu el, din plăcere. Încă de la vârsta de 20 de ani, Manolică se preocupa cu ghidarea turiștilor veniți în București către locurile unde aceștia doreau să meargă. Însă mai târziu se apucase intens să studieze câteva limbi străine, dintre care cel mai bine stăpânea engleza și franceza. Atunci își concentrase atenția, sau „afacerea” cum o considera el, doar pentru străinii care vizitau Capitala. Îi cunoștea dintr-o sută, după îmbrăcămintă sau după bagajele pe care le aveau asupra lor. Așa cum îl dibui pe tânărul nostru Marlow, care nu arăta deloc a fi de prin părțile locului. Apoi înfățișarea lui, ce-i drept nu prea arătoasă, nu i se păru deloc ieșită din comun; văzuse el alte fețe și mai urâte, mai schimonosite...

Marlow își focaliza acum interesul către cel care îl întâmpinase și, puțin intimidat de faptul că acesta i se adresase pe limba sa, răspunse:

– *Hello!...*

Apoi, ca să se dumirească dacă nu cumva în această țară se vorbește și limba lui, întrebă:

– Dar, domnule, în această țară, se vorbește limba engleză?...

– O!... Nicidecum, domnule; aici se vorbește limba română.

– Română?! N-am auzit de așa ceva; dar dumneavoastră cum de-mi vorbiți limba?

– Am învățat-o, domnule!

Marlow tăcu câteva secunde, după care i se adresă din nou:

– Aș dori să merg în acest loc, spuse în timp ce scoase tabloul din buzunarul genții.

Manolică îl privi și exclamă îndată:

– Al... Hotel Continental!... Acolo doriți să mergeți? Prea bine, *Sir*, vom ajunge acolo imediat; hotelul se află amplasat pe Calea Victoriei. Urmați-mă, vă rog!

Marlow păși în urma bărbatului până când acesta se opri în dreptul unui autoturism marca Chevrolet, vopsit în verde și roșu.

– Acesta este taxiul meu, domnule!... Cu el putem merge unde doriți, în cel mai scurt timp.

Manolică deschise portiera autoturismului și își invită clientul să urce pe bancheta din față, după care ceru bagajul acestuia pentru a-l pune în portbagaj. Dar Marlow îl rugă ferm ca acesta să fie pus pe bancheta din spate a mașinii.

Șoferul înțelesese îndată că, cel mai probabil, clientul său avea ceva lucruri de valoare acolo și se conformă dorinței clientului, după care puse autovehiculul în mișcare. Chiar în fața lor, trasă de un armăsar negru, împopoțonat cu tot felul de panglici colorate, se deplasa o caleașcă pe a cărei capră se afla un vizitiu vesel, care

își plimba mușteriii arătându-le orașul. Manolică apăsă pedala accelerației și-o depăși.

Priveliștea era încântătoare. Clădirile frumoase, construite cu stil, aveau o arhitectură deosebită.

Marlow se minuna de frumusețea orașului, colorată într-un anumit fel, și de vestimentația doamnelor și domnișoarelor care înșesau trotuarele, însoțite de domni îmbrăcați la fel de elegant. Femeile aveau fețele pudrate și capetele acoperite cu pălărioare, iar unele dintre ele țineau deschise deasupra capului câte o umbreluță, probabil pentru a le apăra de dogoarea soarelui. Erau îmbrăcate cu rochii lungi, în culori pastelate, iar la gât, la încheietura mâinii și în urechi se vedea câte un accesoriu scilpitor.

Conducea Manolică fără prea mare viteză pe drumul neaglomerat către destinația cerută de client. La un moment dat, Marlow se îngrijoră de faptul că omisese să-l întrebe pe șofer despre moneda care circula în această țară. Preocupat de acest gând, renunță la peisajul care i se derulase până atunci ca un film prin fața ochilor și îl făcu atent pe șofer, adresându-i-se:

– Nu vă supărați, domnule. Aș dori să-mi spuneți ce bani circulă în țara dumneavoastră și de unde aș putea face rost de ei?

Manolică zâmbi ușor pe sub mustăcioară, lăsând să i se vadă un șirag de dinți îngălbeniți, din cauza nicotinei. Era vorba așadar despre bani. Un subiect bun de discutat, care pe el îl făcea întotdeauna fericit.

– Lei, domnule!... Leul, aceasta este moneda noastră; presupun că doriți să vă duc undeva, ca să schimbați banii dumneavoastră.

Nu-și întrebasese încă clientul din ce țară vine, deși intuise, așa că nu știa precis ce fel de bani are acesta asupra lui.

– Vom merge pe Lipscani! Acolo se află Banca Națională Română; vă voi arăta eu unde trebuie să-i schimbați.

Trase de volan dreapta și, pe un traseu bine cunoscut de el, accelerează până ajunse în dreptul clădirii BNR:

– Am ajuns, domnule! Aici se află banca.

Manolică coborî și, ocolind prin fața mașinii, merse și îi deschise portiera. Marlow coborî și el, își luă geamantanul și, însoțit de ghidul său, intrară în bancă. Fu condus de acesta până în fața biroului *Exchange*, apoi șoferul se retrase. La ghișeu se afla o domniță blondă, cu obrajii îmbujorați cu pudră din abundență și cu buzele rujate strident, care, atunci când îl văzu că se apropie, îl fixă cu ochii ei mari, albaștri, și îl întrebă respectuos în românește:

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

El nu înțelese o iotă din ce-i zisese, dar ca să-i dea de înțeles că nu este de prin partea locului, i se adresă pe limba lui, salutând-o:

– *Good afternoon, my Lady!*

Femeia făcu ochii și mai mari, dar spre norocul ei, cunoștea limba în care acesta i se adresase și îi răspunse:

– *Good afternoon, Mister! Welcome to Roumania!*

Uimit și de această dată, tânărul se bucură văzând că poate comunica și o întrebă dacă poate schimba o mie de lire sterline. Blondina îi răspunse afirmativ și îl informă cât era cursul în acea zi la moneda pe care o deținea. Nu cunoștea el exact ce valoare avea suma pe care trebuia s-o primească, însă răspunse ca și cum ar fi știut:

– OK, perfect! O să am o grămadă de bani de cheltuit.

Femeia îi zâmbi larg, etalându-și dantura perfectă, albă ca un șirag de perle. Marlow îi prezentă pașaportul și mia de lire, apoi, după câteva minute de așteptare, duduia întocmi o hârtie pe care îl rugă să o semneze, apoi scoase dintr-un seif câteva fișicuri cu bancnote, le numără, le împinse pe tejghea, zicându-i clientului:

– Numărați-i și dumneavoastră, vă rog.

El luă fișicurile, le privi și extrase dintr-unul câteva bancnote pe care i le înmână blondinei:

– l-am numărat odată cu dumneavoastră! Mulțumesc.

Femeii îi sclipiră ochii când văzu atâta generozitate din partea clientului, însă se sfii să-i ia și îi împinse înapoi către el, zicând:

– Nu, domnule! Mulțumesc, dar nu am voie să primesc comisioane...

Însă el, galanton, i le împinse subtil, șoptindu-i:

– Vă rog!...

Atunci, blondina privi discret în stânga și în dreapta și trase cu dibăcie bancnotele sub tejghea.

El luă restul de bani, îi bagă în geantă, după care se întoarse către „ghidul” său, șoferul Manolică.

– Să mergem la hotel!

– Numaidecât, domnule!, spuse și sări galanton, deschizându-i portiera.

Manolică făcu câteva viraje pe niște străduțe pavate cu piatră cubică și în câteva minute ajunseră în fața hotelului. Înainte de a coborî din mașină, fără să-l întrebe pe destoinicul său „ghid” cât îi datorează pentru bunăvoința sa, Marlow băgă mâna în buzunar și scoase de acolo 200 de lire sterline, pe care i le înmână. Manolică făcu ochii mari văzând atâta generozitate din partea clientului. Însă aceasta nu fusese tot, deoarece turistul scoase din geantă încă 500 de lei pe care îi întinse, spunând:

– Uite, ia-i și pe aceștia, și te rog să stai întotdeauna prin preajma mea, mai am nevoie de dumneata.

Manolică nu mai putea de fericire. Dăduse norocul peste el. Ce mai încoace și încolo, îi venea acum să îl pupe pe acest om care, în ciuda înfățișării lui slute, părea a avea o inimă de aur. Nu mai primise niciodată până acum o asemenea sumă de bani.

– Vă mulțumesc, domnule! Sunteți un tip extraordinar...

Englezul îl privi și, văzându-i bucuria întipărită pe chip, îi zâmbi, făcându-l să înțeleagă că apreciază complimentul lui.

Era inteligent Marlow. În cei aproape 20 de ani pe care îi avea citise atât de multe cărți pe care poate că alții nu le-ar fi parcurs într-o viață. Din paginile acelea învățase multe lucruri despre cum să se comporte în societate. Citise scrierile filozofilor și ale marilor învățați, știind pe de rost fiecare frază de îndrumare sau învățătură cuprinse în operele lor.

Coborî din taxiul lui Manolică, iar acesta îl conduse curtenitor până la intrarea în hotel. Marlow privea fascinat de măreția și arhitectura impunătoare și atractivei construcții în care tocmai intrară. Când ajunseră în dreptul recepției hotelului, Manolică își scoase pălăria și, ca un adevărat gentleman, făcu o plecăciune în semn de rămas-bun, salută respectuos și, după ce îi mulțumi încă o dată clientului, se întoarse și plecă spre ușa hotelului.

– Ne revedem curând, îl atenționează Marlow, ridicând două degete în dreptul pălăriei și salutându-l englezește.

Recepționarul, un bărbat înalt, elegant, într-un costum de stofă gri, ce bătea în două ape, cu cămașa albă bine apretată, încheiată în dreptul gâtului cu un papion de culoare vișinie, își întâmpină clientul cu un zâmbet larg. Fața prelungă, cu obrazul perfect bărbierit, îi era conturată de doi perciuni stufoși și lați care se întindeau până aproape de bărbie, fruntea lată i se prelungea cu o chelie lucioasă până aproape de creștetul capului, iar de acolo pornea către ceafă o podoabă capilară grizonantă, deasă și deosebit de creață. Sprâncenele stufoase, de

asemenea grizonante, ascundeau sub acolada lor doi ochi căprui, mici, blânzi și curioși.

Auzise scurta conversație întreținută de cei doi și își dădu seama că are de-a face cu un turist străin. Într-a-devăr, înfățișarea stranie a tânărului îi dădu puțină emoție, însă eleganța cu care el se prezenta ascundea acest aspect neplăcut și îi atrăgea în mod deosebit atenția. Își dresе glasul și apoi i se adresă respectuos într-o engleză impecabilă:

– Bună ziua, domnule!... Doriți ca să vă cazați la noi?

– Bună ziua!, răspunse Marlow, care abia că își putea desprinde privirea de la rafinamentul imensei săli de primire a hotelului. Zugrăveala, arcadele, mobilierul, pardoseala, covoarele, totul era de bun gust. Da!... Bineînțeles că doresc o cameră în acest hotel, care după cum observ are o eleganță de excepție.

– Suntem încântați că ați ales hotelul nostru, exclamă bucuros recepționarul. Și încă nu ați văzut totul; camerele sunt deosebit de luxoase iar, în plus, ne putem mândri cu un restaurant de mare clasă în care bucătarii noștri experimentați gătesc cele mai bune și gustoase mâncăruri tradiționale românești. Și, apoi, Grădina de vară este un loc deosebit, plin de vegetație, unde vă puteți petrece serile și unde veți fi încântat cu cele mai frumoase romanțe sau alte melodii din muzica noastră populară. Cu siguranță o să vă placă la noi!... Cât timp doriți să ne onorați cu prezența dumneavoastră?

– Sincer, nu m-am gândit încă, răspunse Marlow puțin încurcat de această întrebare. Probabil că voi sta o... vreme; după prezentarea pe care mi-ați făcut-o, nu văd de ce nu aș petrece mai mult timp aici. Apoi, am băgat de seamă că orașul dumneavoastră este deosebit de frumos, înțesat de clădiri superbe și probabil că mai sunt multe de văzut... La început, plătesc pentru o lună și după aceea o să mă decid dacă mai rămân sau nu.

– Prea bine, domnule! Vă rog să-mi prezentați un act de identitate pentru a vă putea înscrie în registru.

Marlow îi întinse pașaportul și, după câteva minute, funcționarul i-l înmână înapoi, luă de pe panoul din spatele lui o cheie de care era agățată o plăcuță cu numărul 9, pe care i-o oferă zicând:

– În afara apartamentului regal, care este foarte elegant, dintre celelalte camere, eu v-am ales una mai deosebită și care cu siguranță o să fie pe gustul dumneavoastră – se află la etajul întâi al clădirii. Iată și acest bon în care este înscrisă suma pe care urmează să o plătiți la casierie.

În acel moment, de recepție s-a apropiat un major-dom, îmbrăcat ireproșabil, într-un costum de culoare vișinie, purtând o pereche de mănuși albe.

– El o să vă conducă până la cameră.

Marlow luă cheia și bonul, însă, înainte de a se despărți de elegantul recepționar, scoase din buzunar o bancnotă de 100 de lire și i-o băgă acestuia între foile

registrului în care semnase. La vederea bancnotei, acesta făcu o plecăciune de mulțumire și registrul dispăru sub tejghea, apoi, cu bucurie în glas, rosti:

– Bun venit în micul Paris, *Sir*!

Marlow surâse, apoi se lăsă condus de majordomul care îi cără bagajul până la casieria hotelului și de acolo până în dreptul camerei cu numărul 9, unde acesta dădu să plece făcând o plecăciune. Nu scosese între timp nicio vorbuliță. Știa doar câteva cuvinte în limba engleză, așa că nu putea lega o conversație. Dar nu apucă să se îndepărteze prea mult, fiindcă turistul îl făcu atent și îi strecură în buzunarul de la piept al vestonului o bancnotă de 50 de lire. Îi mulțumi și își văzu de treaba lui.

Tânărul nostru învățase doar din cărți că, odată ajuns în unele instituții importante, precum hotelurile, dacă voiai să fii bine catalogat, lăsați câte un bacșiș generos și, în acest fel, beneficiai de o mai mare atenție din partea funcționarilor.

Descuie ușa camerei.

Aici totul sclipea de curățenie. Mobilierul din lemn masiv, frumos lăcuit, de culoare neagră, dădea încăperii un aer medieval. Se descălță și păși cu picioarele goale pe mocheta roșie, întinsă perfect pe parchetul bine lustruit. Degetele i se afundară în moliciunea țesăturii din lână, dându-i o senzație plăcută și relaxantă.

Patul cu tăblii mari din lemn, sculptat cu motive artistice, trona pe mijlocul camerei, cu așternuturile de un

alb imaculat, ireproșabil întinse, de o parte și cealaltă a patului fiind amplasate două noptiere în ton cu mobilierul, pe fiecare odihnind câte o lampă cu abajur vișiniu.

Își abandonează geamantanul pe marginea patului și se apropie de ferestrele largi ale camerei. Privind dincolo de sticlă, descoperă în curtea din spate a hotelului o adevărată oază de verdeață. În locuri special amenajate se aflau așezate mese acoperite cu câte o umbrelă imensă, iar din rondurile pline de flori multicolore se răspândea în aerul proaspăt parfumul lor de neegalat.

Totul arăta desăvârșit.

La fel era și baia în care tocmai intrase ca să facă un duș: faianța de culoare albastu-marin, cu plinte înguste aurite, iar chiuveta, cada și celelalte articole de uz aflate acolo sclipeau de curățenie.

Dușul calduț îl mai învioră puțin, dar se gândi că nu i-ar strica totuși să tragă un pui de somn. Se cufundă deci în așternuturile parfumate și impecabil de curate și adormi pe nesimțite.

După atâta drum avea nevoie de odihnă pe măsură.

Seara se lăsase de mult.

Din grădina de vară se auzeau melodiile nemuritoare și suspinul romantic al viorilor din orchestră. Muzica îi mângâia plăcut urechile lui Marlow și se deșteptă.

Se simțea viguros, însă brusc i se făcu foame.

După ce își aranjă în șifonier costumele și alte obiecte de vestimentație, căută un loc mai ferit și puse acolo geanta în care se aflau bijuteriile și banii.

Încuie tacticos dulapul și ușa camerei și coborî direct la recepție.

Acolo îl întâmpină zâmbitor același domn elegant care, ridicând din sprâncene întrebător, aștepta ca nobilul client să-și exprime vreo dorință. Marlow se aplecă puțin peste tejghea și-l întrebă discret:

– Domnule, mai are cineva acces în camera mea?

– O, nu! Iar camerista care se ocupă de curățenie va veni numai în prezența și cu acordul dumneavoastră.

– Atunci totul este în regulă!... Acum, vă rog să-mi spuneți cum pot ajunge la renumitul dumneavoastră restaurant, fiindcă, drept să spun, mă încearcă o foame cumplită.

Recepționarul îl îndrumă către o ușă solidă din lemn masiv, ornată cu vitralii viu-colorate. Mulțumi și intră în imensa sală a restaurantului, așezându-se nerăbdător la o masă.

Cercetă cu atenție meniul, dar până să deslușească felurile de mâncăruri, un ospătar își făcu prezența și, respectuos, îl întrebă ce dorește să servească.

Dar cu toate că exista și o variantă tradusă în limba engleză a meniului respectiv, el tot nu pricepu ce fel de bucate erau acelea. Nu înțelesese nici ce îl întrebase tânărul care se postase lângă el, care cu un carnețel și cu un creion în mână aștepta cuminte să noteze comanda clientului. Marlow, înfometat și derutat, i se adresă politicos:

– Nu prea pricep ce fel de mâncare mi-aș putea alege din lista aceasta, de aceea aș dori să-mi recomandați dumneavoastră ceva.

Ospătarul, binevoitor, începu să-i descrie în engleză câteva din felurile de mâncare care făceau parte din meniul restaurantului în acea seară, și-i recomandă o tochtură ardelenească, cu mămliguță, un vin Chardonnay blanc și din partea casei, înainte de toate, un păhăruț de palincă.

Marlow fu de acord cu propunerea ospătarului și, în așteptarea revenirii acestuia, se delectă liniștit cu muzica în surdină, transmisă de un grup de instrumentiști poziționați într-un loc special amenajat.

Ospătarul sosi, aducând pe o tăviță un pahar mic de cristal, cu picior, care era pe jumătate umplut cu o licoare gălbuie.

– Vă rog să serviți, domnule, aceasta este băutura din partea casei.

Luă paharul, adulmecându-i conținutul. O aromă profundă de sâmbure, probabil de migdală, gândi el, îi inundă plăcut nările. Duse paharul la gură și sorbi hotărât. În acel moment simți cum îi ia gura foc, iar ochii începură să-i lăcrimeze. Nu mai întâlnise până atunci o asemenea băătură. Mai gustase el pe ascuns, când era acasă, câte o gură de whiskey, însă această licoare părea de zece ori mai bună iar tăria te amețea instant. Continuă să o savureze încet, încet. Până ce sosi comanda, goli

conținutul paharului. Îi ardeau urechile și-i vuiau tâmpile. Pofta de mâncare devenise și mai mare.

Tochitura aburindă, pe care ospătarul i-o așezase dinainte, avea un miros deosebit de apetisant și aromat. Gustă cu prudență din mâncarea care, într-adevăr, era delicioasă; la fel de gustoasă era și mămăliguța. Nici nu-și dădu seama când goli farfuria. Dar foamea încă nu-i dispăruse, așa că făcu semn chelnerului să se apropie.

– Aș mai dori o porție, îl rugă de îndată.

Chelnerul nu așteptă să i se mai spună și a doua oară, plecă imediat să onoreze comanda.

În acea primă seară, Marlow își potolise foamea cu două porții de tochitură, care, practic, confirmase faima și respectul de care se bucura acest restaurant, gustase din palinca savuroasă care aproape îl înmuiase cu tăria ei și reușise la final să bea și un pahar de vin delicios, apoi achită nota. Lasă bacșișul și, satisfăcut, se reîntoarce în camera lui.

Era aproape miezul nopții, iar el deja se cufundase sub așternuturi. Nu adormise încă, ci își derula filmul vieții sale de până atunci. Se îngrozea acum când își amintea de acele întâmplări nefericite la care luase parte în casa natală din satul Watford.

Doamne!... Doamne!... Iartă-mă!, își zicea cu voce tare. Trebuia să fac ceva și să evadiez din lumea aceea sinistră, creată de mama și de sora mea.

Nici prin cap nu-i trecea că, dacă își amâna cu o singură zi plecarea, ardea de viu între pereții propriei case.

Își alungă din minte acele gânduri și își propuse ca, a doua zi de dimineață, să-l caute pe Manolică și să îl roage ca să-i arate orașul.

Își propti nasul în perna moale și adormi buștean.

Capitolul II

ACOMODAREA

Zorii albaștri minerali anunțau o zi însorită de vară. Cerul era clar și niciun nor nu cuteza să-i tulbure liniștea. Soarele sclipitor, ca o minge de foc incandescentă, se înălțase pe bolta senină și de acolo arunca săgeți de aur în ferestrele hotelului, înflăcărându-le. Câteva vrăbii gureșe poposiseră pe pervazul geamului de la camera în care dormea Marlow și începură să ciripească zgomotos.

Era data de 18 iunie a anului 1928.

Marlow se trezi din somn mai mult datorită zgomotului plăcut produs de vrăbii. După ce își făcu siesta ca de obicei, se îmbracă frumos și, dornic de a-și încânta privirea în acea zi cu frumusețile pe care urma să le întâlnească în acest oraș-capitală, se grăbi să părăsească încăperea. Odată ajuns în stradă, observă cu atenție caleștile și mașinile care se perindau prin fața hotelului și rămase nu foarte surprins când printre acestea îl zări pe Manolică, rezemat de taxiul său în timp ce trăgea cu poftă dintr-o țigară.

Parcă se vorbiseră.

Se bucură nespus și înaintă către el.

Când îl observă, Manolică aruncă imediat țigara, pe care o stinse cu vârful pantofului.

– Încântat să vă revăd, domnule Marlow!, exclamă acesta entuziasmat. Unde ați dori să mergeți astăzi?

– Vreau să fac o plimbare prin micul Paris, așa cum a denumit recepționarul aseară orașul...

– Cu plăcere!, se arată amabil Manolică și îi deschise portiera, invitându-l să ia loc pe bancheta din față a mașinii, după care se urcă sprinten la volan. Puse automobilul în mișcare și își plimbă clientul prin cele mai atractive locuri din București, care făceau deliciul turiștilor.

Arcul de Triumf – care i s-a spus că fusese ridicat ca o comemorare a participării României la Primul Război Mondial, la finalul căruia aproape toate teritoriile locuite de români s-au găsit pentru prima dată reunite la un loc – se înălța semeț, cu o structură din lemn și stuc, într-o zonă ușor accesibilă, înconjurat adesea de turiștii care, cu aparatele lor de fotografiat, doreau să se immortalizeze în dreptul acestui monument impunător.

Marlow și-ar fi dorit și el un instantaneu lângă Arcul de Triumf, se gândea însă că i-ar trebui mai întâi propriul lui aparat de fotografiat. După ce făcură un tur al orașului, ajunseră din nou pe Calea Victoriei. Aici, într-un loc special amenajat, erau parcate caleștile de diferite

dimensiuni, forme și culori, care își așteptau posibیلی clienți.

– Lasă-mă aici, Manolică! Vreau să fac o plimbare cu caleașca; vino deseară pe la orele șapte la hotel.

– Cum dorește domnul, se conformă acesta de-ndată dorinței englezului. Și să știți că nu trebuie să-mi plătiți nimic pentru această plimbare; v-a fost oferită din partea casei.

– O!... Nu se poate așa ceva, se arată nesatisfăcut Marlow de decizia acestuia.

Însă Manolică coborâse deja din mașină și merse pentru a se tocmi cu un vizitiu care avea un atelaj mai aparte, pentru a-i prelua clientul, ca să-l transporte oriunde acesta dorește.

Vizitiul, care cunoștea câte ceva din limba lui Shakespeare, își invită clientul să urce în caleașcă, așternându-i la picioare un covoraș de culoare roșie. Marlow se așeză confortabil pe bancheta moale, capitonată cu piele de culoare maronie, admirând frumosul atelaj. Se minună de eleganța cu care acesta era înzestrat. Mai văzuse și la Londra câteva de acest gen, însă acesta etala o distincție aparte. Caleașca se vedea excelent lustruită și dotată cu un burduf din piele care, după cum știa el, era acționat de un dispozitiv care îl manevra în sus sau în jos pentru a-i apăra pe clienți de ploaie sau vânt, ori de razele prea arzătoare ale soarelui.

Vizitiul îi acoperi genunchii cu o învelitoare subțire pe care era brodată, în fir auriu, monograma proprietarului.

De o parte și de alta a caprei vehiculului erau atârna-te două felinare cu geamuri de cristal șlefuit, în care seara se aprindeau lumânări. Caii, înhămați la deosebitul atelaj, erau împodobiți cu funde și harnașamente frumos colorate, iar copitele le erau negre, lucioase, probabil lăcuite sau date cu vax.

– Încotro, domnule?, întrebă calm vizitiul.

– Pe unde dorești dumneata!, îi răspunse Marlow în-cântat din nou de priveliștea ce i se desfășura prin fața ochilor.

De data aceasta, tânărul admiră mai detaliat toată panorama micului Paris, nefiltrată de parbrizul mașinii și, în plus, caleașca se deplasa destul de lent.

Se apropia ora prânzului și Marlow admirase în trecere toate obiectivele importante din acest oraș. Se declară fascinat de cele văzute. Nu coborâse din caleașcă nicio secundă iar acum îl rugă pe vizitiu să-l ducă înapoi la hotel. Foamea îi dădea din nou târcoale și se gândea deja la mâncărurile servite în faimosul restaurant.

Când ajunseră în fața hotelului, plăti vizitiului o sumă frumoșică, apoi se pierdu în spatele ușilor.

Ceva mai târziu, după cum își propusese, la ora fixată șapte, se întâlni din nou în fața hotelului cu Manolică, rugându-l să-l ducă oriunde ar crede el că își pot petrece amândoi acea seară.

– Vom merge pe Lipscani!, sugeră acesta bucuros că i se dăduse lui oportunitatea de a alege locația. Acolo este ca un fel de poartă a Bucureștiului, o zonă de promenadă gen vieneză ori pariziană. O să fiți încântat!

– Să mergem!, fu de acord Marlow.

Și, într-adevăr, după cum spusese Manolică, Lipscaniul îi oferi o gamă variată și încântătoare de eleganță, prin tot ceea ce se petrecea în acea zonă interesantă, cu străduțe înguste și pavate cu piatră.

Petrecu acolo o seară de neuitat alături de „ghidul” său Manolică, cu care legă o prietenie cum nu și-ar fi închipuit niciunul dintre ei...

*

Trecuse aproape o lună de când Marlow se cazase la acest luxos hotel din București.

Prietenia cu Manolică devenise foarte strânsă. Erau aproape nedespărțiți, iar el începuse să rupă binișor românește. Îi mărturisise deja că dorește să se stabilească în România.

Și cum stăteau ei așa, la taclale, în grădina de vară a hotelului, într-o seară, Manolică îi propuse bunului său prieten, bineînțeles dacă și el consimte, să se mute sub același acoperiș, adică englezul să renunțe la hotel. Deținea o casă destul de frumușică în Calea Moșilor, rămasă moștenire de la părinții lui, care se prăpădiseră

în urmă cu câțiva ani. Suferiseră amândoi de aceeași boală și s-au dus unul după altul în lumea celor drepti. Nu mai avea frați sau surori, așa că locuia de unul singur în ditamai imobilul.

– Ce-aș putea face eu în patru camere?, îi zise lui Marlow. Vino și locuiește cu mine; nu va trebui să-mi plătești nimic. Vom avea acolo timp din belșug ca să te învăț cum trebuie românește...

Tânărul englez acceptă oferta de nerefuzat a lui Manolică și chiar a doua zi părăsi hotelul însoțit de prietenul său, care îl transportă cu Chevroletul până la proprietatea lui din Calea Moșilor.

Îl invită fără menajamente să-și aleagă una dintre cele trei camere nelocuite. Încăperile erau identice ca mărime, doar mobila și zugrăveala diferite. Marlow și-o alese pe cea mai simplă, cu un dulap, un pat potrivit și o noptieră.

Și uite așa se stabili el în casa amicului său, pe la hotel mai trecând din când în când, atunci când i se făcea dor de câte o mâncare tradițională românească, bine gătită, pe care o savura cu plăcere în renumitul restaurant.

Timpul se scurgea iute precum ploile rezezi de vară, iar el se obișnuia din ce în ce mai bine în acest oraș care-i oferea tot ceea ce își dorea.

Trecuse anotimpul cald al verii, la fel și toamna, iar acum, în prag de iarnă, Marlow avea să admire un București înzăpezit, în care transportul se făcea cu sania

trasă de cai. Mașinile se descurcau mai greu în sezonul hibernal, în care gheața poleia străzile și trotuarele, făcând din acestea adevărate patinoare.

Sărbătoarea Crăciunului și Revelionul le petrecu în compania prietenului său, dar și alături de alți cunoscuți din anturajul lui Manolică, printre care și destule femei, una mai frumoasă ca alta.

Învățase deja să vorbească destul de bine românește. Se minuna și Manolică cu câtă ușurință pronunța cuvintele, dar și de corectitudinea cu care le așternea în scris.

Avuseseră de toate pentru aceste sărbători, mai mult datorită lui Marlow care, prin intermediul bunului său prieten, reuși să vândă o parte dintre bijuteriile aduse din Anglia.

Problema banilor părea rezolvată.

Însă, de la un timp, sufletul lui Marlow devenea tot mai mâhnit.

Prietenul său începuse să abuzeze de bunătatea lui și risipea o grămadă de bani pe țigări, băutură și femei ușoare.

Ajunsese o obișnuință ca acestea să vină câte două în fiecare seară. Însă numai Manolică se bucura de compania lor. Niciuna nu dorea să relaționeze cu englezul. Refuzau întotdeauna, chiar dacă li se oferea o grămadă de bani. Ah, chipul său era atât de neatrăgător, trupul lui atât de respingător!...

De aceea, Marlow se retrăgea în camera lui și suferea. Desigur, și-ar fi dorit să aibă o relație măcar cu una dintre acele femei, s-ar fi putut îndrăgosti chiar, fiindcă majoritatea care se perindau prin casa prietenului său erau deosebit frumoase. Mergea apoi și își privea chipul slut în oglindă, blestemând, cu lacrimi în ochi, ziua în care se născuse.

Așa s-a întâmplat într-o seară, după ce fusese refuzat a nu știu câta oară, de data aceasta de o mândrețe de față, atât de chipeșă încât nu-și mai putea lua ochii de la ea. Blondă, cu părul prins în cosițe împletite, cu sprâncene subțiri, parcă desenate, punând în valoare doi ochi vioi, albaștri, iar gura ei cu buze roșii, trandafirii, frumos conturată, de ziceai că e pictată, te invita să o săruți neconținut. Un glas subțire și melodios, ca un clinchet de clopoțel, împreună cu râsul ei cristalin făceau să se zbuciume orice inimă.

Marlow se îndrăgostise pe loc de ea, și-ar fi dorit s-o iubească, s-o cuprindă în brațe și s-o sărute cu foc atunci și acolo.

Lucru imposibil, căci până la urmă ea ajunse dezmiertată tot în poala lui Manolică.

Tânărul englez se retrase, ca de obicei, trist și cu ochii umezi de ciudă, în camera lui. Se prăbuși pe pat cu fața în jos și își cufundă nasul în pernă, vărsând lacrimi amare. Oare, cât o să mai îndur această umilință?, se tânguia. Trebuie să fac ceva. Ah, Doamne, dac-aș putea să-mi iau viața...

Însă instantaneu revăzu cu ochii minții evenimente din viața lui ce-i păreau uitate: momentele înfricoșătoare ale morții oaspeților din acea seară nefastă, și-i răsunară în cap cuvintele mamei despre înzestrarea pe care o avusese el la naștere – *A fost hărăzit cu un dar prin care poate prelua trupul și viața altcuiva*. Apoi își aminti de destăinuirea femeii care le explicase tuturor celor de față cum se putea înfăptui această transformare.

În acea clipă, Marlow sări brusc în picioare, își șterse lacrimile, se duse la oglindă și, în timp ce se privea, își zise hotărât: Gata! S-a isprăvit cu atâta amărăciune. Iartă-mă, prietene Manolică, chiar nu îmi doresc să mor fără să cunosc vreo femeie sau fără să am vreodată o familie...

Și, cu acest gând nebănuit până atunci, se apucă să-și pună la punct planul de acțiune.

Era pentru prima oară în viața lui când se hotărâse să acceseze puterea cu care fusese înzestrat și, spre norocul lui, victima se potrivea de minune cu el, din toate punctele de vedere.

*

Aproape că trecuse luna martie a anului 1929. Cei doi deveniseră foarte apropiați. Mai ceva ca niște frați. Marlow nu arăta că ar fi supărat în vreun fel pe succesul prietenului său atunci când el însuși era refuzat de femeile care le treceau pragul aproape seară de seară

și că acestea ajungeau de fiecare dată în brațele lui, ci înghițea în sec resemnat și pleca în camera lui aparent lipsit de orice speranță. Învățase aproape la perfecție limba română, stâlcind tot mai rar câte un cuvânt. Vorbea atât de cursiv, de parcă ar fi trăit de când lumea în România.

Între timp, își punea ușor, ușor, planul în aplicare, fără ca prietenul său să bănuiască ceva.

Într-o seară ploioasă și cam rece de mai, cei doi se întorceau împreună acasă, pe jos. Fuseseră la o terasă, pe Lipscani, fără a lua Chevroletul, ca de obicei. Manolică dorise să bea un pahar cu prietenul său, nu risca niciodată în astfel de situații să ia mașina.

Ploaia îi udase până la piele.

Intrară iute în casă și, după ce făcură un duș fierbinte, se băgară la somn.

A doua zi însă, Marlow acuză o răceală cumplită.

Manolică merse de îndată la spițerie, cumpără ceva leacuri și frecții și i le aduse prietenului său:

– Aceste medicamente mi-au fost recomandate de farmacistă, iar cu această soluție trebuie neapărat să te frecționez pe tot corpul, cică recuperarea grabnică e garantată..

Marlow nu refuză propunerea, din contră, se bucura nespus de această nesperată oportunitate.

– O să scap cât ai zice pește de această răceală!, îi zise, în timp ce Manolică se străduia de zor să-i întindă soluția cu efect binefăcător cât mai bine pe trup.

Timp de cinci zile, făcu el pe maseurul, până ce Marlow se înzdrăveni. Însă nu pricepea de ce îl cam lă-saseră puterile. Dintr-o dată el, care avusese atâta grijă ca prietenul său englez să se pună pe picioare, se simțea foarte slăbit și fără vlagă de parcă începuse să-l cuprindă brusc boala.

El, care era obișnuit să alerge toată ziua pe străzile Bucureștiului, plimbându-și clienții prin oraș, stătea acum în casă și abia, abia de își mai târa picioarele până la bucătărie sau la baie.

Și parcă în acea seară, a șasea de după ședințele de masaj pe care i le aplicase prietenului său, puterile îl lă-saseră de tot. Însoțit de Marlow, abia reuși să ajungă în dormitor.

De astă dată, inversând rolurile, amicul englez mer-se și îi pregăti un ceai de sunătoare, revenind imediat cu o cană plină de licoare aburindă.

– Bea-l așa fierbinte!, își îmbie prietenul. Cu siguran-ță o să-ți facă bine... Probabil că pârlita aia de răceală te-a acaparat; de la mine ai luat-o...

Manolică săltă cu dificultate cana și sorbi lichidul, puțin câte puțin, până îl termină. Apoi simți cum trupul îi fu cuprins de o fierbințeală puternică. Ciudat însă, lui îi era foarte frig.

Se lungi pe pat și se înveli cu o pătură groasă. Nu trecură nici cinci minute, că adormi buștean.

Marlow stinse lumina, după care părăsi îngându-rat camera. Se retrase în dormitorul lui și se așeză pe

marginea patului, dus pe gânduri, uitându-se din când în când la ceasul de buzunar. Timpul se scursese repede. Mai erau cam cincisprezece minute până la miezul nopții și el încă nu se culcase. Se ridică și se apropie de fereastră. Privi la cerul înstelat și căută luna.

Era o noapte de mai cu lună plină, strălucitoare, înconjurată de un halou sângerieu.

Își scoase iarăși ceasul și îl privi îndelung. Plecă din dreptul ferestrei și deschise dulapul. Scoase din buzunarul genții lui de voiaj un sul micuț de hârtie, după care ieși ușor din cameră. Merse direct în dormitorul prietenului său și rămase acolo.

La câteva minute după ce gongul pendulei aflate în holul casei bătuse ora 0.00, ușa dormitorului se deschise și Manolică ieși afișând un zâmbet timid, în colțul gurii, în timp ce în ochi i se vedea o sclipire ciudată. Părea mai sănătos ca niciodată.

Se îndreptă fix spre dormitorul lui Marlow.

Din acel moment, îndată ce închise în urma sa ușa dormitorului, liniștea și umbrele nopții puseră stăpânire pe întreaga casă. Însă, nu după multă vreme, lumina pură a zorilor răzbi iarăși prin ferestrelor largi ale imobilului și risipi negura întunericului.

*

Manolică se trezi din somn mai mult din cauza vezicii urinare care, de la o vreme, îl cam șicana. Se simțea tot

rău și abia că își putu târî picioarele până la baie. Se ușură, după care își spală mâinile, gâtul și fața. Își săltă capul din chiuveță, aruncând involuntar o privire în oglindă. Și rămase paralizat. De uimire. Chipul său arăta exact ca acela al prietenului său, Marlow.

Își frecă ochii, apoi se privi din nou.

Același chip.

Oare, am halucinații?, își spuse cu vocea tremurândă.

Își privi restul corpului, trunchiul, membrele, și atunci realizează că trupul lui arăta identic cu cel al lui Marlow. Abia că se mai putea ține pe picioare, era îngrozit. Își adună puterile și, împleticindu-se, reuși să ajungă în camera alăturată.

Englezul se trezise, iar în acel moment privea pe ferastră.

Fusese matinal în acea dimineață.

Când ușa se deschise, el tresări. Se răsuci ușor și rămase ca o stană de piatră, fără să scoată niciun cuvânt.

Manolică abia intrase, dar nu făcu mai mult de doi pași fiindcă rămase încremenit de spaimă. În fața lui, la câțiva metri, stătea *chiar el*. Bărbatul din camera lui avea înfățișarea, trupul și statura exact ca ale sale. Cu un ultim efort reuși să articuleze:

– Dar cum este posibil așa ceva!? Marlow, cum ai făcut lucrul acesta? Spune-mi, te rog, că nu este adevărat...

Englezul tăcea. Nu voia să-i dea nicio explicație. Îi părea rău că fusese nevoit să fure chiar înfățișarea prietenului său și să-i transfere, în schimb, trupul lui hâd,

iar acum trebuia să-și facă repede un plan pentru a scăpa definitiv de el. Ar fi avut tot timpul nopții care tocmai se scursese, îi fusese însă peste puterile sale. Nu se considera criminal. Își otrăvise mama și sora doar ca să nu fie el însuși omorât de ele. De atunci simțise cum, totuși, un duh necurat îi bântuia sufletul, iar acum îl îndemna să ucidă din nou. Trebuia să facă într-un fel anume ca să pară un accident. Nu dorea să-și mânjească mâinile cu sângele prietenului său, dar cum nu avea încotro, trebuia să găsească o metodă mai ușoară.

Oricum, se gândea el, chipul meu, pe care acum îl posedă Manolică, nu este cunoscut decât de câțiva prieteni de-ai lui și de fetele care se perindaseră pe acolo. În rest, cine ar întreba de mine? Nimeni!

Se apropie de prietenul său și îl privi în ochi fără a rosti niciun cuvânt. Câteva clipe, pupilele lui aruncară niște sclipiri ciudate și căpătară o nuanță gălbuie, după care își reveniră la culoarea inițială.

Manolică amuți. Degeaba încerca să rostească ceva. Graiul îi pierise.

Marlow se îndreptă către propriul lui dormitor, în timp ce amicul său îl urmă ca hipnotizat. Se lungi câteva minute pe pat. Și rămase acolo cu privirea pironită spre prietenul său. În cele din urmă, lasând la o parte regretele care-l copleșeau, părăsi camera, nu înainte de a încuia ușa.

Părăsi casa, se urcă în Chevrolet și, la volanul acestuia, se pierdu pe străzile aglomerate ale Capitalei.

Îl învățase de ceva timp Manolică să conducă mașina și ajunsese să controleze perfect această îndeletnicire.

Își omorî timpul acelei zile pe la băcăniile și cafelele de pe Lipscani, întorcându-se acasă abia pe înserate, aducând cu sine și două sticle de coniac.

Intră direct în camera unde se afla Manolică.

Acesta zăcuse în pat toată ziua. Parcă fusese pironit acolo. Era ca și paralizat. Nu-și simțea deloc trupul. Se vede că puterile lui Marlow erau mult mai mari decât își închipuise el. Iar aceste puteri se declanșaseră odată cu transferarea trupului din noaptea precedentă. Marlow luă o sticlă de coniac, îi desfăcu dopul și i-o întinse prietenului său. Acesta o luă și, fără să mai aștepte vreun îndemn, o puse la gură și îi bău conținutul până la ultima picătură. Nu trecură mai mult de zece minute, că el începu să-și dea ochii peste cap, intrând pesemne în comă alcoolică. Atunci, Marlow îl ridică de pe pat, se opinti până reuși să-l arunce pe umăr, merse cu băgare de seamă în curtea interioară a casei, unde tocmai parcase autoturismul, și-l așeză pe bancheta din spate. Era trecut de ora 22.00 și întunericul pusese deja stăpânire pe oraș.

Odată urcat la volan, Marlow accelerează și apucă pe drumul înspre Cernica, o așezare din afara Bucureștiului, pe unde ajunsese cândva împreună cu prietenul său. După aproape o oră de mers, se opri pe malul unui lac. Îl scoase cu greu pe Manolică din mașină și îl târî până la marginea apeii.

– Iartă-mă, Manolică..., rosti în timp ce împingea trupul acestuia până căzu în apă.

Lacul îl înghiți numaidecât, lăsând să iasă la suprafață câțiva bulbuci de aer.

Fără prea multe regrete, ci doar liniștit sufletește că înfăptuise acest lucru cu ușurință, Marlow reveni la mașină și mână pe același drum de întoarcere către casă.

*

Trecuseră trei zile de când se descotorosise de prietenul său și Marlow intrase deja bine în pielea lui. Se obișnuise cu noua înfățișare și se gândea că ar fi momentul să meargă în oraș și să o caute pe Elena, fata de care se îndrăgostise, din cauza căreia începuse să-l roadă invidia pe Manolică, motiv care conduse la uciderea acestuia. Însă mai înainte de a relaționa cu ea, simțea nevoia de a experimenta și cu alte femei. În toată viața lui, nu avusese parte de nicio femeie și risca să-i creeze suspiciuni Elenei.

Avea destul de recuperat din reputația și experiența lui Manolică în acest domeniu...

Așa că, în următoarele seri, aduse acasă câte o femeiușcă, având grijă ca nu cumva ele să fi avut cândva de-a face cu răposatul său prieten.

Și după ce văzu intensiv cum stă treaba..., într-o seară de sâmbătă, își luă inima în dinți și o invită acasă

și pe Elena. După cum băgase el de seamă, îl cam plăcea pe Manolică, însă acesta o tratase doar ca pe o femeie ușoară, fără a ține cont de sentimentele ei.

Însă în acea seară, ea avu parte de o mare surpriză. Manolică se schimbase și chiar îi făcea declarații de dragoste. Părea destul de uimită de această schimbare neașteptată. În acea noapte, Marlow, de acum Manolică, își văzu în fine visul realizat. Se înfruptase cu pasiune din trupul ei și îi făcuse neconținut declarații de dragoste.

– Aș dori să rămâi aici, cu mine..., îi șopti în timp ce ea aproape că ațipise cu capul așezat pe pieptul lui.

Elena tresări. Nu știa ce să-i răspundă.

– Tu chiar vorbești serios?!...

– Bineînțeles! De mult îmi doream asta, însă nu eram hotărât. Și, în plus, mai era și prietenul meu pe aici. Nu eram sigur dacă vreau sau nu să-mi leg viața de cineva. M-am hotărât brusc și te-am ales pe tine, simțeam că și tu mă placi...

Elena oftă. O lacrimă de fericire i se scurse din ochi, căzând fierbinte pe umărul lui.

El se înduioșă de căldura ei, îi cuprinse capul între palme și-i sărută ambii ochi.

– Dar Marlow unde este? Îl întrebă privindu-l în ochi.

– Marlow e departe, draga mea... S-a întors acolo de unde venise: în Anglia.

– Aha! Erați foarte apropiați, aproape nedespărțiți. Probabil că și lipsa lui te-a determinat să mă cauți...

– Ar fi și aceasta o cauză, insignifiantă însă. M-a co-
pleșit mai mult dragostea pe care ți-o purtam în ascuns...

Femeia îl sărută de-ndată cu patos și își înlănțui bra-
țele de trupul său.

O liniște tainică cuprinse camera, după care cei doi
adormiră îmbrățișați, învăluiți cu mantia fericirii.

În zilele ce urmară, noul Manolică, însuflețit de spi-
ritul Marlow, alese de prin bijuteriile care rămăseseră
nevândute un inel cu diamant, un șirag de mărgele din
perle, o pereche de cercei din aur și i le dăruî Elenei.
Aceasta le primi bucuroasă și plânse de fericire. Era
primul bărbat din viața ei care-i oferise până atunci un
dar atât de prețios. Părea hotărâtă să-și petreacă viața
alături de el, chiar dacă ea abia împlinise 24 de ani.
Exista așadar o diferență destul de mare între ei, căci
trupul lui Manolică avea 41 de ani, în timp ce sufleul lui
Marlow era în vârstă de 20 de ani.

*

Și timpul trecu.

Era prin vara lui 1933.

Patru ani se scurseseră de când ei erau împreună.

Nu se legaseră prin cununie, însă viața lor decurgea
ca și cum ar fi fost căsătoriți.

Focul iubirii de început însă se mai potolise.

El, cu toate că ar fi putut să nu facă nimic toată ziua,

deoarece încă mai avea din banii aduși din Anglia, suficient cât să trăiască liniștiți cel puțin 20 de ani de acum înainte, prefera să urce la volanul Chevroletului și să alerge după chilipiruri, așa cum văzuse că făcea adevăratul Manolică.

Iar ea îngrija de casă sau mergea la cumpărături prin magazine de lux gen *La Belle Jardiniere* sau *Galeriile Lafayette*.

Și, într-o zi, pe când se afla în plimbare tocmai pe la *Galeriile Lafayette*, observă cum un tânăr elegant, blond, o privea insistent cu ochii săi intens albaștri, zâmbindu-i discret. Era înalt, robust și deosebit de frumos.

Ea lasă să-i scape un surâs timid în colțul gurii, după care se rușină și-și plecă ochii, în timp ce se îndrepta cu pași repezi către ieșirea din magazin, apoi se pierdu prin mulțimea oamenilor din piață, întorcându-se repede acasă.

Tânărul ar fi dorit să o urmeze, însă se lăsă păgubaș. Prea târziu se gândise...

Odată ajunsă în camera de zi, Elena parcă nu mai avea chef de nimic. Privirea acelui tânăr sădise ceva în inima ei... Îi părea rău acum că a fugit așa, fără să fi schimbat măcar o vorbă, un cuvânt de salut cu el. Găsea ea, orice... Îi venea să se întoarcă la Galerie.

Însă se făcuse târziu. Manolică urma să pice acasă dintr-un momente într-altul.

Între timp, pregăti la repezeală ceva de mâncare.

Acesta nu întârzie să apară, ca de obicei, la aceeași oră, oferindu-i un buchet mare de trandafiri. Cinară împreună, schimbând doar câteva cuvinte; o conversație de rutină: Ce-ai mai făcut azi, draga mea; pe la ce magazine ți-ai petrecut timpul; mâncarea este delicioasă...

Se cam duseseră serile pe care și le petreceau împreună, schimbându-se și sărutându-se cu pasiune; momente lungi, pline de tandrețe și iubire.

Așa că, după masa aceea nu foarte copioasă, intrară în dormitor, iar el, obosit de corvoada acelei zile, adormi buștean. Elena a rămas încă mult timp cu privirea pierdută undeva în întunericul camerei; gândul zburându-i la acel tânăr frumos, visându-se împreună cu el, ținându-se de mână și aruncându-și priviri duioase și pline de dragoste. Abia reuși să adoarmă către dimineață.

Era trecut de ora 8.00 când Manolică se trezise și își servea liniștit cafeaua în bucătărie. Iar ea dormea atât de frumos, încât nu ar fi vrut să-i tulbure somnul nici măcar cu o sărutare pe frunte, așa cum obișnuia să facă în diminețile în care se deșteptau împreună. O iubea pe Elena în felul lui, nu cu patima de început, dar era încă atras de farmecul ei.

Îi mai aruncă o privire înainte de plecare, ieși apoi încet și merse în treburile lui.

Gongul grav al pendulei din holul casei bătu de unsprezece ori, răsunând ca un clopot în turla bisericii. Elena făcu ochii mari și privi la ceasul de pe noptieră.

Vai de mine! Își spuse ea puțin precipitată; m-a prins ora amiezii în pat...

Adormise destul de târziu, cu gândul la acel tânăr misterios, și tot cu el se trezi în minte.

O să merg și astăzi la *Galeriile Lafayette*, își propuse, grăbindu-se să-și pudreze nasul și să se facă frumoasă pentru o eventuală întrevedere cu cel care-i reaprinsese în inimă focul dragostei. Își îmbracă unele dintre cele mai frumoase piese de vestimentație pe care le avea în garderobă și se grăbi spre același loc din galerie, unde-l întâlnise cu o zi înainte. Odată ajunsă acolo, cercetă cu privirea toată zona, în căutarea lui. Însă, spre dezamăgirea ei, tânărul nu se afla acolo. Atunci, o mahnire profundă i se așternu ca o greutate pe suflet și mai, mai, că îi venea să plângă. Se mai învârti prin preajmă un timp în speranța că o să apară, însă acesta întârzia să-și facă simțită prezența.

A fost probabil o întâmplare să-l întâlnesc aici, își spuse ca pentru sine, apoi tristă, pășind agale pe pardoseala din marmură albă a galeriilor, se îndreptă către ieșire. Două firave lacrimi de regret i se prelinseră calde pe obraji. Își feri capul, nu cumva să o vadă cineva, și continuă să meargă. Ajunse la ușa masivă din sticlă și abia de atinse clanța din bronz, când aceasta fu acționată din exterior de altcineva. Ușa se deschise iar ochii ei triști, inundați de lacrimi, întâlniră privirea vioaie și blândă, țâșnită din doi ochi albaștri, care nu erau alții decât aceia

ai tânărului după care venise. În acel moment, privirea i se însenină. Cu o mișcare delicată își șterse orice urmă de lacrimă și, zâmbind, i se adresă:

– Pofțiți, domnule!

– O, nu! Nu se poate... Vă rog, dumneavoastră prima! Doamnele au întâietate.

Elena făcu doi pași și, după ce trecu dincolo de prag, i se adresă din nou:

– Dar... parcă v-am văzut și ieri pe aici?!

– Așa este, zâmbi el și continuă pe nerăsuflăte: Și, din câte îmi amintesc, la un moment dat ați dispărut subit... Am încercat să vă urmăresc însă foarte repede v-ați pierdut prin mulțime. Mi-ar fi plăcut să schimbăm măcar două vorbe. Iată însă că ne întâlnim din nou. Poate neîntâmplător... Trebuie să vă spun că azi m-am întors aici în speranța de a vă revedea...

La auzul acestei mărturisiri, inima Elenei începu să-i zvâcnească cu putere în piept. Și ea venise din același motiv însă n-ar fi îndrăznit să-i zică vreodată asta, zâmbea doar, în timp ce obrazii i se înroșiseră precum bujorii. Și, oricum, nu ar fi dorit să-și deoaleze vreo slăbiciune față de el încă de la început, nu se cădea, desigur, însă teama de a nu-l mai întâlni o determină să rostească oarecum precipitat:

– Mă simt flatată domnule, că, dintre atâtea domnișoare care se perindă prin acest loc, m-ați remarcat tocmai pe mine.

– Dumneavoastră aveți o frumusețe aparte, o întrerupse el. De cum v-am văzut, am simțit o atracție specială pentru dumneavoastră. Și dacă v-aș spune că aproape n-am dormit toată noaptea, la gândul că poate o să vă întâlnesc din nou, probabil că nu m-ați crede...

Elena rămase surprinsă. La fel se întâmplase și cu ea... Îi venea să i se arunce în brațe și să-i împărtășească sentimentele sale pentru el, însă nu avea curajul necesar.

– Ați binevoi, totuși, să mergem împreună la o terasă aici, pe Lipscani?, îndrăzni în cele din urmă s-o întrebe.

Nu avea de gând să-l refuze însă în niciun caz nu puteau merge în această zonă centrală a orașului. Risca să fie văzută de Manolică al ei, care frecventa mai cu seamă acest loc aglomerat al Capitalei.

– Mai înainte de a vă răspunde la invitația făcută, aș dori să mă prezint. Mă numesc Elena! Și mă gândesc că, dincolo de aspectul fizic care mi-ați mărturisit că îl apreciați atrăgător, poate nu vă place prenumele meu și vă veți răzgândi...

– A! Nicidecum. Elena este un nume minunat. Și, chiar dacă ați fi avut un nume mai nu știu cum, tot n-aș fi renunțat. Însă, fiindcă nu am fost un gentleman așa cum trebuia, dați-mi voie să mă prezint măcar acum, până nu este prea târziu: numele meu este Eduard.

– Eduard... Aveți un nume minunat, îngână ea fascinată și continuă: accept invitația dumneavoastră, cu condiția de a merge într-un loc mai retras. Am motivele

mele și, poate dacă sunteți interesat, vi le voi dezvălui. Ce spuneți de parcul Domenii?

– Un loc minunat!, rosti el repede. Să mergem deci într-acolo... Urmați-mă, vă rog.

Nu departe de locul în care stătuseră de vorbă era parcat un automobil sport, marca Ford. El se opri în dreptul mașinii, deschise portiera și o invită să se așeze pe bancheta din față.

– Aș prefera să mă așez în spate, făcu ea.

– Cum doriți!, spuse acesta în timp ce rabată scaunul din față pentru a-i înlesni urcarea în modernul automobil cu doar două portiere.

Tânărul se urcă la volan, puse mașina lent în mișcare și nu se opri decât în fața unei terase din parcul Domenii. Elena cunoștea bine această zonă deoarece aici locuia mama ei. Se mutase în urmă cu zece ani, după ce tatăl ei murise împușcat. Nu aflaseră niciodată cine fusese făptașul.

Merseră și se așezară la o masă mai retrasă, iar el comandă două cafele. Femeia, căreia îi mai dispăruseră emoțiile, dorea să fie cât mai deschisă față de chipeșul ei însoțitor și chiar să-i dea de înțeles că ar fi oarecum în căutarea unei relații serioase, chiar pentru a-și făuri o familie. Așa că, fără niciun pic de reținere, i se adresă tânărului cum știa ea mai bine să o facă.

– Mai înainte de orice, trebuie să știi că locuiesc împreună cu un bărbat. Nu suntem căsătoriți legal și nici nu

avem de gând să facem acest lucru. Nu am avut curajul să-ți mărturisesc mai devreme, însă de când te-am văzut ieri cum mă priveai și apoi după felul în care mi-ai zâmbit am simțit cum o văpaie de foc mi-a cuprins toată ființa...

Se destăinuia cu atâta sinceritate, încât Eduard nu-și mai putea lua ochii de la ea. Felul de a-l privi, buzele senzuale, roșii ca trandafirii, fața ei frumoasă, trupul, totul îi răscolea inima. Și atunci, parcă împins de o forță necunoscută, își întinse palmele acoperindu-le pe ale ei. În acel moment, tânăra simți cum un fior plăcut îi străpunge ventrele.

– Elena!, i se adresează privind-o fix în ochi. Să nu-ți închipui că sunt vreun aventurier și că vreau să te prind în mrejele mele pentru a-mi petrece o noapte sau două cu tine... Am 27 de ani și, în ciuda aparențelor, sunt un bărbat serios și nu-mi plac aventurile... Cu ceva timp în urmă, am avut o experiență neplăcută care mi-a produs o rană adâncă în suflet. Femeia pe care o iubeam cu atâta patos m-a părăsit pentru un avocat cu mare faimă și plin de bani. Nu vreau să intru în amănunte. Amintirile acestea mă întristează și îmi strică buna dispoziție. M-am născut la Ploiești. Mi-am terminat studiile aici, în București, la Politehnică, și am devenit inginer electrotehnic. Lucrez în una dintre rafinăriile din orașul meu natal. Am ajuns în Capitală pentru un schimb de experiență cu niște oameni de afaceri din străinătate; peste două zile mă întorc acasă. Nu vreau să par grăbit sau deplasat cumva,

dar să știi că, printre gândurile mele, rătăcea și unul care își dorea să găsească o pereche potrivită pentru inima mea. Tânjeam din tot sufletul ca să-mi găsesc o femeie cu care să-mi întemeiez o familie, așa cum se cade. Iar când te-am văzut, am simțit o atracție neobișnuită pentru tine: mi-ar plăcea ca să fii tu aceea cu care să-mi împlinesc această dorință...

Elena îl ascultase atentă, cuvânt cu cuvânt, iar acum stătea pe gânduri și nu știa ce să-i răspundă. Prea înopinată venise această propunere. Din vorbele lui reieșea că ar dori s-o ceară în căsătorie? Nu-i displăcea ideea; la urma urmei, și ea își dorea același lucru, fiindcă altfel nu l-ar fi căutat, atrasă parcă de un magnet acolo, la Galerie, totuși era un străin; îl cunoștea doar de o oră; părea însă un băiat de treabă și povestise cu atâta patos încât era imposibil să nu-l crezi.

– Uite cum facem, rosti ea în cele din urmă, lasă-mă să mă mai gândesc, și mâine, la aceeași oră, ne întâlnim aici pentru a-ți da răspunsul. Acum trebuie să mă întorc acasă; este deja târziu. Să mergem! Lasă-mă undeva aproape de Calea Moșilor; acolo locuiesc.

Plecară.

Înainte de a ajunge acasă, Elena făcu câteva cumpărături de pe la magazinele din zonă. Când intră, spre surprinderea ei, îl găsi pe Manolică tolănit în fotoliul din sufragerie.

– Ce-i cu tine dragule, așa devreme?, îl întrebă înainte ca el să i se adreseze.

Acesta o privi încântat de sus până jos și-i răspunse liniștit:

– Mă doare îngrozitor de rău capul. Și credeam că te găsesc acasă, ca să-mi dai oarece leac. Tu pe unde ai mai fost?

– Am dat o fugă la Domenii! Biata mama... nu mai fusese de mult pe la ea.

– E bine?, o întrebă el ca și cum i-ar fi păsat, deși, de când o cunoștea pe Elena, nu fusese decât o singură dată acolo, doar ca să o cunoască.

– Cu bătrânețile..., îi răspunse, în timp ce scotoci prin poșetă după un piramidon pe care i-l întinse.

Acesta îl luă și-l înghiți brusc, fără apă. Elena merse la bucătărie, găti la repezeală ceva de mâncare și îl invită la masă. Apoi el se grăbi să se lungească în dormitor. I se vedea pe față că nu se simte prea bine. Un somn bun l-ar fi scăpat de acea migrenă. În scurt timp adormi.

Așa devenise conviețuirea lor: de la o vreme nu-și mai spuneau prea multe cuvinte. Iar Manolică părea mereu dus pe gânduri și deseori îl auzea spunând: „M-am săturat de viața asta!” Cine știe ce idei stranii îi mai treceau prin minte. Iar ea și-ar fi dorit mai mult de la el. Și-ar fi dorit să întemeieze o familie. Nu contase deloc că era mai în vârstă decât ea cu aproape 17 ani. Nu dăduse niciodată prea mare importanță acestui aspect, însă acum parcă obosise să ducă o așa viață, doar ca să-i țină de urât acestui bărbat. Avea destule motive ca să-l părăsească pentru Eduard.

Seara se lăsă pe neașteptate. Elena nici măcar nu avusese vreme să observe asta. Trebăluise prin casă toată după-amiaza cu gândul dus la propunerea chipeșului tânăr care apăruse așa deodată în viața ei. Obosită de atâta corvoadă, se lungi alături de Manolică. Îl privi cu duioșie. Parcă îi părea rău să-l părăsească; îl iubise. La fel și el pe ea. Însă, de la un timp, acel foc al dragostei dintre ei abia că mai mocnea.

„Mi-ar plăcea ca să fii tu aceea cu care să-mi împlinesc această dorință...” îi răsunară în minte din nou cuvintele tânărului.

Ce să fac, Doamne? Învăță-mă Tu! Nu știu mai nimic despre acest bărbat în afară de ceea ce mi-a relatat el. Of, Dumnezeu! Dar nici să trăiesc așa nu se mai poate; o să risc și o să-i accept propunerea. Fie ce-o fi!

Și, cu acest ultim gând, o cuprinse somnul.

*

O aromă irezistibilă de cafea îi inunda plăcut nările Elenei, încă ghemuită în așternutul fin, savurând din somnul dulce al dimineții.

Manolică se trezise devreme, ca de obicei, și pusese la infuzat ibricul cu cafea.

Era o zi senină de sâmbătă. Soarele se înălțase deja pe bolta albastră și fără de nori a cerului, anunțând o zi călduroasă de august.

Nu prea avea chef Manolică să iasă în oraș. Voia să stea acasă, lângă Elena, să mai depene amintiri. Și apoi mai era și canicula de afară, care îl indispucea. Făcuse cafeaua, umpluse două ceșcuțe iar acum aștepta ca ea să se trezească, după care să savureze împreună licoarea aromată cu care se desfătau în fiecare dimineață. Știa că, dacă va simți mirosul aromat al cafelei, ea se va trezi numaidecât. Și, într-adevăr, hipnotizată de acea aromă, Elena se trezi. Așa cum se găsea acum, cu părul despletit, îmbrăcată în cămășuța ei de noapte, albă și lungă până aproape de glezne, părea ca desprinsă dintr-o poveste cu zâne. Iar el nu se mai sătura să o privească. Tânăra păși suav, oprindu-se în dreptul mesei de unde luă ceșcuța aburind și savură puțin din licoare mai înainte de a i se adresa:

– 'Neața dragul meu! rosti după ce luă încă o înghițitură și așază ceașca pe farfurioară.

– 'Neața prințesă!

Încă adormită, Elena îl privea puțin nedumerită deoarece, de obicei, la aceste întâlniri matinale, Manolică era mereu îmbrăcat și gata de plecare în drumurile lui, pe când acum, încă purta pijamaua, fără niciun fel de intenție de a ieși din casă. Începu să-și facă griji; știa că atunci când se întâmplă lucrul acesta, el nu mai pleca de acasă toată ziua. Se neliniști. În după-amiaza acelei zile, la ora 13.00, trebuia să se întâlnească cu Eduard.

La un moment dat, Manolică începu să-i povestească despre ce călătorii mai făcuse prin oraș zilele trecute,

cu cine se mai întâlneau și ce fel de clienți avuseseră. Ea se făcea că îl ascultă și râdea forțat la unele întâmplări hazlii pe care i le povestea cu atâta patos, însă timpul se scurgea și, încet, încet, ora amiezii se apropia cu pași repezi.

Trecuse de ora 12.00 când Manolică își băgase nasul între copertile unei cărți și-i savura cu plăcere conținutul. Elena se așezase într-unul dintre fotoliile aflate lângă fereastra camerei de zi și privea absentă afară. Se abținea din răspuțuri că să nu izbucnească în plâns.

Se întrista de la un minut la altul.

Ochii ei priveau în gol, dincolo de pervaz.

Era lipsită de orice speranță. Iar în cameră se așternuse o liniște ca de mormânt.

– Manolică!, se auzi vocea groasă a unui bărbat, care sparse acea tăcere absolută.

Amândoi tresăriră, apoi strigătul se auzi din nou.

– E Tănase, vecinul de peste drum, zise Manolică ridicându-se din fotoliu. Mă duc să văd ce vrea.

Elena se ridică și-l urmă.

El deschise ușa și privi către poartă. Tănase intrase deja în curte și se apropia de ei.

– Ce e amice? Ce s-a întâmplat?, îl întâmpină Manolică, curios de prezența neașteptată a acestuia.

– Hai Manolică de mă du, te rog, până la gară, că trebuie să ajung neapărat în provincie. Am primit ieri un telefon de la tata, mama este grav bolnavă. Am tren la 13.30 spre Craiova.

– Bine vecine! Cum aş putea să te refuz? Aşteaptă-mă puţin să-mi trag o haină de stradă pe mine.

Dintr-o dată, ochii Elenei se luminară. Un prilej bun ca să poată merge la întâlnirea cu Eduard. Parcă Dumnezeu îi văzuse tristeţea şi dorea să o ajute. Cu acest gând, i se adresă bărbatului ei:

– Dacă tot mergi la gară, ia-mă şi pe mine şi, după ce îl laşi pe nea' Tănase, m-aş rezezi până la Domenii. Vreau să trec şi azi pe la mama. Ieri nu se simţea prea bine...

– Cum doreşti!, îi răspunse Manolică în timp ce se înfăţişă repede în curte, întrebându-l pe vecinul Tănase:

– Unde-ţi sunt bagajele amice?

– Ce bagaje bre?, răspunse acesta puţin intimidat. Am doar geanta asta. La ce-mi trebuie bagaje, că doar nu plec în vacanţă?

Se urcară în maşină şi în zece minute ajunseră la gară.

Îl debarcară acolo pe Tănase şi o apucară către zona Domenii. Sâmbăta, oraşul era mai aglomerat ca de obicei. Caleştile roiau pe străzile Capitalei, în plimbare cu turiştii dornici să-i cunoască frumuseţile.

Era trecut bine de ora 13.00 când Manolică opri maşina în faţa casei cu numărul 21, acolo unde locuia mama Elenei.

– Am ajuns, rosti el adăugând: dacă tot m-a deranjat Tănase, dau o fugă în Lipscani, poate mai cade vreo clientelă...

– Bine, dragule. Vezi că s-ar putea să rămân peste noapte la mama. Mâine, fiind duminică, mă gândesc să merg cu ea la biserică. Revin acasă mâine-seară.

– Fă cum dorești, fu de acord el și întoarse mașina la drum.

Elena își făcuse deja un plan pe care nu ezită să și-l pună în aplicare.

Eduard sosise de mult la cafenea.

Trecuse aproape o jumătate de oră față de ora fixată. Așezat la aceeași masă la care stătuse cu o zi înainte, aștepta înfrigurat sosirea ei. Însă ea întârzia să apară.

Poate că răspunsul la propunerea mea este negativ. Și dacă nu vine la întâlnire înseamnă că pur și simplu nu a avut curajul să mi-o spună în față...

Mâhnit, se ridică de la masă și se îndreptă spre mașină.

N-a fost să fie, reflectă, o să plec chiar acum la Ploiești.

Se sui la volan, porni autoturismul și-l puse ușor în mișcare.

Elena, care se apropia alergând către terasă, îl văzu cum demarează și, cu un ultim efort, iuți pasul către el, nemaiținând cont de rondurile pline de flori pe care le zdrobi în picioare, încercând să-i taie cumva calea și îi ieși în față, doar la câțiva metri...

Eduard o văzu și frână brusc. Coborî precipitat și alergă spre ea.

O cuprinse în brațe.

Ochii Eleni erau plini de lacrimi.

– Iartă-mă!, abia reuși să rostească, încă gâfâind din cauza efortului. Nu a fost vina mea că am întârziat.

Tânărul o îmbrățișă iarăși și o sărută pe creștet.

– Liniștește-te!, o îndemnă el. Într-adevăr, am crezut că nu mai vii. Am dedus răspunsul tău la propunerea mea...

Atunci ea îl înlănțui ușor cu brațele pe după trupul lui frumos și, cu privirea ridicată ușor către ochii săi cercetători, rosti:

– Răspunsul meu este *Da!* O să te accept în viața mea chiar dacă nu te cunosc îndeajuns. Îmi asum acest risc.

– Nu-ți face griji Elena, îi replică nespus de fericit. Nu există niciun risc; o să te convingi singură de asta. Dacă nu apăreai așa, din senin, voiam să plec chiar acum la Ploiești. Trebuia să trec doar pe la hotel ca să-mi recuperez bagajul. Însă acum o să amân pentru mâine, după cum îmi propusesem.

– Ba nu!, zise ea prompt. Dacă dorești cu adevărat ca să-ți fiu alături ca soție, toată viața, trebuie să plecăm *astăzi*. Mergi chiar acum la hotel, eu te voi aștepta aici. Pentru mine nu există un moment mai bun de a evada din acest oraș cu tine acolo, în lumea ta.

Eduard rămase surprins de decizia fetei, dar totodată era încântat că îi acceptase propunerea. Urcă la volan și plecă întins la hotel.

Elena își privi micuțul ceas placat cu aur de la încheietura mâinii. Arăta ora 14.45. Era timpul ca prințul ei să se întoarcă și s-o răpească, ducând-o la castelul lui. În afară de hainele pe care le purta acum, nu se gândise să-și ia nimic în plus.

Dacă acest cavaler o va iubi cu adevărat, atunci îi va oferi tot ceea ce va avea nevoie. În sfârșit, Fordul negru ca pana corbului opri în dreptul ei, cu motorul gâfâind de alergătură, dar și de căldura sufocantă a acelei zile. Zâmbind, Eduard deschise portiera, iar ea se așeză confortabil pe scaunul din față al mașinii.

– Să mergem, inspiră ea adânc, sărutându-l pe obraz.

Tânărul radia de fericire. Își găsise în cele din urmă jumătatea.

La fel și visul Elenei era pe cale să se împlinească.

Și Fordul porni în trombă spre Ploiești.

Umbrele înserării, treptat, începură să alunge de pretutindeni lumina, făcând loc întunericului. Dacă în zona centrală a Bucureștiului, unde străzile erau luminate electric, mai forfoteau încă grupuri de tineri care doreau să guste din farmecul petrecerilor nocturne, curmând din când în când liniștea serii, pe străzile periferice, luminate cu gaz sau cu petrol lampant, plutea o liniște desăvârșită, părând pustii. Doar moliile și fluturii nopții roiau în jurul lămpilor, lovindu-se de sticla lor bine lustruită.

Manolică se întorsese acasă. Avusese o după-amiază favorabilă. Elena nu venise, așa cum îl înștiințase, deci se culcă fără grijă, deoarece îi spusese că va rămâne peste noapte la mama ei și că se va întoarce abia duminică seara. Nici prin gând nu-i trecea că nu avea s-o mai vadă vreodată.

Somnul îi fu unul prielnic iar dimineața își bău, ca de obicei, cafeluța aromată, de data aceasta singur, fără frumoasa lui parteneră de viață, care-i îndulcea diminețile cu prezența ei angelică.

Își petrecu toată ziua cu nasul băgat printre gazetele pe care le ridicase de dimineață din cutia poștală, așteptând-o, din clipă în clipă, să apară. Umbrele înserării îl găsiră în aceeași stare, însă Elena lui întârzia. Îl cuprinse neliniștea, apoi se hotărî să meargă acolo unde o lăsase, la mama ei. Urcă la volan, goni până în zona Domenii și se opri în fața porții de la numărul 21. Strigă la poartă și, dacă văzu că nu-i răspunde nimeni, intră și ciocăni la ușă. După câteva momente, aceasta se deschise și în prag apăru mama Elenei, o femeie mică de statură, cu părul vâlvoi, nepieptănat, parcă trezită atunci din somn, cu fața schimonosită de durerile pe care le acuza.

– Ce-i, maică, cu tine, la ora asta târzie!? S-a întâmplat ceva?

– Am venit după Elena. Urma să vină acasă astă-seară și încă nu a apărut. M-am gândit că poate s-a întâmplat ceva sau că i-a fost urât să se întoarcă acasă noaptea.

– Aa... Elena nu-i la mine, maică!

– Da' unde-i?, holbă el ochii mirat de răspunsul bătrânei.

– Păi, cum să-ți spun eu băiete? Da' nu vrei mai întâi de toate să intri și să te așezi puțin? Că poate n-o să-ți cadă bine vestea pe care am să ți-o dau...

– Nu, bre! Nu intru. Haide, spune o dată, nu mă mai coace atât...

– Cum dorești!, făcu femeia. Uite, ieri, pe la ora unu și ceva, a venit pe la mine și, fără ca să-mi dea oarece explicații, mi-a spus că vrea să-și refacă viața; că și-a găsit un bărbat apropiat de vârsta ei cu care vrea să se căsătorească și să-și întemeieze o familie. Mi-a spus că îi pare rău pentru tine, însă trebuia să te părăsească. A mai zis să nu o cauți, fiindcă nu se află în București. Apoi a ieșit valvârtej din casă și a rupt-o la fugă.

Manolicăamuțise. Vestea căzuse peste el ca un trăsnet.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, întoarse spatele femeii și se topi în noapte.

Mama Elenei îl urmări cu privirea până când mașina lui dispăru în bezna orașului.

*

Se scurseseră patru ani de la acest eveniment nefericit din viața lui Manolică. Se obișnuise încă de la început cu ideea că nu o va mai vedea poate niciodată pe

Elena. Nu înțelesese de ce și îi păruse rău că o pierduse așa, dintr-o dată.

Și era ziua de 27 august, anul 1938, când poștașul îi înmână o scrisoare. Se uită la ștampila aplicată de poștă și observă că fusese expediată din orașul Ploiești.

Numele expeditorului lipsea. Erau doar două litere, P.E., probabil inițialele. O desfăcu și citi:

Dragul meu Manolică,

Te rog să nu fii supărat pe mine că am rupt dintr-o dată relația noastră și, totodată, îmi cer scuza că ți-am scris așa de târziu.

Vreau să știi doar că sunt bine. M-am căsătorit și am un băiețel de un an și jumătate. Căsnicia mea merge minunat. Sper ca într-o zi să-ți găsești și tu pe cineva cu care să te căsătorești și să-ți întemeiezi o familie, asta dacă nu ai făcut-o până acum. Viața de familie este minunată!

Cu multă sinceritate,

Elena

Manolică zâmbi.

Nu mai era supărat, din contră, părea acum bucuros. Avusese motivele lui ca să nu se însoare cu ea, motive pe care le susținea la o adică și în prezent. Își dorea din toată inima să pornească din nou pe drumul vieții, ca toți oamenii. Regretase într-un fel că-l alesese pe Manolică,

pentru a-i fura înfățișarea. O făcuse mai degrabă de dragul Elenei și nu se gândise că acesta avea o vârstă de la care nu prea mai puteai realiza mare lucru în viață. Încă de pe vremea când poseda acea înfățișare neplăcută, își dorea să studieze, să-și facă o carieră frumoasă, cu o slujbă bine plătită, apoi să se căsătorească din dragoste adevărată cu o fată care să-l iubească. Visurile lui erau mari și avea de gând să și le împlinească. Trebuia doar să-și găsească o nouă victimă. Ultima, după cum își impusese, în trupul căreia să moară de bătrânețe, dar cu satisfacția că își trăise viața așa cum se cuvine. Se săturase până peste cap și de treaba asta cu alergatul prin oraș după clientelă... Nu-și făcea încă griji în privința banilor. Mai avea destule lire de schimbat și, în plus, deținea o parte însemnată din bijuteriile valoroase aduse din Anglia, pe care nu apucase să le vândă. Dorea ca următorul lui trup să fie al unui tânăr între 18 și 20 de ani, de preferat din provincie, înscris deja la Politehnică și care să nu aibă rude în București. Greu de găsit o asemenea victimă, dar nu imposibil. Așa că, pe zi ce trecea, spera că acel tânăr va apărea odată și odată în viața lui. Încercase în toți acești ani care se scurseseră, ba chiar și în perioada de conviețuire alături de Elena, să cunoască acea potențială victimă, însă fără sorti de izbândă. Dar nu intenționa să se lase bătut și era într-o continuă căutare prin preajma facultății de la Politehnică, încercând să identifice persoana potrivită. Aborda tinerii studenți pe diverse su-

biecte apoi, cu eleganță și diplomatie, îi descosea până afla de la aceștia, în cele mai mici amănunte, cât mai multe despre ei. Și cum cu răbdarea treci și marea, așa se întâmplă și cu Manolică: într-o zi, avea să găsească persoana potrivită pentru o nouă transformare a sa. Atât a trupului, cât și a vieții.

Capitolul III
O NOUĂ
TRANSFORMARE

Era o zi frumoasă de vară, pe la sfârșitul lunii august a anului 1939.

Manolică tocmai ieșea din restaurantul „Pescăruș”, în care luase masa de prânz. Ca de obicei, orașul nu-l mai atrăgea, de aceea merse într-o plimbare prin parcul Național, apoi se așeză pe o bancă la umbra unui stejar cu coroana bogată, pentru a mai zăbovi un pic bucurându-se de aerul curat. Și cum admira acea priveliște minunată de verde a parcului, cu spații curate, încununate pe ambele părți de ronduri cu flori multicolore, văzu nu departe de el un tânăr înalt, blond, cu o alură athletică, îmbrăcat modest, purtând pe umărul drept o ditamai geanta de voiaj, mergând agale pe una dintre alei. Se ridică îndată, înaintă până ajunse la o distanță potrivită în spatele lui, cât să nu atragă prea mult atenția, și așteptă momentul în care acesta se așeză pe o bancă, după care se apropie și, cu eleganța-i desăvârșită, i se adresă politicos:

– Permiteți să mă așez pe aceeași bancă cu dumneata, stimate domn?

Tânărul îl măsură din cap până-n picioare și, observând că în fața lui are un domn bine îmbrăcat, îi făcu semn, poftindu-l să se așeze. Manolică atât așteptă, după care se prezentă, întinzându-i mâna. Tânărul îi cuprinse palma, apoi, cu o voce frumoasă, magică, precum a unui tenor, i se prezentă cu numele de Robert. Individul părea destul de comunicativ, motiv pentru care Manolică începuse să-și joace rolul de interogator. Într-un final, află de la tânărul Robert că provine dintr-o familie nevoiașă, dintr-un sat de pescari de pe malurile Dunării, mai exact din Sălceni. Se mutase acolo cu familia lui, pe la sfârșitul anului 1936, veniți de prin podișurile tulcene. Școala primară și gimnaziul le absolvise prin comunele limitrofe care aveau școli, găzduit de rude sau de sătenii mai cu dare de mână. Se chinuise mult, săracul, ca să poată să-și facă un viitor, învățând pe rupte. Abia împlinise 19 ani și ajunsese în București pentru a se înscrie la Politehnică. Examenul de admitere îl luase cu nota maximă. Își alesese ca domeniu profesional chimia industrială, părând cu adevărat interesat de această ramură a științei.

Nici „Marlow-Manolică” nu era băiat prost. Nu avea studii superioare, însă în biblioteca tatălui său descoperise fel și fel de cărți științifice, pe care le citise cu ardoare, însușindu-și destule cunoștințe, fiind adesea invidiat atunci când se prindea cu cineva într-o discuție de anvergură. Văzuse acum că și Robert era un băiat de

ispravă, inteligent și, în plus de asta, extrem de arătos. Era exact genul de persoană pe care o căutase de atâta vreme. Nu-l găsisese la Politehnică, ci aici, în parc. Nu avea unde să meargă și nici destui bani ca să-și plătească o gazdă, iar în geantă purta singurele sale lucruri mai de preț. Așa că Manolică trecu imediat la acțiune și îi propuse tânărului ca să locuiască o perioadă chiar la el acasă.

– Dacă dorești, te pot găzdui. Locuiesc singur și am o casă destul de spațioasă; nu trebuie să-mi plătești nimic. O să te revanșezi tu cândva față de mine, cu toate că nu am nicio pretenție. Însă știu cum sunteți voi, tinerii din ziua de azi: nu prea vă place să rămâneți datori. Bine! Mai sunt și cazuri nefericite în care nici măcar un mulțumesc nu primești. Dar nu toți tinerii sunt la fel; există și excepții. Dumneata, de exemplu, pari un tânăr de treabă...

După ce se lăsă îmbrobodit de complimente, tânărul i se adresă hotărât:

– Ce altă opțiune aș mai avea, domnule? Ceea ce îmi oferiți dumneavoastră mi se pare a fi o minune căzută așa deodată, din cer, pe capul meu. Cine îți mai întinde astăzi o mână de ajutor, așa „pe datorie”, cum faci dumneata? Mare noroc pe mine că v-am întâlnit!...

Manolică zâmbi satisfăcut. Reușise să-și atragă în capcană o nouă victimă.

O să am un chip grozav, își spuse privind figura interesantă a tânărului în care sclipeau acum, de bucurie,

doi ochi albaștri și senini precum cerul toamnelor târzii, zâmbindu-i cu dantura lui frumoasă și sănătoasă.

– Dacă vrei, putem merge chiar acum la mine acasă și după aceea, dacă ai chef, vom ieși amândoi la o mică plimbare prin oraș.

Tânărul fu îndată de acord și, punându-și geanta pe umăr, îl urmă pe binefăcătorul lui care deja se ridicase de pe bancă și se îndrepta acum către o mașină din fața restaurantului „Pescăruș”. Ajuns în dreptul Chevroletului, gazda își invită noul amic să ia loc pe bancheta din față. Robert se așeză bucuros, fascinat de acest privilegiu. Porniră la drum și, în timp ce mai schimbă câteva impresii, ajunseră în Calea Moșilor, acolo unde Manolică avea să-și pună în aplicare noul său plan de transformare a trupului.

*

Primele patru luni din acel moment, în care Robert se instalase într-una dintre camerele casei, trecură repede, ca o ploaie torențială de vară. Cei doi se înțelegeau de minune. Manolică era trup și suflet alături de el, asistându-l îndeaproape la toate temele și cursurile pe care entuziastul student le aducea de la facultate, asimilând odată cu el tot ceea ce se putea învăța. Fusese de câteva ori și la Politehnică, unde reușise să-i cunoască colegii, dar și pe profesorii cu care tânărul intra în contact pentru fiecare materie în parte.

Se apropiară între timp sărbătorile de iarnă, pe care cei doi și le petrecură împreună cu alți tineri și tinere, colegi de facultate și prieteni de-ai lui Robert. Invitase și Manolică o duduie pe care o cunoscuse într-una dintre cafenelele de pe Lipscani și sărbătoriră cu toții acele zile ale sfârșitului de an 1939. Însă ochii nu i se puteau dezlipi de la tânărul său chiriaș, care era curtat de aproape toate tinerele aflate în preajma lor. Abia aștepta să vină momentul prielnic, când va împrumuta definitiv înfățișarea acestuia. Tânjea după noul trup, însă planul lui mai avea puțin de așteptat. Ca să poată fi dus la bun sfârșit, trebuia să obțină de la băiat, în amănunt, toate informațiile pe care acesta le deținea despre viața lui încă din copilărie, dar să și învețe alături de el tot ceea ce acumula de la facultate.

Părea mai dificil decât își închipuise, dar cum „scopul scuză mijloacele”, așa și el, se agăța de orice oportunitate pentru a-i copia fiecare mișcare și a-l descoase inteligent pe tânărul care nici nu bănuia ce pune la cale binefăcătorul său.

Și lunile treceau una după alta, iar el obținea informație după informație despre părinți, rude, prieteni și locuri, acolo unde a copilărit și unde a învățat.

Robert absolvi primul an de facultate cu brio. Era un student eminent, care-și urma visul învățând pe brânci. În acest moment însă, dacă ar fi trebuit ca Marlow-Manolică să dea orice examen în locul băiatului, cu siguranță că și el ar fi luat o notă foarte bună. Urma acum

o vacanță bine-meritată, pe care Robert dorea să și-o petreacă în sânul familiei lui, acolo, în satul Sălceni. Manolică își exprimă deschis dorința de a-l însoți:

– Nu am mai călătorit de mult timp în afara Bucureștiului... Mi-ar prinde bine o ieșire.

Tânărul fu foarte încântat de propunerea lui și acceptă cu mare bucurie. Desigur, nu bănuia că intenția de a-l însoți a gazdei lui făcea parte dintr-un plan diabolic, în care acesta voia să-i cunoască părinții și să se familiarizeze cu locul său natal.

Manolică umplu portbagajul mașinii cu tot felul de bunătăți, după care se așternură la drum, într-o dimineață însoțită de iulie. După câteva ore bune de mers, se aflau acum în partea de nord a județului Tulcea. Acolo, pe malul drept al brațului Chilia, după ce traversară pășuni, păduri, vii, drumuri și terenuri pe care fusese cultivate cereale, ajunseră finalmente în satul Sălceni.

Robert îl atenționează pe însoțitorul său că va trebui să oprească la câțiva zeci de metri mai încolo. Mașina trase în fața unei curți împrejmuite cu un gard de uluci înnegrite și roase de dinții vremii. În mijlocul ogrăzii se ridica, precum o mogâldeată, o casă sărăcăcioasă, construită din chirpici și acoperită cu șindrilă.

Intrară.

De prin fundul bătăturii apărură un câine pricăjit, slab mort de i se vedeau coastele, abia că mai putea lătra. Când îl recunoscu pe băiat, încetă brusc și se gudură apropiindu-se de el. Din casă ieși o femeie înaltă, sla-

bă, cu fața arsă de soare, bălaie, cu ochii albaștri, care, atunci când își văzu feciorul, începu a plânge în hohote. Din cale-afară de emoționat, tânărul își îmbrățișă mama.

– Dar tătuca pe unde-i dus?, o întrebă el în timp ce-și ștergea ochii cu dosul palmei.

– Pe la câmp, răspunse aceasta, am semănat oarece pe acolo. Poate o vrea Domnul să se facă recoltă bună anul ăsta...

Manolică aprecie îndată sărăcia casei și își făcea acum gânduri că nu prea existau condiții pentru a rămâne peste noapte. Cunoștea situația băiatului, însă nu-și imaginase că ar fi așa deplorabilă...

– Dânsul este Manolică, gazda mea de la București. Un om minunat!

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă! Băiatul mi-a povestit multe despre dumneavoastră și despre aceste locuri mirifice.

– Îmi pare bine de cunoștință, domnule! Lenuța Popescu este numele meu.

– Trebuie să recunosc însă că nu mă așteptam la atâta... modestie. Am decis să vă ajut cu niște bani și să punem împreună la punct mica dumneavoastră gospodărie. Acum, haideți să despachetăm și să vedem pe unde ne-om odihni. Începând de mâine, ne apucăm serios de treabă...

Între timp sosi și tatăl băiatului, un individ înalt, ciolănos și cu fața arsă de soare, care își îmbrățișă fiul cu dragoste. După ce făcură cunoștință, Manolică

îi dezvălui și acestuia intențiile sale generoase și de nerefuzat. Părinții tânărului nu știau ce să mai zică și cum să-i mulțumească. Însă el îi liniști, spunându-le că nu trebuie să-și facă niciun fel de grijă, ci doar să aducă pentru această lucrare pe cei mai buni meșteri din sat.

Cinară împreună din bunătățile aduse din Capitală, apoi se culcară în cele două odăi din care era compusă casa, întinzându-și trupurile fiecare pe câte o saltea umplută cu foi de porumb.

*

Zorii minerali, care izbutiră să risipească ultima umbră a nopții, anunțau că acea zi va fi una însorită, numai bună pentru lucru.

Manolică și gazdele lui se treziseră devreme în acea dimineață, hotărâți să înceapă transformarea gospodăriei. Merseră prin sat, tocmiră căruțașii care urmau să aducă materialele pentru construcție, tâmplarii și meșterii cei mai pricepuți în ridicarea caselor. Și chiar din acea zi, în curtea familiei lui Robert se porni o mare activitate, încât într-o lună, lângă amărâta de bojdeucă se ivi o mândrețe de casă, acoperită cu țiglă, cu două dormitoare spațioase, o bucătărie și un hol destul de larg, exact cum le indicase Manolică meseriașilor.

Bieții oameni nu mai puteau de bucurie. Parcă intrase Sfântul Petru în curtea lor și săvârșise acolo o mare minune.

Robert, la rândul său, nespuse de fericit, nu știa cum să-i mulțumească binefăcătorului lor. În afară de binecuvântări și urări de bine, nu aveau cu ce-l recompensa pentru gestul lui onorabil.

Pe la jumătatea lunii august, Manolică îi propuse tânărului student să se întoarcă la București, deoarece avea să-i facă încă o mare surpriză.

– Încă una, nene?! se miră Robert. Mai mare surpriză ca aceasta pe care ai făcut-o părinților mei, dar totodată și mie, ce ar mai putea fi?

– O să vezi tu. Și să-mi spui apoi dacă nu ți-o plăcea.

– M-ai făcut curios... Atunci, să ne pregătim de plecare.

În ziua următoare, după ce își luară rămas-bun de la părinți, dar și de la câțiva vecini strânși de curiozitate în preajma lor, cei doi se așternură la drum, lăsând în urma lor doar fericire și amintiri plăcute.

Spre seară, ajunseră în Capitală, apoi, odată intrați în casa lui Manolică din Calea Moșilor, obosiți din cauza călătoriei, dar și a efortului acumulat în săptămânile de lucru de la țară, se duseră amândoi întins la culcare.

Surpriza pe care avea să i-o facă Manolică acestui tânăr era una cu totul și cu totul neașteptată pentru el. Totul se armoniza intențiilor sale, iar ideea îi venise atunci când luase hotărârea de a construi o nouă casă pentru părinții lui Robert.

Planul lui era pe cale să se împlinească.

A doua zi, pe când cei doi se trezără și își savurau cafeaua, așezați fiecare pe șezlongul lui, în mica bătătură a casei, Manolică, simțind pe undeva curiozitatea din sufletul tânărului incapabil să și-o reprime, se hotărî să-i destăinuie surpriza pe care urma să i-o facă.

– Arzi de nerăbdare să afli ce ți-am pregătit, nu-i așa?, îl întrebă în timp ce-l țintui cu privirea.

Robert, care de-abia aștepta acest moment, nu negă și, schițând un zâmbet larg, afirmă:

– Bineînțeles că sunt curios, nene! Cine nu ar fi? Mai ales un băiat amărât ca mine, care, până să apari dumneata în viața mea, nu am avut parte decât de surprize mai puțin plăcute.

– Uite la ce m-am gândit, încep Manolică a-i împărtăși din gândurile lui bine ticluite, eu am trecut deja de prima jumătate a vieții, am de acum 52 de ani. În curând voi fi bătrân. Nu am pe nimeni și zău că mi-ar fi urât să locuiesc singur în această casă. M-am tot gândit ce să fac și, pentru că am văzut în tine un tânăr care promite să aibă un viitor strălucit, m-am hotărât să-ți dau ție această casă, iar eu îmi voi cumpăra o garsonieră, undeva tot prin București. Probabil că, după ce vei termina facultatea, o să ocupi un post bun de inginer la unul dintre institutele de cercetare din Capitală și, bineînțeles, îți vei întemeia o familie frumoasă. La drept vorbind, în vremurile actuale, e cam greu să-ți construiești sau să-ți cumperi o casă. Oare, câți ani îți vor

trebui ca să pui deoparte o brumă de bani pentru a-ți cumpăra o locuință? Dacă ești de acord cu propunerea mea, îți voi face acte pe această casă.

Robert nu-și mai găsea vorbele. Se blocase. Era copleșit de oferta gazdei sale. La câte făcuse acest om pentru el... Ce hotărâre să ia? Și, totuși, e imposibil să refuzi așa ceva:

– Dacă dumneata, nene Manolică, ai luat această decizie, nu-mi rămâne decât să mă supun, încântat și ferm fericit că am întâlnit un tip așa de generos ca dumneata, care mi-a schimbat pe deplin viața.

– Deci, accepți oferta mea. Bravo, tinere! Ai decis perfect: o dată poate trece căruța cu noroc pe la poarta omului...

– Într-adevăr, nene... Ce nebun n-ar accepta așa ceva?

– În regulă, băiete. Vom purcede începând de azi la întocmirea actelor necesare; această casă va intra în proprietatea ta chiar înainte de a-ți reîncepe cursurile în anul al doilea de facultate.

Și așa s-a și întâmplat. Robert Popescu ajunsese proprietar cu documente în regulă fix cu o săptămână mai devreme de a-și relua cursurile.

Manolică se arăta foarte mulțumit de reușita planului său de până acum. Nu mai era mult și acesta se va îndeplini definitiv, întocmai cum își propusese.

Robert se afla în afara oricărei bănuieli.

Cine s-ar fi gândit vreodată că, prin această metodă de binefacere, de fapt se materializa un plan diabolic?

Călăul era în continuare alături de victima sa, trup și suflet.

Trecuseră aproape două luni de la neașteptatul eveniment, în care Manolică îl împrăștiase pe norocosul tânăr student și, pe la sfârșitul lui octombrie, apărură oportunitatea de a cumpăra un apartament cu două camere în zona centrală a Capitalei, la intersecția dintre Bulevardul Magheru cu Strada Regală. Blocul Carlton, în care era situat apartamentul respectiv, era o construcție modernă, făcută din beton armat cu structură metalică, iar la parterul acestuia se afla o sală de cinema destul de frecventată de bucureșteni.

Cumpără apartamentul fără să reflecteze prea mult, chiar dacă acesta l-a costat aproape trei sferturi din banii pe care îi avea puși deoparte. Urma să îi prezinte tânărului său prieten frumoasa lui achiziție. Dar nu voia să-i răpească din timpul pe care și-l dedica studiului, așa că se gândi la posibilitatea de a i-l arăta la sfârșitul săptămânii. Pregăti din timp acolo, în noua locuință, o masă cu bunătăți, pe care tronau două sticle de șampanie, din cea mai bună calitate, și un clondir pe care îl umpluse cu unul dintre cele mai fine coniacuri marca „Hennessy”.

Acea sâmbătă, de 9 noiembrie a anului 1940, coincidea cu ziua lui de naștere, în Anglia natală, când

primise numele de Marlow. Un motiv în plus ca să ciocnească un pahar cu Robert.

Tânărul acceptă cu bucurie invitația, cu atât mai mult cu cât prietenul său găsisse o locuință exact cum își dorise.

Și Manolică, precum o gazdă onorabilă, îi arată extrem de încântat noul său apartament, apoi se așezară la masă. După ce se înfruptară din bunătățile pregătite cu mare atenție, trecură la degustarea băuturilor ce așteptau neatînse.

Robert nu era un consumator frecvent de alcool, dar ocazional nu refuza un pahar. Așa că nu ezită acum să deguste acel rafinat coniac, mai ales că îi venise din senin o poftă nebună de a petrece seara în cinstea mărinimosului său amic.

Și bău fără a ține cont de măsură.

După ce savură finețea coniacului, trecu la șampanie. În schimb, Manolică nu se prea omora cu băutura, ocupându-se mai degrabă cu umplerea paharului bietului băiat pe care, fără să-și dea seama, îl cam luase valul. Ochii i se micșoraseră din ce în ce mai mult, iar limba i se împleticea în gură, că abia mai putea lega o propoziție. Părea că se învâрте totul cu el și, fără prea mult efort, adormi cu capul pe masă.

În sfârșit se ivi momentul așteptat cu sufletul la gură de Manolică. Nu mai zăbovi nicio secundă: se opinti cât putu și îl ridică pe umăr, îl duse în dormitor și, după ce

Îl așează cu grijă pe pat, îl dezbracă de toate hainele. Apoi stinse lumina.

*

După un sfert de oră, ușa dormitorului se deschise și Robert ieși în prag mai treaz ca niciodată, de parcă nici nu se atinsese de băutură. Merse în sala de baie, luă un lighean și reveni în cameră. Aprinse lumina și așează ligheanul la marginea patului. În acel moment, Manolică se ridică și vomită în recipient. Puțin revenit în fire, își privi printre gene prietenul său și abia reuși să îngâne:

– M-am îmbătat rău de tot, nene! Cred că am halucinații. Mă uit la dumneata și mă văd pe mine; trebuie să dorm ca să-mi revin. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva...

De fapt, vedeniile lui Robert dovedeau că lui Manolică îi reușise transferul de trup. Tânărul însă habar nu avea că acum deținea trupul și înfățișarea „binefăcătorului” său, căruia îi căzuse în capcană. Era trecut bine de miezul nopții. „Marlow-Manolică-Robert” își privi ceasul de buzunar. Indica ora 3.30, dimineața. Nu avea de gând să mai aștepte până în zori, dorea să plece cât mai repede și să-l arunce, ca și pe Manolică, în același lac, Cernica. Leși ușor din apartament și coborî repede în stradă, intenționând să tragă mașina mai aproape de intrarea în imobil. O porni și, cu motorul la ralanti, o parcă în

fața blocului. Coborî prudent și cu simțurile deschise la maximum, dar în momentul în care dădu să pătrundă în bloc, îl luă o ciudată amețeală iar pământul se mișcă cu un zgomot sinistru sub picioarele sale.

– Cutremur!, strigă cu voce tare și se îndepărtă cât putu de repede de clădire.

Se aruncă pe burtă în spatele unor mașini aflate la o distanță considerabilă de bloc și, cu brațele protejându-și capul, aștepta în acea poziție ca să se termine grozăvia. Auzi în scurt timp o huruitură puternică, în timp ce un val de praf îi inundă nările, că abia mai putea să respire. Avea impresia că secunde deveniseră ore... Rămase pe loc până când cutremurul se potoli. Praful care se ridicase se disipă încetul cu încetul, lăsând să se vadă, pe locul semețului bloc Carlton, un morman imens de moloz și fiare contorsionate.

Acolo stătu până se luminează de ziuă. Mașina lui dispăruse de asemenea sub dărâmături.

– Îndepărtează-te tinere!, i se adresă un polițist. Locuiai cumva în această clădire?

– Nu eu!, răspunse el aparent mâhnit, ci un bun prieten de-al meu.

– Sunt morți cu toții! Nu știm dacă a mai scăpat cineva. O să aflăm îndată ce vom degaja zona.

Marlow, sprinten în noua lui înfățișare, se retrase imediat și, cu pași repezi, se îndreptă către casa lui din Calea Moșilor. Spera să o găsească întreagă, altfel

rămânea sărac și pe drumuri. Toată bruma de bani și de bijuterii pe care le mai păstrase o ascunsese bine în acea clădire. Avea totuși o mulțumire în suflet. Cutremurul îl scutise de a mai săvârși încă o crimă. Apoi, mulțumirea i se transformă în bucurie, căci casa lui o găsi întreagă. Doar în interior se prăbușise o parte din bibliotecă, și se spărseseră niște bibelouri cu o valoare incertă.

Nicio pagubă, își spuse surâzând și, fără a se preocupa de dezordinea pricinuită de cutremur, se lungi într-un pat cu gândul de a se odihni. Avusese o noapte lungă care se sfârșise tragic pentru unii. Era duminică, iar din săptămâna ce urma trebuia să-și intre temeinic în pielea personajului Robert și să meargă la facultate în locul lui. De aceea se străduise să învețe cot la cot cu el, studiasse atent la toate materiile, apoi îi cunoscuse îndeaproape colegii și, cât de cât, chiar și profesorii. Problema era că, datorită harului cu care se născuse, putea prelua victimei înfățișarea odată cu sănătatea acestuia, cu graiul, dar nu-i putea controla niciodată mintea.

Capitolul IV

*O NOUĂ VIAȚĂ ȘI
PRIMA DRAGOSTE
ADEVĂRATĂ*

După cum plănuise, Marlow – de acum Robert – se preocupa intens pentru a-și face un viitor frumos, prin propriile sale cunoștințe acumulate în timp, cu mintea lui, folosindu-se doar de înfățișarea și tinerețea lui Robert.

Și după ce a absolvit printre primii din anul său facultatea, obținând mult râvnita diplomă de inginer în chimia industrială, fu recrutat imediat și angajat la Institutul de Cercetări Chimice. Dovedise încă de pe băncile facultății că este în măsură să aducă un important progres acestei ramuri industriale, prin perseverența sa de a da la iveală din când în când câte o inovație în domeniul cercetării chimice.

Avea însă o mare temere, anume de a nu fi recrutat și trimis pe front. Al Doilea Război Mondial cuprinsese întreaga Europă. Tot planul lui de viitor s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Ar fi putut muri stupid pe front. Mulți tineri fuseseră între timp recrutați și mânați acolo unde moartea apărea la tot pasul. Însă, spre norocul lui, nu

a fost să fie așa. Institutul de Cercetare a intervenit prompt la nivel înalt atunci când și lui i s-a înmănat foaia de recrutare în armată, menționând că perioadă de pregătire militară va încetini evoluția lui în ale științei, iar proiectele deja începute vor stagna și nu vor mai fi duse la îndeplinire. Institutul nu voia să piardă un om de o asemenea valoare, așa încât cei în cauză hotărâră ca el să-și efectueze stagiul militar la locul de muncă, fără a fi obligat să poarte ținută cazonă.

Părea mulțumit, căci o parte din planul lui se împlinise. Își făcuse o carieră frumoasă, avea un salariu bun, deținea o casă „moștenită”, însă gândul său zbura către tărâmurile iubirii: tare și-ar mai fi dorit să cunoască o fată de care să se îndrăgostească și cu care să întemeieze o familie. Anii trecuseră așa de repede... Deși se cufundase intens în munca lui, nu uitase de familia lui Robert, acum devenită propria lui familie. Lunar le trimitea bani, atașând și câte o scrisoare în care povestea pe scurt ce a mai făcut, cum o mai duce, însă niciodată nu uita să-și exprime dragostea față de ei. Încă de când preluase înfățișarea fiului lor își promisese, așa ca pentru sine, că o să aibă întotdeauna grijă de ei și chiar că o să-i scoată din acel loc sărăcăcios, aducându-i la București. Urma să facă acest lucru după ce își va găsi perechea dorită.

Fetele roiau prin jurul lui. Devenise un bărbat voinic și frumos, iar acum, la cei 24 de ani ai săi, deja avea o

slujbă bună și bine plătită. Cum să nu fie curtat de tot soiul de femei? Însă el știa precis că nu-l va putea face fericit o femeie care să-i fie alături doar pentru că are bani și este chipeș. Tânjea într-adevăr după o fată bună și frumoasă, chiar săracă să fie, dar care să-l îndrăgească și să-l prețuiască pentru el însuși, fiindcă el, cu siguranță, avea să iubească până la moarte o asemenea ființă. Însă în condițiile pe care le înfrunta țara cu acest război, care părea că nu se mai termină, nu avea cum să-și ducă la îndeplinire această dorință firească până la urmă. Iar timpul trecea parcă în defavoarea lui.

*

Era în ziua de 4 aprilie a anului 1944, când toate alarmele și sirenele Capitalei au început să sune, îngrozind populația.

Au urmat bombardamentele. Bombele loveau cu mânie anumite zone ale orașului, brăzdând pământul și făcând zob tot ce întâlneau în cale, începând din cartierul Grivița, unde se aflau atelierele C.F.R., zona Domenii, Piața Palatului Regal și terminând cu Gara de Nord, care a fost cea mai vizată și distrusă în mare parte.

Cercetările la Institut încetaseră iar el se aciuse, alături de alți bucureșteni, mai mult în zonele indicate de autorități, pentru a fi ferit de moartea care pândeă din văzduh. De casa lui din Calea Moșilor nu mai știa nimic.

Gândea că se va duce acolo și va găsi doar un morman de moloz. Zilele treceau iar el numărase deja peste zece valuri de bombardamente. Era îngrozit. Însă această dramă avea să se curme în curând. Se auzeau zvonuri, cum că armata română a întors armele împotriva naziștilor și se aliase cu rușii. De fapt, la 23 august 1944, guvernul condus de Ion Antonescu a fost arestat.

Și Robert părăsi în sfârșit adăpostul provizoriu, mergând direct la locuința sa. Spre fericirea lui, zidurile erau în picioare. Doar câteva ferestre fuseseră sparte iar ușa de la intrare, dată de perete. Pătrunse cu băgare de seamă. Știa că încuiase atunci când părăsise în grabă casa. Verifică prin încăperi și își dădu seama că dispăruseră o seamă de lucruri mai de preț. Se duse întins că să verifice locul în care ascunsese ceea ce îi mai rămăsese din avere, niște bijuterii din aur încrustate cu diamante și câteva mii de lire sterline. Slavă Domnului, ascunzătoarea era intactă! Nici prin cap nu le trecuseră hoților că acolo, în cameră, sub dușumeaua acoperită cu un covor modest se afla ceea ce căutau ei mai de preț. Se apucă numaidecât de dereticat prin casă și îl prinse noaptea, târziu.

Istovit, se așază la masă, în bucătărie, însă nu apucă să ia două îmbucături, că fu deranjat de țârâitul telefonului. Tresări tare. Credea că nu mai era funcționabil. Ridică prudent receptorul. De la celălalt capăt al firului se auzi vocea caldă a directorului Institutului, rugându-l să participe la o acțiune comună care avea ca scop re-

medierea stricăciunilor din laboratoare și din sălile de studii, pentru a putea reîncepe cu toții cât mai repede treaba.

Acceptă imediat. Abia aștepta să-și reia cercetările pe care le abandonase din cauza războiului. Și, în curând, Robert își reintră în mână, reluându-și cu mare râvnă activitatea în laboratoarele Institutului.

*

Trecuse aproape un an de la acele bombardamente din luna aprilie 1944. În țară, totul începea să meargă bine. Se anunța o primăvară frumoasă. Robert căzuse din nou în acea stare de nostalgie alimentată de dorința de a-și găsi femeia visurilor lui.

Institutul de Cercetare reușise ca, prin aportul lui susținut, să finalizeze cu succes o serie de lucrări importante. El se gândea de acum la un bine-meritat concediu de odihnă. Însă, acum, ca prioritate imediată era obținerea permisului de conducere, după care avea în vedere cumpărarea unui automobil. Voia să meargă cu propria mașină la Sălceni, pentru a-și vizita „părinții”. Și ușor, ușor, își concretiză planurile sale: mai întâi cu încheierea școlii de șoferi, pentru el o formalitate, și apoi obținut cu mare ușurință permisul de conducere. La inteligența și îndemânarea pe care le avea, fusese floare la ureche, mai ales că experiența și-o dobândise în perioada în care șofase taxiul lui Manolică.

Directorul Institutului, care îi aflate intenția, îi propusese să cumpere mașina lui la un preț excelent, un Chrysler Jeep, fabricat în Statele Unite ale Americii, marcă patentată în 1943. Un autovehicul destul de atrăgător, aproape nou, pe care directorul îl primise cadou de la fratele lui, care părăsise țara cu mulți ani în urmă și lucra tot în domeniul cercetării, dar pe pământ american. Directorul, un tip destul de în vârstă, era deja pensionar, însă Institutul nu se putea lipsi deocamdată de serviciile lui. Așa că rămăsese ca un aliat de nădejde acolo, la Institut, intervențiile lui fiind cotate la cel mai înalt nivel al cercetării. Se deplasa până la serviciu cu tramvaiul. Îi cam slăbise vederea și nu mai dorea să se urce la volanul acelei mașini. De aceea se hotărâse să o vândă. Era păcat ca o asemenea bijuterie să stea nefolosită în garaj.

Așa că Robert, care cunoștea bine acel autoturism, fusese foarte încântat de o asemenea ofertă și îl cumpără fără a mai sta pe gânduri. Își propusese să-și ia concediul în luna iulie. Cererea îi fusese aprobată din timp și avea să-și petreacă toată luna la Sălceni. Renunțase pentru această perioadă la visul lui de a-și găsi consoarta. Voia să-și petreacă timpul de odihnă acolo, pe malul Dunării.

Vreau să mă relaxez și să uit de toate amintirile neplăcute ale trecutului meu; posibil ca acesta să fie și motivul pentru care nu mă concentrez îndeajuns în a-mi găsi o femeie așa cum îmi doresc, dădea el glas gândurilor care-l măcinau zi și noapte.

Trecuseră prin locuința lui o sumedenie de femei, una mai frumoasă decât alta, însă niciuna vrednică de el.

Va trebui să vând casa asta; o să-mi iau una într-o altă zonă a Capitalei. Locuința lui Manolică îmi trezește amintiri neplăcute; o să fac acest lucru după ce mă voi întoarce din concediu...

Cu atâtea gânduri care îl copleșeau, nici nu-și dădu seama cum trecuseră săptămânile și, într-o dimineață, odată venit punctual în laborator și gata să se apuce de treabă, auzi vocea blândă a directorului care tocmai intrase:

– Bună dimineața, dragi colegi.

Apoi îl fixă pe Robert și i se adresă mirat:

– Pesemne, domnule inginer, că ai renunțat de dragul muncii la concediul plănuț de atâta vreme. Azi suntem în data de întâi iulie și dumneata ești tot pe baricade...

Robert își aruncă imediat privirea pe calendar și exclamă:

– Ca să vedeți, domnule director... Preocupat de muncă, am uitat cu desăvârșire că astăzi urma să plec în concediu. La ora asta trebuia să fiu deja departe de Capitală, în drum spre Sălceni. Nu prea țin evidența zilelor... Într-adevăr, am mare nevoie de acest concediu...

Directorul împreună cu ceilalți colegi de laborator se amuzară tare de această întâmplare și îi urară în cor „concediu plăcut!”. Destul de încurcat de situația creată, Robert își luă rămas-bun de la aceștia și apoi, odată ieșit

pe poarta Institutului, își făcu repede un plan. Urcă la volanul Chryslerului și colindă prin magazine pentru a cumpăra mai multe lucruri de trebuință pentru „ai lui”, dar și alimente dintre cele mai felurite. Încarcă totul și se duse direct acasă. Nu avea de gând să plece în aceeași zi, gândindu-se că abia a doua zi dimineată ar fi cel mai potrivit să pornească la drum.

*

O zi splendidă de iulie. Încă de la ivirea zorilor, Robert pornise la drum. Mașina pe care o conducea era mult mai puternică și mai rapidă decât Chevroletul lui Manolică. Se gândea că va ajunge la destinație mai repede decât estimase. Acest automobil american făcea față oricărui tip de drum fără probleme. Pe șoselele netede atingea fără efort 100 de mile la oră. Însă el îl pondera în așa fel încât să poată struni volanul fără a apăsa adânc pedala de accelerație. În fond, tot acolo ajung, își autodomolea tentația.

Era trecut de orele amiezii. Ceasul de la bord arăta ora 14.00 atunci când Robert intră cu mașina pe acel drum de țară din satul Sălceni, lăsând în urma lui un nor gros de praf. Oamenii ieșiră pe la porți, curioși. Nu mai văzuseră în viața lor o asemenea frumusețe pe patru roți, iar copiii alergau bucuroși în urma ei. Opri în dreptul porților și coborî sprinten. Își aruncă privirea

prin gospodărie și remarcă, deplin satisfăcut, că acolo avuseseră loc unele schimbări. În curte, în locul vechii și sărăcăcioasei case, pe care o lăsase nedărâmată, fusese amenajată o bucătărie de vară. Casa mare, ridicată atunci împreună cu sătenii cei mai pricepuți ai locului, era acum frumos zugrăvită. Sub un șopron trona o căruță bine întreținută, lângă care stăteau doi cai mândri, negri ca pana corbului. Gardul din scânduri putrede și înnegrite de vreme dispăruse, iar în locul lui se ridicase altul nou, cu uluca sănătoasă și cu porți mari, lucrate în fier. Se vedea că, din banii pe care el îi trimitea lună de lună, deloc puțini, acești oameni se gospodăreau cu folos.

Auzind hărmălaia copiilor de afară, părinții lui Robert ieșiră curioși în curte și, când dădură de fiul lor, li se umplură ochii de lacrimi. Îl întâmpinară emoționați, se îmbrățișară și se sărutară cu drag.

Cu toate că oamenii aceia simpli nu erau rudele sale, Marlow, care tânjise dintotdeauna după dragostea sinceră părintească, simțea cum în inima lui se năștea pentru ei o atracție pe care încă nu și-o putea explica. Începea să-i îndrăgească, privindu-i cu un fel de adorație. Tatăl merse și deschise larg porțile, îndemnându-l apoi:

– Bagă mașina în curte, fiule. Este loc destul aici, în ogradă.

Robert se supuse de-ndată.

Mumă-sa nu mai putea de bucurie că apucase să-și vadă încă o dată feciorul, care nu prea dădea pe acasă,

gândind că ea va muri într-o zi și nu avea să-l mai vadă. Dacă ar fi bănuț ea cine se ascundea „sub pielea” fiului ei... Dar Marlow își juca perfect rolul personajului Robert. Însă pentru el nu mai conta acum cine este. Important era că își făcuse rost de o familie care îl iubea și aprecia cu adevărat și de care, la rândul lui, începuse să se atașeze ca și cum ar fi fost copilul lor. În acea seară, după ce isprăviră cu așezatul lucrurilor aduse de el, cinară cu bucuria revederii, apoi se puseră la depănat cele mai noi întâmplări din viețile lor, că îi prinse miezul nopții și încă nu aveau de gând să isprăvească. Dar oboseala își spuse în cele din urmă cuvântul și se retraseră fiecare în dormitorul său din casa cea nouă.

*

Se scursese cam jumătate din concediul lui Robert, pe care și-l petrecuse ba cu părinții, ba pe malul brațului Chilia, stând de vorbă cu pescarii de pe-acolo. Toate zilele de până atunci fuseseră însoțite și fără pic de ploaie. Nu fusese colțișor din acel sat pe care să nu-l bată cu piciorul, însoțit de tatăl lui sau de vreun copil ori doi aciuți prin zonă, care cunoșteau locurile acelea ca pe propriile lor buzunare. Lua cu el merinde suficiente cât să-i ajungă toată ziua și se întorcea acasă abia pe înserate.

Nu se sătura niciodată de farmecul pădurii, de freamătul ei sau de cântecul lin și plăcut ce se auzea prin

unduirea lucioasă a apei atunci când stătea dus pe gânduri pe malurile pline de sălcii plângătoare.

Și într-una din acele zile, pe când stătea la o margine de sat și asculta cu plăcere trilul păsărelelor care zburau de colo-colo prin frunzișul copacilor, liniștea îi fu tulburată de glasul unei femei care venea de undeva din inima codrului.

– Dii murgule, dii!, se auzea acea voce cristalină ca trilul de privighetoare, răsunând în imensitatea crudă a pădurii.

Robert își îndreaptă toată atenția către acel sunet care se apropia din ce în ce mai mult de locul în care se afla el. Dintr-odată, pe drumul forestier care tăia pădurea în două, văzu venind în viteză o căruță trasă de doi armăsari albi. În picioare, cu hățurile în mâini, într-o rochiță înflorată, o tânără ochioasă struni caii și, odată ajunsă în dreptul lui, opri atelajul în loc. Fără să-și fi dat seama, el se așezase într-o rână undeva la marginea vizibilă a drumului. Observă tronul căruței, care era plin cu lemne pentru foc. Tânăra coborî repede și, cu vocea puțin tremurând, i se adresă:

– Bună ziua, domnule pădurar. M-ați prins! Dar să știți că nu am luat decât niște vreascuri uscate. Nu am tăiat nimic..., spuse pe nerăsuflăte și cam stânjenită fapta aceea minunată.

Robert o privea fără să scoată niciun cuvânt, neînțelegând prea bine unde bate fata. Doar o privea.

Era frumoasă. Pe chipul angelic, ochii ei mari și verzi, inundați de lacrimi, păreau două oaze gata să se reverse. Gura ei, cu buze pline și roșii, nu contenea, cerându-și tot felul de scuze. Părul negru ca păcura i se revărsa în bucle ondulate peste umerii bronați, traversați ferm doar de niște bretele înflorate. Era înăltuță, iar rochița aceea se modela perfect pe trupul ei mlădios. Părea desprinsă dintr-o pictură reușită cu peisaje rustice, ea fiind motivul principal pentru care artistul pictase acel tablou.

Văzând că tânăra era gata-gata să izbucnească în plâns, se apropie și o prinsetandru de umeri, spunându-i prietenos:

– Stai liniștită, domnișoară... Eu nu sunt pădurarul!

– Nu!?... exclamă ea în timp ce își ștergea de zor lacrimile cu dosul palmei. Vai, ce m-am speriat! M-a derutat cămașa asta verde pe care o purtați. Și totuși nu aveți nici pălărie verde, și nici pușcă, așa, ca un pădurar veritabil. Însă nu v-am recunoscut de departe, și nici de aproape...

Fata își mai reveni și, în cele din urmă, schiță un zâmbet gingaș. Și, fiindcă îi trecuse spaima, se încumetă a-l întreba:

– Dar de unde sunteți, domnule? Nu păreți a fi de prin partea locului. Pe aici, tinerii nu se îmbracă în miezul zilei așa, ca dumneavoastră...

Robert surâse la rândul lui și îi răspunse:

– Sunt de aici, din Sălceni! Însă acum câțiva ani am plecat la București, pentru studii. M-am întors acum doar pentru a-mi petrece câteva zile de concediu împreună cu părinții mei...

– De aceea nu vă cunosc!, rosti ea, întrerupându-l. Am venit recent în această zonă a țării împreună cu familia mea și ne-am stabilit aici. Ne-am încropit o gospodărie chiar la marginea satului.

El îi sorbea vorbele și o îmbrățișa cu privirea.

Parcă nici nu mai auzea cuvintele ei, doar o privea cu multă plăcere și bucurie. În cele din urmă, sfios, îi întinse mâna:

– Robert este numele meu.

Când îi atinse mâna, ea i se recomandă fără menajamente:

– Claudia!

Palma îi era puțin aspră iar strânsoarea destul de puternică pentru o ființă gingașă ca ea. Însă lui acest amănunt nu-i displăcu, dimpotrivă.

– Să vă duc până în sat? continuă ea.

El nu putea refuza o asemenea invitație și acceptă cu plăcere.

– Sigur. De ce nu? se arăta el încântat.

– Poftim de te cățără aici, lângă mine, zise ea și apucă hățurile.

Robert se urcă repede lângă ea, după care se prinse zdravăn cu mâna de un lanț cu care erau încinse lemnele.

Fata scutură din hățuri, făcând ca armăsarii să fornăie pe nări și, clătinând din capete, se opintiră punând atelajul în mișcare.

– Dii! Dii! îi îndemnă tânăra, iar căruța începea să prindă viteză. Părul ei negru flutura în vânt, iar atunci când râdea, lăsa să i se vadă dinții albi ca două șiraguri de perle, strălucind în gura ei frumoasă care te îndemna să o săruți. Era exact genul de fată pe care el o căutase atâta amar de vreme pe străzile Bucureștiului. Însă nu avea habar cum ar fi putut s-o cucerească sau măcar s-o facă să-l iubească.

Timpul îi părea așa de scurt acum, nu mai avea decât zece zile la dispoziție, concediul fiind pe sfârșite. În Capitală, nu ar fi fost vreo problemă, gândea el. Numai să te miroasă că ai ceva bani, că se și aruncă în brațele tale. Însă aici, la țară, oare cum s-or cuceri fetele?

Tânăra observă cum căzuse pe gânduri și-l ispiti:

– Dar pe unde vă zboară mintea, domnule? Cred că vă este dor de Capitală...

– A... nicidecum!, tresări el, mai degrabă îmi pare rău că nu mi-a mai rămas destulă vreme de stat pe aici. Și, de ce să nu recunosc, avu el curaj să spună, regret că nu te-am întâlnit mai din timp.

În acel moment, în obraji ei înfloriră doi bujori parfumați. Își dădu seama că îi cam căzuse cu tronc tânărului, însă nu voi să dea curs discuției, așa că tăcu și trase mai dihai de hățuri.

– Hopa, murgule!, porunci ea armăsarilor și atelajul se opri în dreptul unei case ridicate la marginea unei pășuni.

– Am ajuns, domnule. Eu aici locuiesc...

Robert coborî din căruță și i se adresă cu politețe:

– Mulțumesc pentru bunăvoința de a mă fi adus până aici!

– Cu plăcere, domnule, îi răspunse aceasta fără să-l privească și repuse atelajul ușor în mișcare.

În acel moment, el se apropie din nou de căruță, se prinse cu o mână de una din crăcile care atârnau și, pășind în urmă, i se adresă:

– Domnișoară, ați fi de acord să ne mai întâlnim măcar pentru o zi din cele care mi-au rămas de stat pe aici?

Ea struni iarăși caii, opri căruța și, întorcându-și profilul frumos, îi răspunse:

– Dacă drumurile ni se vor intersecta cumva din nou și dacă timpul ne va permite, putem considera acel moment ca fiind o nouă întâlnire.

Tânăra puse din nou atelajul în mișcare intrând în curte și, după câteva scurte manevre, trase căruța sub un șopron, după care se făcu nevăzută în casă.

Robert rămase nemișcat în drum, sperând că ea va mai apărea prin curte. Își dorea din tot sufletul să o revadă de-ndată. Însă așteptarea îi fu în zadar. Fata părea destul de inteligentă și, din puținele vorbe schimbate, își dădu seama imediat că nu era o țărâncuță oarecare.

Fata asta știe ce vrea, își spuse în timp ce porni către casă.

Claudia însă, fără ca el să-și dea seama, îl urmărise de la fereastră, iar acum, odată ce se îndepărtase destul de mult de casa ei, ieși în curte și îl petrecu cu privirea până când acesta se pierdu într-o cotitură a drumului.

Robert i se înfățișa destul de chipeș și ar fi răscolit inima oricărei femei. Dar ea, foarte precaută, își dorea totuși să-l cunoască mai bine. Nu mai întâlnise prin sat, sau prin locurile de unde venise împreună cu ai ei, un bărbat așa ca el. Îi stârnise interesul, însă mai întâi de toate aștepta să vadă dacă acesta încearcă să o mai caute. Îl va ispiți puțin câte puțin și, dacă se va dovedi a fi un băiat de ispravă, abia atunci va lăsa destinul să-și facă treaba. Și ea își căuta de multă vreme pe cineva. Avea 24 de ani. Absolvise liceul cu bacalaureatul, însă posibilitățile materiale o blocaseră în acest sat. Locuia cu părinții ei și-i ajuta la treburile gospodărești mai ceva ca un băiat.

În acea noapte, Robert se chinui să adoarmă. Gândul îi zbură la frumoasa fată de la marginea satului. Toate replicile și privirile pe care le schimbaseră între ei se derulau neîncetat prin fața ochilor lui. În liniștea sublimă a nopții, doar greierii și broticii își mai susțineau neîntreruptele concerte. Iar el, cu ochii pironiți undeva în bezna camerei, încerca să-și facă un plan pentru a o cuceri pe Claudia.

Trebuie neapărat să o revăd. Ah, nu m-aș mai întoarce la București fără ea! O să lupt cu mine însămi și cu soarta până ce îi voi cuceri cu adevărat inima, fără a mă folosi de vreun truc ieftin...

Cu aceste gânduri sincere și arzătoare, Robert reuși să adoarmă abia spre dimineață.

*

Zorii albaștri se iviseră de mult iar ziua se arăta în-sorită. Robert sări din pat și, buimăcit încă de somn, se duse la fereastră. Doi dulăi se luaseră la harță în fața porții. Chelălăiturile lor îl treziseră, altfel ar mai fi dormit. Privi la ceasul de pe noptieră și căscă ochii mari.

Era aproape de amiază.

Of, cât am mai dormit!, se învinovăți el, de mult trebuia să mă fi trezit, încă de dimineață, și să merg până în preajma casei Claudiei. Doar așa aș putea să o revăd din nou...

Se spală, înfulecă ceva la repezeală, după care ieși glonț pe poarta casei și se îndreptă cât putu de repede până în apropierea locuinței fetei. În timp ce alerga pe ulița aproape pustie a satului a realizat că, la acea oră, oamenii se găseau, cu mic cu mare, la munca câmpului sau la uzualele activități gospodărești. Ajuns în dreptul curții, nu ezită și își aruncă privirea peste gard. Se gândea că poate o zărește trebăluind pe acolo, însă nu avu

această satisfacție. Văzu doar căruța trasă sub șopron iar ceva mai încolo, pe un tăpșan, caii care pășteau în voie iarba verde și fragedă crescută din abundență.

Aha, nu a plecat azi la pădure, își spuse. Unde ar putea fi? La câmp? Cum aş putea eu s-o găsesc?

Abătut, se așeză pe un bolovan uriaș aflat lângă gard, la umbra unui nuc cu coroana bogată, și rămase dus pe gânduri. Trecuse cam o jumătate de oră și încă stătea acolo, fără să aibă vreun gând anume sau să-i vină vreo idee salvatoare.

Însă habar nu avea că fata visurilor lui îl observase și-l urmărea de ceva vreme, aflată undeva în spatele unui rug de mure. Claudia se trezise, ca de obicei, dis-de-dimineată și aruncase năvodul în Dunăre pentru a prinde pește, urmând să prepare ceva de mâncare pentru ai săi, duși la munca câmpului. Avusese noroc în acea zi și capturase o pradă frumoasă. Dar încetase orice activitate pentru a-i urmări lui Robert toate mișcările. Și, în cele din urmă, citindu-i de departe dezamăgirea, se hotărî să iasă din ascunzătoare. Păși încet, cu mersul delicat al unei feline, până când se apropie de el. Dus tare pe gânduri, acesta nici nu o simți.

– Buna ziua!, glăsui domol, nevoind să-l sperie.

Însă el sări ca ars, răsucindu-se speriat spre direcția de unde răsunase vocea care-i dăduse binețe. Înmărmuri când o revăzu. Inima se porni să-i bată așa de tare, încât părea că-i sare din piept. Nu-și mai găsea vorbele și abia reuși să articuleze:

– Bună, Claudia!

– Ce faci aici?, îl descusu ea, aparent nebănuitoare.

Nițel stingherit, prins asupra „faptei”, el ridică din umeri, neștiind ce să-i răspundă.

– Bine, am înțeles. Pe mine mă căutai!, îl ajută tot ea.

Robert dădu afirmativ din cap. E clar că își înghițise cuvintele, căci niciodată în viața lui până atunci nu i se mai întâmplase asemenea necaz. În acel moment, Claudia intuit că nu putea fi unul dintre aceia de care se ferea ea atâta. Emoțiile pe care nu și le putea reprima îi divulgau sensibilitatea. Se gândi totuși că n-ar fi bine să renunțe la acea perioadă de „testare”, dorind să afle mai multe lucruri despre el. Așa că îl prinse de mână și-l trase după ea:

– Haide, vino! Am treabă. Nu pot rămâne aici toată ziua.

Merșeră așa câțiva zeci de metri, până pe malul brațului Chilia, când fata se aplecă ca să ridice minciogul în care se zbăteau câțiva șalăi.

Revenindu-și în fire, Robert o ajută, prinzând minciogul odată cu ea, dorind să-l ducă acolo unde avea ea trebuință. Apreciindu-i inițiativa, fata zâmbi și lăsă cu încredere minciogul în mâinile sale vânjoase. Intrară împreună în curtea casei și se îndreptară către șopronul care adăpostea căruța. Într-o parte se vedea o sobă cu plită, iar în jurul acesteia, pe niște verigi de fier, stăteau înșirate câteva cratițe și oale de diferite mărimi, forme și culori. Așadar, o foarte practică bucătărioară de vară.

Fata se apucă de treabă, scoase peștele din minciog și începu să-l curețe.

– Toarnă-mi, te rog, niște apă aici, îl îndemnă ea. Uite, ia ibricul acela! Curățatul e partea cea mai grea, cu gătitu-i mai ușor...

Tânărul sări și execută totul ca la comandă. Se priveau doar și își zâmbeau. Îi urmărea fiecare gest și, fără ca ea să-i mai spună, intuia cu ce o poate ajuta.

Claudia se arată mulțumită de intervențiile lui prompte.

Și, în timp ce, pe plita încinsă, în oală fierbea o ciorbă de pește care răspândea o aromă nemaiîntâlnită de el până atunci, se așezară amândoi pe banca din lemn de sub șopron și se puseră la vorbă.

Fata părea interesată să cunoască amănunte ale vieții din Capitală, cum sunt oamenii, clădirile, străzile; voia să știe totul. În viața ei de până atunci nu văzuse decât luncile satelor și Dunărea. Fiecare dorea să știe câte ceva despre celălalt. Robert află despre efortul depus de ea pentru a putea învăța, parcurgând zilnic zece kilometri până la școala din Tulcea. Îi plăcuse să studieze acolo, luase și bacalaureatul, apoi, din cauza războiului, se stabiliseră în acest sat. Odată ajunsă aici, nu mai avusese posibilitatea să-și continue studiile. Și-ar fi dorit să meargă la facultate.

Povestea totul cu atâta naturalețe, scoțând din când în când câte un oftat, nemulțumită parcă de vitregiile

vieții care o opriseră cumva din drumul la care visase, un trai mai bun și mai ușor. Din când în când, mergea la sobă și, cu o lingură mare, de lemn, amesteca în oală.

– E gata!, spuse la un moment dat. Cu siguranță ți-ai dori să guști din asemenea minunăție de ciorbă; n-ai să găsești în altă parte ceva mai bun...

El nu se dădu înapoi de la o asemenea invitație, fiindcă fata deja și umpluse o strachină.

– Hai, așază-te și mănâncă, îl îndemna. Vezi că e fierbinte!

Robert apucă lingura și savură, încet-încet, ciorba gustoasă.

– E nemaipomenită!, exclamă, la niciun restaurant din București nu am mâncat așa ceva...

Fata îl privise cu mare încântare, văzând cu câtă poftă savurase porția aceea de ciorbă, care pentru ei era o mâncare obișnuită, de aceea îl îmbie să mai mănânce, însă el refuză respectuos.

– Cam într-o oră se întorc ai mei de la câmp, îi zise. Bucură-te cât mai stăm acum împreună, că nu se știe dacă va mai fi o altă ocazie, rosti ușor apăsător, privind-l fix în ochi, pentru a-i citi poate gândurile.

Aștepta calmă reacția lui. Dacă ar fi fost unul care ar fi dorit doar să profite, acum era momentul ca el să acționeze, eventual, pentru a-și satisface poftele. Bineînțeles că era pregătită să-l respingă, apoi să-l alunge definitiv din curtea ei. Faptul că se afla în propria gospodărie, dar

și constituția ei puternică îi dădeau curajul de a nu se teme de nimeni. Însă el nici nu se gândea la așa ceva, din contră, își retrase corpul puțin contrariat, însă mișcarea îl aduse, involuntar, în genunchi în fața fetei:

– Nu va mai fi și altă ocazie? Dar eu îmi doresc neșpus să te văd în fiecare zi, indiferent unde, la lucratul câmpului, la adunatul lemnului din pădure ori lângă năvod. Aș face orice numai să-mi acorzi șansa de a fi alături de tine. Știi, din prima clipă în care te-am văzut, m-am simțit capabil de toate acestea...

Claudiei i se îmbujoră sufletul de fericire. Din mărturisirea deschisă a acestui tânăr înțelese că se îndrăgostise de ea. Și, totuși, nu-i putea împărtăși – deocamdată – propriile sentimente, însă îi acceptă propunerea de a se mai întâlni cu el. Numai în acest fel îl putea cunoaște cu adevărat.

– Acum trebuie să pleci, îi spuse în grabă, ai mei se vor întoarce cât de curând acasă.

Robert se ridică și, cu sufletul puțin îndoit, se îndreptă către poartă. Ea îl însoți până la drum și, acolo, îl opri, prinzându-l de mână.

– Nu fi trist!, glăsui privind-l în ochi. Vino mâine pe malul apei, voi fi lângă păpuriș, singurul păpuriș de pe mal, ai să mă găsești ușor.

Apoi se ridică puțin pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Zâmbi apoi și dispăru în curtea casei.

Robert ar fi vrut să o sărute la rândul său, măcar pe obraz, însă până să se dezmeticească, fata alerga deja

în picioarele goale prin iarba mătăsoasă și nu se opri decât în cerdacul casei, de unde îi făcu cu mâna. Ochii lui scliteau acum de fericire. Primise pe obraz sărutul neașteptat al speranței. Și mai avea atât de puțin timp la dispoziție...

Oare, voi reuși s-o cuceresc în câteva zile? Ah, de n-ar trebui să mă întorc la București...

Se îndepărta agale, lăsându-și urmele pașilor prin colbul drumului de țară, bucuros, dar și îngândurat.

Oare, de ce nu m-a întrebat nimic despre munca mea, despre situația mea materială? A dorit să știe doar cum este în Capitala. Poate n-o fi interesată de mine? Dar, dacă nu era, de ce m-a sărutat pe obraz?

Zeci de întrebări i se învârteau prin minte ca-ntr-un iureș, negăsind niciun răspuns. Până la ea avusese de-a face cu tot felul de femei și întotdeauna i s-au părut o pradă ușoară, însă abia acum își dădu seama cât de greu este să cucerești inima uneia dintre ele și apoi s-o faci ca să te iubească cu adevărat. Și indiferent cât de inteligent se credea, realiză că la acest capitol mai avea multe de învățat; se simțea, practic, un novice.

Spre seară, pașii îl purtară agale până acasă. Abia sesiză amănuntul, odată ce intră pe poartă, că părinții îl așteptau cu cina de mult.

Se așază absent la masă, fără să articuleze niciun cuvânt, nici măcar un sărut-mâna, așa cum spunea de obicei, începu doar a savura cu plăcere din bucatele delicioase gătite de mumă-sa. Văzându-l așa de abătut, tatăl

lui, după ce luă câteva îmbucături, lăsă lingura în blid, își șterse gura cu dosul palmei și i se adresă blând:

– la spune, feciorul tatii, ce ți s-a întâmplat? De te-oi putea ajuta cumva...

Robert se opri din mâncat, oftă din rărunchi și, uitându-se fix în ochii tatălui, glăsui:

– Cred că... m-am îndrăgostit...

– Ce-ai făcut? Te-ai îndrăgostit? exclamă bucuroși într-un glas ai săi părinți.

– Și cine-i norocoasa, maică? Noi cunoaștem fetele de prin sat... le știm năravul la toate de pe aici...

– O cheamă Claudia!, răspunse el prompt, cu privirea ațintită spre mamă-sa, așteptând să-i citească reacția.

– A! Fata Savetei și a lui Marcu din muchia satului. Bună fată! Apăi, să știi, maică, că asta pe cât e de frumoasă, pe atât este de deșteaptă...

Robert făcu ochii mari, era tot numai un zâmbet. Asculta cu sufletul la gură vorbele mamei, care nu erau deloc nesatisfăcătoare. Și femeia continuă:

– Au încercat mulți să intre în voile ei, însă nu au avut sorți de izbândă. Au venit mulți flăcăi înstăriți chiar și de prin satele vecine la părinții ei, ca s-o ceară de nevastă, dar în zadar. E neînțeleptă fata, nu a cunoscut bărbat până acum. Și, după cum am auzit noi chiar din gura părinților, ea caută un bărbat care s-o iubească cu adevărat. Chiar și sărac să fie, numa' să simtă că nu este atras doar de frumusețe și că pofteste la trupul ei, după

care s-o lase pustie. Că pe aici, pe la noi, se întâmplă deseori asemenea necazuri; multe fete bune au căzut pradă plăcerilor unora care le promiteau marea cu sarea și după aceea le abandonau. Ba unele rămâneau și grele. Fată bună Claudia, maică! Dacă o vrei de nevastă, atunci grijă mare cum te porți cu ea... Altfel, ai s-o pierzi definitiv.

– Sper să fi fost cuviincios până acum, suspină el, și apoi le poveste tot ceea ce se întâmplase în cele două zile de când o cunoscuse.

– Continuă tot așa fiule și, cine știe, poate pleci cu ea la București, îl încurajă tatăl, bătându-l părintește cu palma pe umăr.

– Doamne ajută! Să fie cum zici matală, se bucură el, adăugând: e târziu acum, merg să mă odihnesc, că mâine mă întâlnesc din nou cu ea pe malul Dunării...

*

Brotacii orăcăiau prin păpurișul des, ce colora într-un verde viu o mică suprafață de pe luciul lin al apei, în care, pe alocuri, printre mătășurile mucilaginoase, pluteau flori albe de nufăr. Iar soarele își oglindea fața de foc pe cristalina întindere a apei, înflăcărând-o.

Sub o salcie pletoasă, ale cărei mlădițe înverzite sărutau suprafața undelor, îmbrăcată în aceeași rochie înflorată, cu părul prins în două cosițe, Claudia stătea

cuminte lângă o plasă pescărească, pândind momentul în care trebuia să o tragă afară din apă.

Văzând-o de departe, Robert se apropie domol, su-râzând fericit. Nefiind încă suficient de aproape, dori să-i strige de-ndată ceva, însă fata îl atenționează cu un gest să facă liniște. Atunci, el păși ușor pe iarba moale, încercând să nu facă niciun zgomot.

Apoi ea îi făcu semn să se prindă cu mâinile de avă, în timp ce stătea cu ochii ațintiți pe suprafața apei. Privi și el într-acolo însă, în afară de unda înverzită de mătăsurile care pluteau în voie pe luciul ei, nu vedea nimic altceva. Apoi, fata îi atinse discret brațul cu cotul și îi șopti:

– Trage odată cu mine!

Ea se opinti și smulse plasa din răsputeri. Trase și el, dar ea smucise așa de tare, încât tânărul căzu pe spate, acoperit pe jumătate de plasa pescărească. Și Claudia izbucni în râs de neîndemânarea lui. Nu se supără, dimpotrivă, era încântat de râsul ei melodios care răsuna așa de plăcut în locul acela.

În avă se prinseseră o sumedenie de pești. Fata aduse un sac vechi din cânepă, aflat la îndemână lângă salcie, rugându-l pe el să bage acolo peștii cei mari. Robert se conformă, însă când încercă să-l apuce pe primul, acesta se zbatu și-i scăpă în iarbă. Se chinui să-l prindă, dar nu reușea nicicum, îi aluneca de parcă era scăldat în ulei.

Iar ea râdea de se prăpădea. Se amuza și el de neîndemânarea asta.

– Ține tu sacul, încerc să-l prind eu!, îl îndemnă ea, după care reuși să apuce peștele și-l introduse în sac. La fel procedă și cu ceilalți pești mai zdraveni, iar pe cei mai mici îi aruncă în apă.

– Las' că vă prind eu când veți crește mai mult, le spuse în timp ce crăpcenii se scufundară bucuroși în lumea lor.

El o privea înduioșat, fără a rosti vreun cuvânt.

– Hai, să mergem!, continuă ea. Peștele pe care l-am prins azi îl voi prepara în saramură, apoi se va zvânta la vânt. Va fi bun de mâncat peste câteva zile. Știi ce? Aș vrea ca astăzi să-țiarăt un loc minunat, unde eu îmi imaginez adesea că sunt stăpâna naturii, crăiasa ei.

Chipul Claudiei radia de fericire; o fericire numai de ea știută. Iar el o acompania liniștit, purtând în brațe sacul acela cu pește. I se părea că această femeie era nu doar stăpâna naturii, ci devenise și stăpâna sufletului său.

Și câte lucruri nebaneuite de el aveau să i se întâmple în acea zi! Aventura începu imediat după ce ajunseră acasă, când ea prepară peștele după rețeta tradițională a familiei, apoi înșeuă cei doi cai și-l îndemnă pe Robert să încalece unul dintre ei. Neîndemânatec și necunoscător, era cât pe ce să cadă de câteva ori din șa. Abia reuși să strunească bidiviul. Treabă grea pe

capul său. Iar Claudia se amuza de mama focului, însă totodată o atrăgea stăruința lui. Îl îmbrățișa cu privirea în timp ce el se străduia să se mențină în șa. Fata dădu pînteni calului său, luând-o la trap. Îl struni tocmai când ajunse la marginea pădurii. Calul celălalt, neînvățat cu călărețul, fără a primi vreo comandă anume de la acesta, o luă pe urma primului, iar când ajunse în dreptul lui necheză și se ridică pe picioarele dindărăt. În acel moment, Robert alunecă din șa, afundându-se în iarba ce crescuse nestingherită prin preajmă. Ea descălecă în grabă și, apropiindu-se, îl prinse ușor pe după umeri și-l sărută pe obraz, simțindu-se vinovată de ceea ce se întîmplase:

– Este numai vina mea! Te-ai lovit?, rosti în timp ce își trecu palma ca o mângâiere gîngășă prin părul lui mătăsos.

Și, chiar dacă l-ar fi durut ceva, acum nu mai simțea nimic. Sărutul și atingerea ei fuseseră leacul contra oricărui tip de suferință.

– Încă sunt întreg!, zise zâmbind și sări ca un arc în picioare.

– Bravo!, rîse ea din toată inima. Ești puternic.

O altă convingere i selămurise: nu părea „plângăcios”. Se comporta ca un bărbat adevărat, chiar dacă simțise niskaiva disconfort din cauza căzăturii. Prindea din ce în ce mai mult drag de el. Părea exact genul de bărbat pe care-l căuta de multă vreme.

Am să-i răsplătesc așteptările când nici prin gând nu-i va trece, gândi Claudia.

Apucă în cele din urmă caii de căpăstru și-i trase după ea, pe cărarea care șerpuia prin mijlocul pădurii. El o prinse de mână și pășiră alături până când fata se opri la marginea unui luminiș. Aici luară șeile de pe cai și îi lăsară slobozi. Robert măsură cu privirea luminișul, care părea un colțișor de rai. Iarba care îi acoperea suprafața netedă era de un verde nemaivăzut de el până atunci, peisaj completat de o multitudine de flori viu-colorate. Fluturi veseli, de diferite mărimi, roiau de colo-colo, brodând și mai intens bucățița de luminiș desprinsă parcă dintr-o poveste.

De prin frunzișul des al copacilor, trilurile păsărelor armonizau și mai bine acel loc care era exact așa cum îl descrisese ea, mirific. Fata începu să zburde ca o căprioară, pășind ușoară, desculță, prin iarba mătăsoasă. Apoi se întinse cu fața în sus, printre flori, și rămase acolo, cu ochii ei frumoși ațintiți spre cer. El i se alătură, o prinse de mână și rosti cu ardoare:

– Claudia, tu răspândești în jur atâta dragoste, atâta armonie, iar prezența ta completează acest peisaj splendid. Știi, pentru mine ești cea mai frumoasă floare dintre toate cele aflate aici... Am simțit în sufletul tău atâta căldură și bunătate, încât pur și simplu m-am îndrăgostit nebunește de tine. Căutam de multă vreme o fată ca tine. Nu știu dacă îmi împărtășești sentimentele, eu în schimb sunt foarte sigur că... te iubesc...

Ea își întoarse capul și îl privi în ochi fără să clipească. Zâmbi. Nu avea să-i împărtășească prin cuvinte ceea ce simțea pentru el. Sentimentele erau reciproce; pe negândite, acest bărbat reușise să aprindă un mic foc al dragostei în inima ei. Și, cu un mic efort, acest foc trebuia să ardă intens. Acum totul depindea de ea. Robert părea prea timid ca să continue fierbintele joc al iubirii. Rămânea de văzut sub ce formă suflarea ei urma să-l întrețină, ca să nu se stingă niciodată. Se ridică încet și se aplecă peste chipul lui, sărutându-l ușor pe gură. Robert îi răspunse în timp ce îi cuprinse mijlocul cu o mână. Când buzele lor se desprinseră din înflăcărarea primei atingeri, el o ținut cu privirea, trecându-și suav degetele prin părul ei mătăsos.

– Îți mulțumesc pentru acest dar neprețuit. Ești minunată!, îi spuse, înțelegând semnificația aceluia sărut.

Claudia era fericită și mulțumită de felul firesc de a fi. Trecuse cu bine și ultimul test. Îl încurajase suficient pentru ca să se lase purtat, înfierbântat, la o adică, de un gest necugetat... Dar nu încercase nimic altceva. Fusese îndeajuns pentru ca să-l primească definitiv în inima ei. Își puse atunci palma micuță peste obrazul lui și-i șopti în sfârșit:

– M-ai cucerit! Ești craiul meu și te așteptam de multă vreme să vii...

Se îmbrățișară și se sărutară din nou. Iar și iar...

Soarele cobora încet spre asfințit și reușea cu greu să mai strecoare câte o rază de lumină roșiatică printre

crengile copacilor către cei doi îndrăgostiți care, mână în mână, zâmbitori și fericiți, nu se îndurau să părăsească acel luminiș, martorul viu al împărtășirii dragostei lor. Sentimentul acesta profund pusese stăpânire pe ei, iar armonia naturii îi învăluia într-o mantie unică, binecuvântată.

Târziu, caii, care păscuseră nestingheriți până atunci, chemați de atracția magică a celor doi, se apropiară de stăpâna lor privind-o cu ochii mari și blânzi, invitând-o, alături de iubitul ei, la o nouă plimbare, de data aceasta înapoi către casă. Soarele se lăsase după creasta unei coline, iar orizontul părea de aramă, acum, când cei doi îndrăgostiți, călare pe armăsarii care domol, la pas, se îndreptau către casa Claudiei. Ajunși în dreptul porții, descălecară și, înainte de a se despărți, se îmbrățișară cu promisiuni aprinse:

– Pe mâine, dragostea mea!, rosti el, simt că nu mai pot sta nici măcar o clipă fără tine.

În acea seară, fata le povesti părinților pentru prima oară despre bărbatul pe care-l întâlnise și de care se îndrăgostise. Și pentru că ai ei îi cunoșteau bine firea, erau siguri că nu oricine putea s-o cucerească. Claudia le mai destăinui câte ceva din felul lui stângaci de a fi, mai ales în anumite treburî gospodărești, însă nu-l condamnară, ba chiar se amuzară, era normal ca un băiat plecat acum mulți ani la oraș, deși născut pe plaiurile acelea, să nu mai fie obișnuit cu munca grea de la țară, mare lucru fiind de altfel și pentru niște oameni ca ei

acomodarea cu viața vitregă din Capitală. Și, într-un final, îi propuseră fiicei ca, în ziua următoare, să îl aducă pe băiat pentru a-l cunoaște și ei.

În acea noapte, două suflete dormeau fericite, nu unul lângă altul, așa cum poate și-ar fi dorit, însă, privind în același timp înspre cer, se simțeau vegheate de lumina palidă a lunii, ascunsă pe jumătate după un nor, care tulburase cu prezența lui bolta pictată cu stele a cerului.

*

În zilele ce au urmat, după ce părinții fetei au făcut cunoștință cu Robert, soarta celor doi a fost ca și pecetluită. Abia acum, la întâlnirea cu părinții ei, i-au fost adresate acele întrebări pe care le aștepta de mult, referitoare la meserie și la situația lui materială. În sinea ei, Claudia se bucura de aceste amănunte pe care nu le luase în calcul. Oricum, anticipase pe undeva că un băiat venit de la București nu se putea compara cu unul de prin satul lor. Dar situația lui Robert părea una chiar foarte bună. Însă felul lui de a fi îl îndrăgise și, acum, aproape că nu mai putea sta o clipă fără el. De aceea decisese să-și unească destinul cu al lui și să-l însoțească în Capitală. Le venea tare greu părinților să se despartă de fata lor și să rămână fără de ajutor, însă nu voiau să-i strice viitorul. Așa că, deîndată, cele două familii se încuscriră, petrecură o zi și-o noapte împreună, se cunoscă mai

bine și se veseliră, urmând ca tinerii să se căsătorească la București în cel mai scurt timp.

Iar în zorii altei zile, cei doi îndrăgostiți își luară rămas-bun de la părinții lor și plecară spre Capitală. Pentru Robert, drumul de întoarcere către casă fu mai ușor decât la venire, deoarece acum era însoțit de frumoasa lui iubită, în preajma căreia timpul și spațiul parcă anume se comprimau. Pentru Claudia, în schimb, drumul până la București fu de-a dreptul încântător, descoperi priveliști neînchipuite și, apoi, traversând orașul spre casa iubitului ei, din Calea Moșilor, avusese timp să realizeze că deja se afla într-o nouă lume. O lume pe care abia aștepta s-o cunoască în zilele ce vor urma și unde avea să-și trăiască întreaga viață.

*

De mai bine de o lună, Capitala devenise locul în care Claudia se simțea din ce în ce mai bine.

Cei doi avuseseră timp să se familiarizeze și cu celelalte aspecte ale vieții în comun, dându-și frâu liber sentimentelor care se adunaseră în inimile lor, gata să izbucnească precum un vulcan incandescent. Se iubeau și atât.

Între timp, fata își propusese să studieze la facultate. Visul ei era să ajungă profesoară de Limba și literatura română sau de Istorie, fascinată fiind de aceste două

discipline pe care încă mai avea timp să și le însușească, așa cum își dorea. De aceea el o ajuta cât putea de mult cu învățătura, pentru ca să-și poată susține examenul de admitere la Universitate. Nu i-a fost prea ușor, pierduse contactul cu școala, cu aceste materii, însă ambițioasă și isteță cum era, a reușit să treacă cu brio acel examen și să fie admisă la facultate.

Abia după absolvire, în vara anului 1949, după patru ani de conviețuire, când deja, pentru merite deosebite, i se oferise un post de profesoară la Liceul „I. L. Caragiale” din Capitală, cei doi se hotărâră să se căsătorească cu acte în regulă. Fixaseră cununia și nunta la sfârșitul lunii august. Și, desigur, trimiseseră de veste părinților pentru a le fi alături la acest eveniment mult-așteptat de toată lumea. Dragostea dintre cei doi crescuse și se consolidase în așa manieră, încât abia puteau să stea unul fără celălalt, mai ales în orele când fiecare era plecat la serviciu. Sfârșitul de săptămână era pentru ei o nouă poveste de dragoste. După căsătorie, se gândeau tot mai mult cum să-și întregească familia cu un nou membru.

Și, după cum stabiliseră, cununia religioasă s-a desfășurat la Biserica „Bucur Ciobanul”, însoțiți fiind la altar de părinții lor, extrem de fericiți că, în sfârșit, copiii lor luaseră esențiala hotărâre de a se uni creștinește, ca soț și soție, în fața lui Dumnezeu. Apoi, alături de invitații care nu au fost deloc puțini, au petrecut acea noapte a nunții la Restaurantul Pescăruș. Nași de cununie le-a

fost o pereche tânără, colegi de-ai lui, ingineri la același Institut. Bineînțeles, Claudia a fost atracția serii. Mai frumoasă ca o zână, parcă plutea atunci când dansa, îmbrăcată în rochia ei albă de mireasă. Era exact așa cum își închipuise atunci când mergea în acel luminiș mirific – crăiasa naturii. Ce mândru se simțea Robert în preajma acestei femei frumoase! Făcuseră primul pas important din viața lor, iar acum își făceau planuri pentru al doilea, la fel de important: aducerea pe lume a unui copil care le-ar fi umplut sufletele și casa de bucurie.

Părinții, la rândul lor, abia așteptau să devină bunici.

– O să vă fim alături, măcar până va face copilul un anșor, promiteau mamele lor, ba chiar vom veni pe rând, să vă ajutăm până când acesta va fi în stare să înțeleagă rostul lucrurilor.

Întreaga familie deborda de fericire. Deocamdată, deși tentația era mare, părinții nu puteau renunța așa de ușor la gospodăriile lor, căci se învățaseră cu traiul de la sat, iar orașul li se părea ceva cu care nu s-ar fi putut acomoda prea repede. Bucureștiul era prea zgomotos pentru ei, prea aglomerat și, aparent, nu le oferea nimic cu care și-ar fi putut ocupa timpul. Așa că, după câteva zile petrecute alături de dragii lor copii, își luară rămas-bun și făcură calea întoarsă spre locurile natale.

Și cei doi își văzură mai departe de traiul lor cotidian, unindu-și adesea trupurile cu dragoste pentru a-și realiza visul și a aduce pe lume un copil. Însă marea

dorință se lăsa așteptată, Claudia nu reușea să rămână însărcinată. După un timp, au decis să facă un control medical de rutină. Și, în urma analizelor de laborator, doctorul specialist în domeniu îi anunță, cu regret, că Robert suferea de sterilitate, deci nu putea concepe copii. Vestea îl întristă teribil și se porni a plânge în hohote, blestemându-și ziua în care se născuse. Însă brusc, la un moment dat, își reaminti că, de fapt, el este Marlow și poate că Robert nu suferea de infertilitate, însă prin harul lui nu putea prelua funcțiile vitale ale victimelor sale, ci doar și le întinerea pe ale lui. Așadar se născuse cu această problemă. Claudia îl îmbrățișă și, cu capul așezat pe pieptul lui la rândul ei, începu să plângă. O lovitură grea pentru amândoi. Mai ales pentru ea, care nu cunoștea adevărata identitate a propriului soț. În cele din urmă, se consolară cu ideea și, mână în mână, părăsiră clinica.

În perioada care a urmat acestui eveniment dificil din viața lor, și-au făcut o mulțime de planuri, au apelat la tot felul de leacuri băbești, doar-doar o veni pe lume copilășul mult dorit, însă fără niciun rezultat. Se gândiseră și la o eventuală adopție, dar încă nu se împăcau cu ideea de a crește copilul altora. Își înștiințară și părinții printr-o lungă scrisoare despre tristețea care îi apăsă de la o vreme. Aceștia se amărâră la rândul lor de noua situație nedorită, însă nu-i puteau ajuta cu nimic altceva, în afara sentimentelor și a vorbelor pline de

iubire și consolare. Și uite așa treceau anii, fără ca ei să aducă pe lume un copilăș. Până la urmă, renunțară la această obsesie și își văzură în continuare de viața lor.

*

De la o vreme însă, Robert se trezea în mijlocul unor coșmaruri, avea tot mai des vedenii în care Manolică împreună cu adevăratul Robert îl bântuiau noapte de noapte. Sufletele lor îl strigau din întuneric pe la geamurile casei. Era cuprins tot mai des de fiorii groazei. Nu mai putea rezista acestor trăiri neplăcute și recurente, așa că se hotărî să vândă casa și să se mute în altă parte a orașului. Numai așa putea scăpa de acele amintiri groaznice care îl măcinau în continuu. Mai avea ceva bani puși deoparte din salariul lui, dar și din valuta cu care venise cândva din Anglia. Soția lui nu știa însă nimic despre secretele lui și, bineînțeles, nu și-ar fi dorit ca să afle niciodată nimic despre acestea. Îi împărtăși dorința de a renunța la casă, iar Claudia fu de acord, fără a cere vreo explicație în plus. Și puseră îndată locuința din Calea Moșilor la vânzare. Cum cumpărătorii se lăsau așteptați, ei între timp găsiră o casă în cartierul Dorobanți, mult mai modernă ca a lor, cu living, cu două dormitoare, fiecare având câte un balcon destul de spațios, plus baie și bucătărie, modern faianțate și cu tot confortul. Imobilul avea la demisol un fel de pivniță,

dar și o încăpere special amenajată cu masă de scris și bibliotecă; cel mai probabil, unul dintre proprietari era scriitor.

Robert făcu o înțelegere cu vânzătorul și arvuni casa cu toate economiile puse deoparte, urmând ca, imediat ce se va vinde locuința lui, să-i dea și restul de bani. Trecuse însă o lună de atunci, dar pentru casa din Calea Moșilor nu apăruse niciun doritor. Nu știa ce să mai facă și dădea din colț în colț de teamă că nu va obține banii necesari pentru a achita casa integral. Se gândea la un împrumut bancar, însă dobânzile erau prea mari. La fel se dovedeau a fi și obligațiile pe care banca ți le impunea atunci când îți acorda un credit. Nu știa ce să mai inventeze, îi trebuia o sumă destul de mare ca să achite integral prețul cerut de proprietar. Cheltuisese până atunci sume considerabile pentru iubita lui soție, oferindu-i tot ce aceasta își dorise și fără ca ea să întrebe de proveniența banilor. O răsfățase cu cele mai frumoase articole de îmbrăcăminte la modă, cu bijuterii și alte lucruri deosebite. La acestea se adăugară ieșirile în oraș la cele mai luxoase terase și restaurante. Nu-i păruse rău niciodată că aruncă banii cu nemiluita. Era în stare să-și dea și viața pentru ea; atât de mult o iubea. Acum însă era cât pe ce s-o dea în bară. Totuși, salvarea îi veni pe neașteptate. Într-o seară, telefonul sună prelung. La celălalt capăt al firului, un posibil cumpărător se anunță interesat de achiziționarea casei. Stabiliră ca a doua zi să

se întâlnească pentru a fixa un preț final, după ce acesta va vizita imobilul.

În acea zi, Robert se anunță indisponibil la Institut. Claudia își luă și ea liber, rugând o colegă s-o înlocuiască la catedră, și rămaseră amândoi în așteptarea cumpărătorului.

Pe la orele zece și jumătate ale dimineții, în fața porții lor se opri o mașină marca BMW, neagră, din care coborî un domn distins, înalt, blond, cu ochii albaștri, acompaniat de o elegantă doamnă, brunetă, cu ochii căprui, un fel de Brigitte Bardot de România. Robert le ieși în întâmpinare, îl salută respectuos pe domn, după care sărută mâna duduii care îl însoțea. Omul răspunse într-o română stâlcită și se prezentă cu numele de Stuart. După accent, părea englez de origine. Femeia însă se dovedi a fi româncă get-beget. Află de la ea că individul avea afaceri în industria imobiliară și cumpăra locuințe în cele mai bune zone ale orașului. Tipului îi plăcu casa, așa că se tocmiră la un preț bun. Preț cu care Robert putea plăti întreaga suma pe care o datora proprietarului casei pe care o arvunise. Îi mai veni deci inima la loc. Și, după ce primi suma cerută, se înțelese cu noul proprietar să-i acorde cel puțin două săptămâni pentru a elibera casa.

În aceeași zi, merse și achită suma datorată și intră în posesia noii case, urmând să se mute acolo în cursul săptămânii. Toată treaba începu să meargă ca pe roate, încadrându-se în timp și cu eliberarea vechii locuințe.

Atât el, cât și Claudia se simțeau minunat în noul lor cămin. Robert uitase de coșmarurile care-l urmăreau mai înainte noapte de noapte în fosta casă, iar aici își găsea adesea refugiul la demisol, în camera cu bibliotecă și masă pentru scris. Se simțea bine în acel loc liniștit. Fostul proprietar amenajase acolo o mobilă trainică pentru cărți și, ca un îndemn pentru cel care va îndrăgi locul, lăsase pe masa de scris un toc și o călimară cu tuș. Biblioteca era făcută din lemn masiv și, în afară de rafturile pentru cărți, mai fusese dotată cu o serie de sertare, așa de bine potrivite încât, dacă nu te uitai atent, nu-ți dădeai seama de existența lor.

Apoi, în anii ce au urmat, Robert și-a umplut rafturile bibliotecii cu fel și fel de cărți pe gustul lui. Îi mărturisise Claudiei dorința de a-i respecta intimitatea aceluia spațiu anume recreat pe gustul său, mai ales că acolo și-a propus să-și petreacă cât mai mult din timp atunci când va ieși la pensie, gândindu-se că, poate, va reuși să scrie el însuși cândva câteva cărți.

Împreună se simțeau minunat între zidurile acelei locuințe. Singura lor mâhnire rămăsese aceea că nu putuseră să aibă un copil care să le umple sufletele de bucurie, dar și căminul, cu glasul lui cristalin.

Urmară pentru ei anii grei de comunism, abătut ca o tornadă peste România, fapt care le crease și lor probleme. Robert refuzase să se înscrie în partid și, din acest motiv, începură tot felul de șicane. Securității

îi dădeau târcoale, încercând să-l prindă cu ceva în ne-regulă, pentru a-l arunca în pușcăria de la Jilava. Însă funcția pe care o deținea la Institut îl ajuta ca să rămână un om liber. I se pusese însă interdicția de a părăsi Capitala atât lui, cât și soției. Acest lucru a căzut ca o nenorocire pe capul lor deoarece, în anii care au urmat, părinții li s-au stins rînd pe rînd din viață, iar ei nu au putut fi acolo pentru a-i conduce pe ultimul drum.

În situația de față, regreta enorm că alesese România ca loc de refugiu, alegere pe care o făcuse cândva, atunci când părăsise Anglia. Nu prevăzuse asemenea evenimente neplăcute.

Claudia își continua cu conștiinciozitate munca de la catedră și, până la urmă, forțată de împrejurări, dar mai ales pentru a scăpa de restricții, se înscrisese într-o zi în Partidul Comunist.

Își dorea cu ardoare să meargă în satul mult-iubit, la Sălceni, și să aprindă măcar o lumânare la mormintele părinților ei, dar și la ale socrilor. Atâta lucru mai putea face pentru aceștia. Acum, după ce se înscrisese în partid, era văzută cu alți ochii de securiști care filau din umbră orice mișcare petrecută în școală, în special chestiuni referitoare la aprecierea conducătorului iubit, tovarășul Nicolae Ceaușescu, dar și a soției sale, Elena.

Cu toate că acest regim social-politic numit comunism apăsa cu greutate pe umerii populației, țara începea să prospere. Bucureștiul se transforma de

la o zi la alta. Peste tot se construiau zeci de blocuri. Macaralele lucrau zi și noapte, iar imobilele apăreau precum ciupercile după ploaie. Însă, în afară de acestea, conducerea statului milita pentru ridicarea unor clădiri impozante, dar și importante, cum ar fi Opera Română, inaugurată în 1953, sau Casa Scânteii, în 1957.

Multe evenimente de acest gen au trecut de-a lungul anilor prin viața lor și, ușor, ușor, cei doi înaintau în vârstă, gustând din nectarul ori amărăciunea zilelor trăite.

Ajunseră cu bine la începutul anilor '70, după 21 de ani de căsnicie, Robert purtând pe umeri 50 de primăveri, când se mai potoliseră raziile Securității, iar el nu se mai ferea și cobora în fiecare seară în biblioteca de la demisol, căci începuse să-și scrie memoriile. Îl prindea acolo miezul nopții, cu tocul în mână, în timp ce așternea pe colile imaculate frânturi de amintiri, începând cu cele din vremea copilăriei petrecute în casa părinților din provincia Watford și până în prezent. Nu-l deranja absolut nimeni și-și vedea liniștit de scris.

Însă într-o seară, târziu, afară începu o furtună cu tunete și fulgere așa de puternice, încât Claudia, căreia îi plăcea să lectureze la ora aceea, se sperie atât de tare încât, de teamă, coborî și intră la demisol fără a mai bate la ușă. Robert tocmai încheiase un capitol consistent al amintirilor lui și căuta să pună jurnalul într-unul dintre sertarele bibliotecii. Îl surprinse apariția inopinată a

soției sale și, în grabă, aruncă prețiosul caiet în sertar, îl încuie și băgă cheia în buzunar.

– Ce-i cu tine aici?, o întrebă el puțin stânjenit.

– E o furtună teribilă afară și, de teamă, am venit aici, la tine...

Privindu-i expresia chipului, Claudia înțelese că îl incomodase cu brusca ei prezență, mai ales că îl surprinsese încuind ceva în acel sertar. Ar fi vrut să-l întrebe, sperând ca apoi el să i se confeseze, ca de obicei, însă se lăsă păgubașă.

El mărturisise, încă de când alesese acea cameră ca loc de tihnă, intenția de a nu fi niciodată deranjat. De aceea se și pusese de acord în privința întregii biblioteci din sufragerie, pe care i-o cedase fără probleme, îndemnând-o să-i umple rafturile cu cărțile ei favorite. Avea mici secrete numai ale lui pe care nu voia să le împărtășească absolut nimănui; nici măcar iubitei lui soții. Și, anticipând o eventuală zăbovire a ei pe acolo, o cuprinse de mijloc și părăsiră încăperea împreună. Încuie ușa în urma lui și merse în dormitorul conjugal. Afară se auzea vuietul furtunii, care între timp se dezlănțuise. Fulgerele brăzdau intens cerul, luminându-l. Dar, treptat, tunetele aprige care o determinaseră pe Claudia să coboare în camera soțului încetară și abia dacă se mai auzea câte unul în depărtare. Robert adormise deja, în timp ce pe ea o măcina enorm un gând, care de la o vreme nu-i mai dădea pace. Mintea

i se frământa și nu-și dădea seama de ce camera de la demisol îi devenise aproape inaccesibilă.

Oare, ce ascundea el acolo, în acel sertar? De ce nu dorea să-i destăinuie nimic din jurnalul lui? Trebuie să aflu cumva!

Apoi îi veni o idee pe care o consideră genială pentru a atenua neliniștea care o tulbura. Se dădu jos din pat ușurel, ca nu cumva să-și trezească soțul, păși până la noptiera unde își ținea lucrurile personale și luă dintr-unul dintre sertărașe un săpun special, moale și cremos, după care tiptil, tiptil, cu mersul unei feline, se apropie de dulap și extrase de acolo umerașul unde își așezase Robert pantalonii, scoase din buzunar cele două chei pe care le mulă pe de-o parte și alta a săpunului, apoi le șterse iute de unsoarea cremoasă cu cămașa ei de noapte și de-ndată le strecură la loc, în buzunar. Luă binișor săpunul și-l înfășură subtil într-o batistă, apoi îl dosi la loc în sertărașul noptierei. Aflase, printr-un coleg de catedră, de existența unui meșter priceput în făurirea cheilor. Acesta confecționase odată o cheie pentru ușa de la cancelarie fără ca să aibă vreun model anume, ci doar din ochi, după ce a venit și a studiat în prealabil broasca acelei uși. Se gândea că numai el ar putea-o ajuta să-i facă acele două chei. Parcă mai ușurată de gândurile care o apăsau până atunci, reveni în pat lângă soțul ei și, privindu-l oarecum suspicioasă, i se adresă în gând: Dacă mă iubești așa de mult, oare, de ce ascunzi

de mine acel jurnal? Sau poate că, totuși, nu mi-ai fost un soț credincios și...

Furtuna încetase. În liniștea nopții nu se mai auzea decât ritmul ceasului-pendulă, care nu obosea să se balanseze, iar Claudia, cufundată în nebănuite gânduri, adormi în sfârșit.

*

Zorii de aramă se iviră în curând. Soarele își strecură ușor lumina printre două blocuri nou-nouțe, aruncându-și razele călduțe prin ferestrele dormitorului, până pe obrazul Claudiei, sărutându-l. Simțindu-i mângâierea, se trezi din somnul dulce al dimineții, fericită în sinea ei că găsisese o cale prin care putea afla ce ascunde Robert în camera de la demisol. De aceea, când ajunse la școală, prima ei țință nu fu altcineva decât colegul cu pricina, pe care, fără a intra în amănunte, îl rugă s-o ajute în prelucrarea acelor chei. Acesta acceptă bucuros. Cum ar fi putut s-o refuze? Frumusețea Claudiei nu pălise nici măcar acum, când adunase în buchetul vieții 48 de primăveri, și oricare dintre colegii ei profesori se arătau extrem de încântați atunci când se găseau prin preajma ei, darămite să o ajute cu ceva sau să poarte o banală discuție. Așa că, binevoitor, colegul îi promise că în câteva zile îi va aduce cheile.

Într-adevăr, după trei zile, într-o dimineață, el îi puse cheile în palmă. La vederea lor, ochii ei verzi sclipiră ca

două smaralde. Putea în curând să afle secretul ascuns în acel sertar al bibliotecii. De bucurie, își îmbrățișă prietenește colegul care, desigur, o asigură de ajutorul lui ori de câte ori va avea nevoie. Cu delicatețe, Claudia căută acum să se descotorosească cât mai repede de el. Voia să rămână singură ca să-și pună în ordine gândurile. Trebuia să găsească momentul prielnic pentru a intra în acea cameră. Plănuia să intre acolo în timpul nopții, când soțul ei dormea, însă risca să fie prinsă de acesta. O altă opțiune era de a se învoi de la școală, în miezul zilei, pe motiv că nu se simte bine.

Ar fi cea mai bună alegere, se motivă ea, Robert nu vine niciodată acasă în timpul serviciului.

Își puse în gând că ziua cea mai potrivită pentru a purcede la această acțiune ar fi miercurea. Căci, în fiecare miercuri, soțul ei avea ședință la Institut, care se putea întinde până la trei ore. De obicei, el prezida aceste ședințe săptămânale și în niciun caz nu ar fi lipsit. Iar ea, miercurea, avea o zi mai ușoară.

Așa că așteptă cu sufletul la gură următoarele miercuri și, în acea zi, după ce predă primele ore, începu să acuze dureri grave de cap și ceru conducerii să fie învoită pentru restul zilei, rugându-l pe simpaticul coleg s-o înlocuiască la catedră.

Planul ei funcționează exact cum și-l întocmise. Merse într-un suflet acasă și nu se opri decât în fața bibliotecii de la demisol, în dreptul sertarului cu pricina. Fixă cheia

în mica broască și răsuci. Cheia se potrivi de minune. Descuie sertarul și scoase cu grijă jurnalul. Se așeză apoi fix în fotoliul soțului ei și începu să citească. Încă de la primele fraze rămase stupefiată, dar continuă să citească:

„Adevăratul meu nume este Marlow. M-am născut într-o familie bogată din nord-estul Londrei, în satul Watford. Încă din copilărie am fost considerat ciudatul familiei, din cauza înfățișării mele neatrăgătoare...”

Claudia parcurgea filele pe nerăsuflăte și se îngrozea de acele dezvăluiri ale jurnalului propriului său bărbat. Și ajunse cu cititul în locul în care femeia cu glas pițigăiat destăinuia celorlalți adunați acolo, în jurul mesei, despre cum își poate folosi Marlow puterile supranaturale:

„Acest dar pe care el ori îl moștenește, ori i-a fost hărăzit la naștere de vreun demon, poate fi folosit astfel: mai întâi, cel care îl deține și dorește să-și schimbe înfățișarea pentru scopul personal, trebuie să-și aleagă bine victima; aceasta să aibă musai o statură cât mai apropiată de a lui și să lege o prietenie desăvârșită. Iar când momentul este prielnic, acesta trebuie să acționeze astfel: pielea lui trebuie să intre în contact direct cu cea a victimei, printr-o îmbrățișare pasională, cu trupurile complet goale. Dacă acest lucru nu este posibil din diferite motive, atunci victima trebuie indusă în eroare, astfel ca ea să intre în contact cu trupul lui printr-o masare cu palmele a întregului trup. Doar așa

se pot prelua energiile corpurilor, în care victima începe să-și piardă din puteri și să preia slăbiciunile corpului celuilalt, după care urmează cea de-a doua etapă, care se efectuează musai într-o noapte cu lună plină, mai exact cu câteva minute înainte de miezul nopții. Atunci el trebuie să anihileze cumva victima, după care, cu un ac, să înțepe degetul arătător și cel mare de la fiecare mână a lui, dar și a victimei, și să le împreuneze în așa fel încât sângele lor să se combine. Apoi trebuie să învețe pe de rost incantația care stă înscrisă pe acest pergament, exact când ceasul arată miezul nopții. Fără această incantație nu se va putea înfăptui nimic și toată munca îi va fi în zadar. Deci trebuie învățată bine, cuvânt cu cuvânt, fiindcă aceasta nu poate fi citită direct de pe pergament, deoarece demonul care contribuie la această transformare nu iubește lumina. Și încă ceva! Am aici, în acest sipet, un antidot. În caz că nu vă veți simți bine cu înfățișarea și cu tot ce preluați de la victimă, vă veți injecta o picătură din acest ser în gât, mai exact în carotidă. La fel faceți și cu victima, după care citiți în sens invers incantația, adică de la sfârșit către început. Se poate realiza oricând, ziua sau noaptea, însă nu trebuie să treacă mai mult de trei zile de la transformare. Acest antidot va face ca trupurile să revină la înfățișarea lor inițială. Însă și aici fiți cu mare băgare de seamă, injectarea unei doze mai mari de o picătură te poate omorî pe loc.”

Claudia, transfigurată din cauza celor aflate, se ridică din fotoliu și deschise din nou sertarul pentru a căuta sticluța cu antidotul și pergamentul cu incantația. Dar, spresurprinderea ei, acestea nu se aflau acolo. Se gândi că poate undeva, în acele rânduri pe care le mai avea de citit în jurnal, va fi specificat și locul în care fuseseră ascunse acestea. Se așază și reluă. O cuprinse din nou groaza când citi despre moartea acelor invitați, prin otrăvire, de către mama lui, apoi un fior dureros i se prelinse pe șira spinării când parcurse rândurile referitoare la modul în care acestea fuseseră ucise de către Marlow.

Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când citea lucruri îngrozitoare despre soțul ei, descrise cu lux de amănunte în acel jurnalul intim. Cu degetele reci, dădea înfrigurată filă după filă până când ajunse la un titlu subliniat cu roșu: „Prima mea transformare.” Parcurse împrejurările în care Marlow îl întâlnise pe Manolică și apoi, când el, acuzând o răceală puternică, îl determinase să-i frecționeze trupul. Acela fusese momentul în care îi preluase primei sale victime anumite energii de care avea nevoie pentru următoarea etapă a transformării. De aceea Manolică se simțise slăbit de putere. A urmat transformarea definitivă, uciderea și aruncarea lui în lacul Cernica. Femeia citea și se îngrozea.

Doamne, este posibil?! M-am măritat cu un demon?!...

Continuă să lectureze. Curiozitatea o îndemna să afle cum obținuse trupul lui Robert. Și ajunse la partea

aceea în care el își exprima dorința de a deveni altcineva: „Mă obseda ideea începerii unei vieți noi. O viață pe care mi-o dorisem încă din adolescență; îmi doream să fiu din nou tânăr și să iau viața de la capăt. Să mă bucur de anii tinereții, să învăț pentru a-mi face o carieră, să iubesc la nebunie o fată cu care să mă însor și apoi să mor de bătrânețe. Aceasta este dorința mea și îmi promit mie că va fi ultima transformare la care voi purcede. Așa l-am găsit pe Robert, un băiat sărac, venit de la țară...”

Claudia își ridică privirea din jurnal și sorbi iute o gură de apă dintr-un pahar lăsat pe jumătate plin aflat pe masă, apoi reluă. Iar când ajunse la momentul înfăptuirii acelei transformări, fără a-și da seama, citi cu voce tare: „Aburii alcoolului l-au învăluit repede. L-am dus în dormitor și apoi l-am dezbrăcat de haine, lăsându-l în pielea goală. M-am dezbrăcat și eu, apoi m-am așezat lângă el, după care l-am îmbrățișat. Eram așezat peste el și trupurile noastre se contopeau în acea îmbrățișare aproape senzuală. Când am simțit că energiile se transferă, am trecut la a doua etapă fără a mă dezlipi de trupul lui. Transformarea a avut loc cu succes... Robert nu a mai apucat să-și vadă trupul transformat. Nici eu nu aveam de gând să-l las, ci doream să îl arunc cât mai repede în lac. Însă cutremurul m-a scutit de acest lucru. M-am bucurat. Nu sunt un obsedat sau vreun psihopat; nu îmi place să omor oamenii; o făceam pentru că nu aveam încotro. Promit încă o dată că Robert a fost și va fi ultima persoană căreia i-am furat înfățișarea.”

Bine măcar că nu a trebuit să-l mai omoare el însuși!, exclamă ea cu amară ușurare.

Își privi ceasul de la mână. Trecuseră mai bine de două ore de când citea în acel jurnal. Încă nu aflate unde ascunsese soțul ei manuscrisul și sipetul cu acel antidot.

Trebuie că se găseau undeva prin acea încăpere; doar în jurnal citise că Marlow luase cu el manuscritele și sticluța. Mai avea la dispoziție încă două ore până când soțul ei se întorcea de la serviciu. Se apucă deci să citească în continuare mai pe diagonală paginile în care descria anii petrecuți pe băncile facultății și alte aventuri de-ale lui, sări chiar și peste acelea în care povestea în amănunt despre întâlnirile lui amoroase și ajunsese în dreptul unor litere mari, de culoare roșie: „Cum am descoperit iubirea vieții mele.”

Claudia citi curioasă până ajunsese la descrierea primei lor întâlniri. Apoi se opri. De aici încolo cunoștea firul poveștii. Răsfoi totuși în continuare jurnalul, în speranța că vă descoperi, undeva, locul în care stăteau ascunse acele obiecte. Zăbovi asupra paragrafelor în care detalia modul în care își umpluse biblioteca cu cele mai căutate cărți, de unde le achiziționase; apoi zugrăvea cu plăcere felul în care își petrecea timpul acolo, simțămintele lui, însă nicio urmă privitoare la dezvăluirea mult căutată.

Timpul trecuse iar ora la care Robert trebuia să sosească se apropia. Unde mai pui că ea nu preparase nimic de mâncare, și mai avea la dispoziție doar trei sferturi de ceas. Se grăbi să pună jurnalul la loc, în sertar. Merse

la bibliotecă și, când dădu să așeze acolo cu băgare de seamă jurnalul, observă în fundul sertarului o hârtiuță cu niște însemnări. Se gândi că poate descoperise notat locul pe care ea îl căutase în jurnal, însă acolo erau înscrise doar niște cifre. Nu părea ceea ce căuta. Așeză jurnalul în sertar, dar, în grabă, scăpă bilețelul pe jos. Se aplecă să-l ia, însă când se ridică, lovi fără să vrea sertarul și îl închise pe jumătate. Fu nevoită să-l redeschidă pentru a pune bilețelul exact în locul din care îl luase. Pripită, trase atât de tare încât sertarul ieși cu totul în afară. În acel moment, ca prin minune, se deschise un alt sertar alăturat. Probabil că manevra aceasta acționa un alt sertar. Aruncându-și repede un ochi înspre acel sertar care se deschisese singur, observă că nu exista nicio încuietoare însă, spre marea ei bucurie, descoperi în el ceea ce căuta. Legate cu fir aurit, odihneau acolo cele două papirusuri, un pașaport și un mic sipet în care găsi o licoare verde și o seringă. Desfăcu la iuțeală un pergament și, cu teamă, încercă să deslușească scrisul. Însă semnele acelea îi erau total necunoscute. După ce cercetă fuguța fiecare obiect în parte, le puse la loc și împinse sertarul. Acesta se închise lăsând să se audă un clic și se etanșă atât de bine, încât nici nu-ți dădeai seama că exista acolo, încadrat între liniile care modelau rafturile bibliotecii. Împinse și celălalt sertar, îl încuie și părăsi camera în cea mai mare grabă. Se opri direct în bucătărie, unde se apucă să gătească repede ceva de

mâncare. Prin mintea ei se derula acum ca o poveste tot ceea ce citise pe nerăsuflăte în acel jurnal.

Cum îl voi privi eu de acum înainte pe Robert? Cine este el, de fapt? Ah, dacă aş fi aflat istoria asta în primii ani de căsătorie!... Au trecut 20 de ani de când ne-am luat, ce să fac? Și, totuși, nu s-a scurs nici măcar o zi din viața noastră fără ca el să nu-și arate dragostea față de mine. Cum o să mă obișnuiesc, Doamne, cu această nebunie că, de fapt, soțul meu nu este Robert, ci Marlow? Ar fi fost oare la fel purtând adevărata lui înfățișare descrisă în acel jurnal?

Capitolul V

*ÎNCĂLCAREA
PROMISIUNII*

Și așa se scurseseră încă treisprezece ani din viața Claudiei alături de soțul ei, Robert, fără a-i da de bănuț vreodată că, de fapt, îi cunoștea adevărata identitate. Însă și el arătase întotdeauna respect și o dragoste nemărginită față de ea. Niciodată nu o supăraseră cu ceva și încerca să-i îndeplinească toate poftele. Acum își duceau zilele lor liniștite, de pensionari, în frumoasa lor casă. Totuși, cei 63 de ani își spuneau cuvântul. Simțeau tot mai acut lipsa unui copil, care le-ar fi putut îndulci bătrânețile. Robert părea și mai împovărat de ani, diferența reală de vârstă dintre el și soția lui era de 11 ani. Sufletul și inima lui aveau, de fapt, 74 de ani. Iar el resimțea pe deplin apropierea bătrâneții. Se deplasa tot mai greu în piețe sau la magazine pentru a face obișnuitele cumpărături. Pielea feței i se zbârcise, brăzdată fiind de riduri adânci. Picioarele nu-l mai ajutau, iar mâinile începuseră de la o vreme a-i tremura. Claudia suferise un infarct și, în plus, la aceste vitregii ale senectuții, doctorii o diagnosticaseră cu diabet. Era dependentă de insulină

și, câteodată, își dorea mai degrabă să moară decât să-și mai injecteze doctoria care-i prelungea viața. Apoi, își revenea, se resemnase, ducându-și mai departe amarul. Nu se plâneau de bani. Cu pensiile lor, decente pentru acele vremuri, nu duceau lipsă de nimic. Chiar dacă o mare parte din venitul lor se ducea pe medicamente.

Și, într-o zi nefastă de toamnă, reîntorcându-se de la cumpărături, Robert își găsi mult-iubita soție căzută pe pardoseala din bucătărie. Neputincios, aruncă sacoșele pline și se repezi spre Claudia, încercând să-i acorde primul ajutor. Îi controlă pulsul și respirația. Lacrimi de durere se scurgeau acum pe chipul lui bătrân. Plâneau. Încă mai respira, dar era inconștientă. Încercă să o ridice cumva, însă brusc îl părăsiră puterile. Văzând că nu o poate ajuta în vreun fel, sună la salvare. În câteva minute, o ambulanță a serviciului de urgență opri în fața casei. El aștepta îngrijorat la intrare, deschizând larg ușile. Personalul medical interveni și, după ce o resuscitară, o așezară cu grijă pe targă. Claudia își reveni cu greu. Suferise un nou infarct. Doctorul luă hotărârea de a o duce imediat la spital, însă, epuizată, ea nu-și mai dorea asta:

– Nu merg acolo! Dacă e să mor, vreau să fiu acasă. Soțul meu va avea grijă de mine; spuneți-i doar ce are de făcut.

Și din cauza vârstei înaintate, echipajul de urgență nu avu încotro și îi respectă dorința, nu înainte de a-i recolta sânge pentru niște analize de laborator. Ea fu de

acord. Apoi, revenindu-și ușor-ușor, stând încă pe targă, Claudia rugă să fie ajutată să se ridice pentru a merge în patul ei. Însă abia atunci își dădu seama cu spaimă că nu-și mai poate mișca picioarele. Începu să plângă. Medicul și Robert se aplecară asupra ei:

– Ce s-a întâmplat?

Ea îi prinse strâns de mâini și abia reuși să rostească:

– Doamne, nu-mi mai simt picioarele!

Robert îi atinse membrele inferioare. Erau reci ca gheața. Și ochii lui obosiți și înlăcrimați priveau acum întrebători.

Medicul începu să maseze diverse porțiuni ale picioarelor, întrebând-o totodată dacă are vreo senzație, ceva. Însă ea doar dădea din cap negativ.

După o cercetare mai amănunțită, medicul o diagnostică cu paralizie parțială, de la brâu în jos. Atât diabetul, cât și osteoporoza avansată pe care le avea, dar și alți factori agravanți, duseseră la această situație de fapt. Așa că, contrar voinței ei, Claudia trebuia dusă de urgență la spital.

Investigațiile au durat o săptămână, timp în care starea ei s-a agravat, căci doctorii au diagnosticat-o cu paralizie definitivă fără a mai fi posibilă vindecarea. După două săptămâni de spitalizare, femeia a fost externată și adusă acasă.

Din acest moment, suferința ei era și mai mare. Dacă până atunci se mai putea deplasa de colo, colo,

acum era nevoită să zacă în pat, fiind dependentă total de soțul ei, care la rândul lui abia se mai putea mișca. Boala năprasnică o îmbătrânise brusc și mai mult, iar el devenea tot mai nefericit. Treburile casei căzuseră definitiv pe umerii lui.

*

Perioada anilor '80 nu era chiar așa cum și-ar fi dorit românii. Mulți tineri părăseau satele și se îndreptau către orașele mari, unde se mai putea găsi ceva de muncă. Sărăcia și amărăciunea îi determinase pe Marcel și Denisa să-și părăsească plaiurile natale și să se îndrepte către Capitală, în speranța că își vor găsi de lucru. Se căsătoriseră nu de multă vreme, însă traiul lor se îngreunase din ce în ce mai mult. El, un tânăr chipeș și bine clădit, ea, o fătucă deosebit de frumoasă. Cu aceste atuuri își părăsiseră micul lor sătuc din nordul Moldovei și luară drumul către București, trăgând nădejde că aici își vor putea reface viața. El era un băiat isteț, se putea descurca în orice situație. Știa să facă de toate. La fel de pricepută era și soția lui, așa că nu le-a fost foarte greu în a-și găsi de lucru aici, în furnicarul pestriț al Capitalei.

Aveau mai bine de jumătate de an de când veniseră în București și, ușor-ușor, reușiseră să-și construiască un trai mai bun. Găsiseră o casă cu chirie bună, ceva mai ieftină, și își vedeau liniștiți de viața lor, cu speranța că, peste câțiva ani, aceasta li se va îmbunătăți.

Și, într-o zi friguroasă de iarnă, pe când Marcel se afla la cumpărături într-un centru alimentar din zona cartierului Dorobanți, văzu cum, la doi metri în fața lui, se prăbușește pe pardoseala magazinului un bătrân. Abandonă îndată coșul cu alimente și se grăbi să-i dea o mână de ajutor. Omul era conștient, avusese însă un scurt moment de slăbiciune și căzuse. Îl sprijini să se ridice, apoi îl întrebă dacă dorește să-l ajute în continuare pentru a face cumpărăturile. Bătrânul fu de acord, iar Marcel îl însoți până când acesta își încheie târguieile.

Moșneagul neputincios nu era altul decât Robert care, de la o vreme, abia mai reușea să se aprovizioneze cu alimente sau să meargă la farmacie pentru a-și procura medicamentele atât de necesare. Și asta mai ales acum, în sezonul hibernal, când străzile și trotuarele deveniseră alunecoase din cauza poleiului.

Până la urmă, Marcel se învoi cu acesta ca să-l ajute la căratul bagajelor până acasă. Aici, tânărul fu prezentat și soției sale, care se arătă încântată, constatând că încă mai existau oameni cu suflet bun în această lume care se înrăia pe zi ce trecea. La plecare, le lăsă numărul de telefon al gazdei unde locuia și le propuse ca să-l sune atunci când ar fi avut nevoie de ajutor la cumpărături sau pentru altceva. După ce se sfătuiră, Robert și Claudia ajunseră la concluzia că ei, la o vârstă înaintată și complet lipsiți de vreun sprijin, chiar ar avea nevoie de cineva care să-i ajute, și acceptară bucuroși oferta tânărului.

Așa că, în scurt timp, Marcel deveni omul lor de nădejde, ajutându-i de fiecare dată când aveau nevoie de el. După o vreme, le-a prezentat-o pe soția lui care, la rândul ei, se oferi să le facă din când în când curățenie prin casă, călcând, spălându-le rufe ori preparându-le câte ceva de mâncare. Le devenise tare dragă celor doi bătrâni, mai ales Claudiei, căci se atașase de ea ca și cum ar fi fost propria ei fiică.

*

Trecuse mai bine de un an de când cei doi tineri relaționau cu acești bătrâni. Se legase între ei mai mult decât o simplă prietenie. Robert și Claudia îi priveau de acum ca și când ar fi fost copiii lor.

Și cum stăteau ei într-o seară, singuri, depănându-și vechi amintiri, cei doi bătrâni se gândiră că nu ar fi rău dacă i-ar propune acestui cuplu tânăr și de nădejde să aibă grijă de ei până când vor trece în lumea celor drepti, ba chiar să le facă act de proprietate pe casa lor.

Știau că tinerii nu aveau încă posibilitatea de a-și cumpăra o casă a lor, că duceau un trai modest și de aceea doreau să le lase lor toată averea agonisită într-o viață. Și așa nu fuseseră binecuvântați cu copii. Măcar va exista cineva care să le poarte recunoștință, care să-i conducă pe ultimul drum, să-i pomenească uneori și să le aprindă o lumânare la mormânt.

Zis și făcut. În zorii zilei ce a urmat, Robert telefonă tinerilor, rugându-i să vină împreună deoarece avea să le comunice un lucru important.

Denisa și Marcel nu pregetară, înfățișându-se neîntârziat în casa bătrânilor, așteptând curioși să afle motivul pentru care au fost chemați. Robert o rugă pe soția lui să le destăinuie tinerilor decizia pe care o luaseră împreună în ajun. Bineînțeles că expunând intenția lor, în acel moment, cu lux de amănunte, pentru cei doi tineri vestea căzu ca o mană cerească. Nici nu le venea să creadă ceea ce auzeau. Însă totul era cât se poate de adevărat. Trebuia doar să le promită solemn acestor oameni că vor avea grijă de ei atâta timp cât vor mai rămâne în viață, să-i îngroape creștinește atunci când vor părăsi această lume și apoi să nu uite ca să le aprindă, din când în când, câte o lumânare pe morminte.

Tinerii își dădură consimțământul că vor face exact cum le era dorința și stabiliră ca, în zilele ce vor urma, să întocmească actele prin care se dovedea că Marcel și Denisa vor deveni proprietarii locuinței, după decesul bătrânilor.

Într-adevăr, în perioada imediat următoare, Robert și Claudia îi înproprietăriră cu acte în regulă. Și se părea că, de acum, din respect pentru gestul acestora, cei doi tineri le acordau și mai multă atenție, fiind aproape tot timpul prin preajmă, împreună sau pe rând, pentru a fi siguri că totul este în regulă și că bătrânilor binefăcători nu le lipsește nimic.

Așadar, în timp, ei uitară de grijile bătrâneții, căci Denisa și Marcel le ușurară neîndoios traiul. Se simțeau împreună ca o fericită și adevărată familie.

*

Era pe la finele anului '85, când Robert se pricopsi cu o răceală cruntă. Dintr-un exces de zel, dar și pentru a-și mai dezmoști oasele îmbătrânite, încercase să distroienească și să împrăstie prin curte zăpada. Nu reuși să facă mai nimic însă, din cauza efortului, transpirase și căpătă această gripă grozavă. Trupul lui firav s-a și îmbolnăvit imediat.

Denisa, care din diverse motive renunțase la serviciu, își petrecea aproape toată ziua în casa bătrânilor. Iar acum trebuia să aibă mai cu seamă grijă de răceala bătrânului, administrându-i la timp tratamentul, făcându-i ceaiuri aromate și frecții regulate. Era de-a casei și se obișnuiseră cu prezența ei, în special Robert căruia, de la un timp, îi cam luceau ochii atunci când o vedea robotind în preajma lui. Pentru el, cele mai plăcute momente ale acelei nesuferite gripe deveniseră banalele frecții, când fata îl atingează cu palmele ei fine.

Și așa i se deșteptase, din nou, *acea* dorință, pe care cu multă vreme în urmă o abandonase. *Acea* dorință reprimată de a nu mai fura înfățișarea nimănui. Își promisese cândva ferm acest lucru. Iar acum, privind la

tânăra Denisa, dorința izbucnise iarăși ca un vulcan, gata să erupă din toată ființa lui. Își dorea să se înfrupte din frăgezimea trupului ei. Îi stătea acest lucru în putere? Da, doar dacă îi fura înfățișarea lui Marcel...

Oare, de ce mi-aș refuza o nouă viață lângă această tânără?, se întrebă el. În definitiv, promisiunea aceea mi-am făcut-o mie însumi, iară nu lui Dumnezeu, și nici altcuiva. Măcar, voi încerca...

Într-una dintre serile gripale, după ce Denisa îi încheie frecția galenică, Robert îi propuse ca următoarele sedințe să i le administreze soțul ei.

– Prea bine!, acceptă ea. Măine voi avea o zi întreagă dedicată curățeniei casei gazdei noastre.

Robert o îmbrățișă, plin de recunoștință. Și prelungi puțin acest gest, cu gândul departe ascuns în intențiile sale, dar nu mai avea mult de așteptat până ce va intra în trupul soțului ei. Și, după cum stabiliseră, a doua zi, pe înserat, el nu mai simți pe piele mâna delicată a Denisei, ci palma grea a lui Marcel. Bietul băiat nici nu bănuia ce îl așteaptă. Îi făcea acea frecție-masaj cu profund devotament, încercând să nu-i provoace cumva durere cu mâinile sale puternice, în timp ce Robert, cu harul lui diabolic, îi fura energia trupului tânăr. Și îndată ce termină masajul, soțul Denisei se simți deja istovit și fără vlagă. Tulburat, nu știu ce se întâmplă cu el, dar nu voi să-și îngrijoreze cu nimic soția.

În acea ultimă seară de masaj, se simțea grozav de rău și, amețit din cale afară, se așeză lângă bătrânul Robert, abia articulând:

– Mă simt așa de ciudat, nene Robert... Nu înțeleg ce am așa, dintr-odată!

– Stai aici puțin și te odihnește. Îți aduc imediat un pahar de apă cu lămâie, se oferi bătrânul și ieși din cameră abia târându-și picioarele.

Mai înainte de a merge la bucătărie, unde avea să prepare limonada, trecu prin dormitorul Claudiei, verifică dacă are o poziție confortabilă și îi spuse că Marcel a plecat, iar el va coborî la demisol, mânat acolo de un lucru ce nu mai suporta amânare.

Și fiindcă nu bănuia nimic, bătrâna încuviință, însă îl rugă să nu zăbovească prea mult.

– Nu te îngrijora draga mea, doar am ceva de notat în jurnalul meu și revin de-ndată.

Imediat ce închise ușa în urma lui, Claudia se cufundă într-un somn adânc, căci medicația recomandată avea în compoziție un somnifer ușor ce o ajuta să adoarmă, fără a mai simți acea durere de oase care în ultima vreme o tachina cumplit.

În schimb, Robert merse la bucătărie, iară nu la demisol, cum își mințise soția, și prepară două pahare cu limonadă. Într-unul puse un somnifer puternic și îl lăsă pe masă, iar cu celălalt se întoarse în camera lui, acolo unde îl abandonase pe tânărul lui prieten. Însă înainte

de a intra, simulă o stare de rău, rugându-l pe băiat să mai rămână încă puțin în preajma lui.

Tânărul, amețit și tulburat, acceptă. Oricum, nu-și revenise deloc și încă nu era în stare să plece acasă pe picioarele lui. Robert îi întinse paharul cu limonadă. Marcel sorbi licoarea pe nerăsuflăte și parcă, parcă, își mai veni puțin în fire.

– Sun-o, te rog, pe soția ta și spune-i că rămâi în această noapte aici, nu mă simt prea bine. Doamne ferește să se întâmple ceva rău cu mine!...

Văzând că bătrânul vorbește serios, tânărul îi telefonă Denisei, anunțând-o și explicându-i că va rămâne în casa bătrânilor până a doua zi dimineață. Aceasta îl înțelese și chiar îl îndemnă să aibă mare grijă de domnul Robert. Robert se bucură tare văzând cum planul lui merge strună. Mai avea nevoie să tragă încă puțin de timp.

– Mă duc să-mi caut o pastilă împotriva tahicardiei, i se adresă tânărului, după ce acesta încheie conversația cu soția lui. Rămâi aici. Soția mea se odihnește în sfârșit și n-aș vrea să-i tulburăm somnul...

Și încovoiat, cu mâna dusă chipurile la piept, în dreptul inimii, ieși nu pentru a-și lua pastila, ci ajunse din nou la bucătărie, de unde reveni cu al doilea pahar cu limonadă.

– Uite! Ți-am adus încă un pahar cu limonadă, cu siguranță și tu te vei simți mai bine...

Marcel dădu peste cap limonada. Acea amețeală îi revenise și spera că lichidul plin de vitamina C îl va mai energiza puțin. Între timp, bătrânul se tolănise în pat, iar acum îl invită să se așeze lângă el.

– Vino mai aproape. Hai să-ți spun ceva, dar în șoaptă. Știi, soția mea s-ar putea trezi...

Tânărul, nevinovat, se conformă, întinzându-se pe pat însă, la un moment dat, pleoapele nu-l mai ascultară. O moleșeală puternică îi invadează tot trupul și căzu pe spate lângă bătrân, adormind de-a binelea.

Sosise momentul potrivit ca Robert să-și pună planul în aplicare. După cum socotise el, în acea noapte era luna plină și își pregătise din timp cele necesare transformării. Aștepta acum să se apropie miezul nopții. Un pic de răbdare, aproape o oră și jumătate până când limbile ceasului aveau să se unească la ora 0.00. Timp suficient să-l dezbrace complet de haine ca apoi el, cu trupul gol, să se așeze peste tânăr și să-și înceapă ritualul. Și, tacticos, fără a omite niciun amănunt, începu pregătirea pentru marea transformare. Încă 15 minute până la miezul nopții și încerca să se poziționeze pe Marcel, care dormea buștean. Îl întorsese cu fața în sus, iar acum îi dădea acea îmbrățișare senzuală, așa cum cerea ritualul. Se așezase mai din timp peste trupul lui tânăr pentru a fi sigur că energiile se transferă în totalitate, deoarece, fiind foarte bătrân, îi era teamă ca nu cumva să eșueze în această nouă încercare. Trupurile lor erau luminate

doar de veioza de pe noptieră. Ținea în mână acul cu care va intra în acțiune la timpul potrivit. Privi ceasul de pe noptieră: mai rămăseseră doar două minute. Luna se oglindea pe sticla curată a geamului. Mare, rotundă, ca o minge de culoare roșie. Gata, acum era momentul să acționeze. Își înțepă cu acul, adânc, buricele degetelor de la mâini. Sângele începu să curgă și să i se prelingă pe falange, în jos; apoi înțepă și degetele băiatului. Acesta tresări ușor, însă nu se deșteptă.

Încă 30 de secunde și veni miezul nopții. Robert stinse veioza, după care își împreună mâinile cu ale tănărului și începu să rostească incantația. Sângele lor se amestecă treptat, bătrânul simțind o usturime teribilă. Se înțepase prea adânc, dar voia să fie sigur de reușită. Îndată ce încheie incantația, percepu fin cum cineva, sau ceva nevăzut își face simțită prezența alături de ei. Două luminițe deveniră doi ochi sticloși, ca de fiară, care îl priveau din întuneric, apoi se auzi o voce care nu părea din această lume.

– Până la urmă, deci, nu ți-ai ținut promisiunea! M-am grăbit să mă bucur, oarecum, că în curând o să te primesc în lumea mea. Încă te aștept... Vei veni *tu* într-o bună zi! O să te primesc cu brațele deschise. *Ha, ha, ha!*

Și hohotul acela de râs venea parcă din fundul iadului. Apoi, brusc, acea entitate dispăru.

Robert se cutremură. Nu i se mai întâmplase nicio dată așa ceva. Abia acum își dădu seama că puterea pe

care o deținea nu era, de fapt, un har, ci o înzestrare diabolică. Purta stigmatul unei mame care umblase toată viața ei cu lucruri necurate, vrăjitoarești.

Cine poate ști ce fel de pact făcuse ea cu Diavolul în timpul nașterii lui?

Era tulburat de această întâmplare, dar treptat își reveni și aprinse lumina. Nu-i mai păsa pe moment de trecut, ci doar de ceea ce va să fie.

Și dacă entitatea aceea mă așteaptă cu brațele deschise, apoi să mă aștepte mult și bine, fiindcă am de gând să nu mai renunț niciodată la aceste transformări, își zise. Bătrânețea e grea, insuportabilă și nu mai vreau să gust vreodată din amărăciunea ei. Și dacă va fi vreodată să mor printr-o întâmplare nefericită, doar atunci mă va cuprinde în brațele ei...

Lumina veiozei alungă întunericul care dominase până atunci și Robert putu să privească satisfăcut, în sfârșit, noua lui operă: trupul bietului Marcel căpătase înfățișarea lui, în timp ce el se bucura de vigoarea unui alt început.

Am reușit! Din nou. Denisa este ca și a mea!, își spuse Robert-Marcel în timp ce se admira în oglindă.

Prin minte îi treceau acum fantezii legate de tânăra femeie. Își privi instinctiv mădularul, gata pregătit pentru inițierea unei noi povești de dragoste.

Ah, de multă vreme nu mai avusese acea misterioasă și plăcută senzație!...

Se îmbracă cu hainele tânărului, după care merse și se culcă liniștit pe canapeaua din sufragerie.

Acea jumătate de noapte trecu pe nesimțite.

*

Noul Marcel se trezi mai proaspăt ca niciodată și, după ce puse la loc sigur papirusul, în camera de la demisol, bătu la ușa camerei bătrânei suferinde și intră ușor:

– Bună dimineața, doamnă Claudia!, salută respectuos, exact cum adesea văzuse că o făcea tânărul.

– Bună dimineața!, răspunse bătrâna surprinsă de prezența lui acolo. Dar ce este cu dumneata aici, așa de dimineață?, făcu ea, în timp ce un fior de spaimă îi străpunse abdomenul. S-a întâmplat ceva cu Robert?

– Din păcate da!, i-o reteză el, prefăcându-se tulburat. Nu ajunsesem aseară de mult timp acasă, că a sunat telefonul. Am răspuns: era domnul Robert care mă ruga să revin, deoarece nu se simțea prea bine. Și am rămas peste noapte alături de dânsul.

– Vai de mine!, exclamă Claudia speriată. Și acum ce face?

– Stați liniștită. Acum e ceva mai bine, însă nu dorește să fie deranjat.

O știre-șoc pentru bătrâna Claudia; aproape că nu mai avea aer suficient, de aceea îi ceru repede niște apă. El se grăbi să-i umple paharul care se afla acolo, pe o

măsuță de lângă pat, dar în timp ce turna apa din carafă, Claudia observă pe inelarul acestuia verigheta din aur a soțului ei. Gata-gata să facă infarct, fiindcă își dădu seama că la mijloc nu este lucru curat.

Ori a murit și nu vrea să-mi spună, ori Robert și-a încălcat promisiunea *aceea*...

Observase și ea cum, în ultima vreme, Robert o privea și o trata cu o deosebită atenție pe tânăra Denisa, mâna lor dreaptă în ale gospodăriei. Și i-ar fi pus acum tânărului din fața ei o întrebare capcană, însă îi era teamă de reacția ori de răspunsul acestuia.

În caz că va bănuî ceva, mă vă omorî și pe mine. Trebuie să rămân calmă, să observ ce se întâmplă...

Între timp, tânărul îi întinse paharul cu apă.

Claudia sorbi lichidul plat cu înghițituri mici, calculate. Chiar avusese nevoie de apă, apoi îi dădu înapoi paharul.

Noul Marcel puse tacticos paharul pe masă, la locul lui, după care, cu glasul prefăcut, i se adresă:

– Merg până acasă. Voi reveni împreună cu soția mea; o să fie nevoie de ea, la o adică...

Robert avea de gând să se descotorosească de Marcel. Dar, mai întâi de toate, poftele trupesti îndelung reprimăte, de acum deșteptate de vigoarea noului său trup, îl îndemneau către Denisa.

Cu soțul ei o să rezolv repede, gândea el, o picătură de otravă și gata. Sau îl asfixiez, nu-i mare lucru; trupul lui este și așa slăbit, stors de putere.

Chiar așa era.

Când se trezi din somn, Marcel se văzu gol pușcă în patul bătrânului și, când se privi mai atent, observă speriat că pielea de pe corp îi îmbătrânise peste noapte. Încercă să se dea jos din pat însă, sleit de puteri, nu reuși. Își smulse câteva fire de păr din cap și le privi: complet albe, și nu negre, așa cum știa că arată părul lui.

Ce s-a întâmplat cu mine, Doamne?

Încercă să strige după ajutor, dar nici grai nu mai avea.

Nu-i mai rămase decât să-și afunde nasul în pernă și să plângă în hohote până când cineva va intra în camera aceea, care nu-i aparținea.

Robert părăsi camera Claudiei și, în scurt timp, ieși val-vârtej din casă.

Claudia ciuli urechile și, când auzi zgomotul arhicunoscut al închiderii porții, își adună puterile, se răsuci pe burtă și, cu o forță nebănuită, se rostogoli o singură dată pentru ajunge cu o mână pe noptieră. Acolo se găsea unul dintre telefoanele casei. Efortul acesta o extenuă aproape în totalitate, însă nu se dădu bătută și înșfăcă receptorul. Nu mai avea timp să sune la poliție, nici la salvare. Formă un număr și așteptă cu sufletul la gură să-i răspundă cineva.

– Alo, da?, se auzi într-un final de la celălalt capăt al firului.

– Denisa! Tu ești?

– Da, eu!, răspunse fata, recunoscând imediat vocea bătrânei. Ce s-a întâmplat?

– Nu știu dacă s-a întâmplat sau este pe cale să se întâmple ceva, însă trebuie să-mi răspunzi neapărat la această întrebare: a fost soțul tău aseară acasă?

– Nu. N-a fost!, răspunse aceasta prompt. M-a sunat, spunându-mi că va rămâne la dumneavoastră peste noapte, deoarece domnul Robert nu se simțea bine. Este totul în regulă?

– Nu am timp, draga mea, să-ți istorisesc la telefon ceea ce ar putea să se întâmple. Te implor, găsește cea mai rapidă cale și vino imediat aici, că de nu, se va întâmpla o mare nenorocire...

Denisa amuțise de groază. Vorbele precipitate ale bătrânei nu mai lăsau loc de a cere explicații suplimentare. Bătu repede în furca telefonului, formă numărul unei companii de taximetre și făcu o comandă cu mențiunea „urgent”. Așa cum era îmbrăcată, ieși în stradă și, în câteva momente, un taxi opri lângă ea.

– Dumneavoastră ați comandat?, întrebă taximetristul.

– Da, eu! Vă rog, repede în calea Dorobanți, numărul 5.

Șoferul demară în trombă și, în scurt timp, opri la adresa solicitată. Femeia plăti și, în fugă, intră în casă. Merse direct în camera Claudiei. O găsi aproape prăbușită la marginea patului. Reuși cumva să o reazeze pe

pernă. Extrem de agitată, Denisa aștepta ca bătrâna să-i spună motivul pentru care o chemase acolo.

– Draga mea, din acest moment, te rog să fii cât se poate de tare, ca să poți duce la îndeplinire ceea ce va trebui să faci de acum încolo. Întâi de toate, este nevoie să cunoști aceste amănunte despre soțul meu...

Și Claudia îi dezvăluie pe scurt teribila poveste a soțului ei, detalii pe care le cunoștea din jurnalul acestuia. Apoi o atenționează:

– Trebuie să știi că omul care se află în drum spre casa voastră, poate că a și ajuns între timp, nu este Marcel, ci Robert purtând înfățișarea soțului tău. Caută chiar acum în piciorul drept din față al acestei vitrine din camera mea și vei găsi acolo două chei: una se potrivește la ușa încăperii aflate la demisol, iar cealaltă, la singurul sertar vizibil din partea dreaptă a bibliotecii, unicul sertar cu încuietoare. După ce îl deschizi, trage tare până când sertarul se va deschide la maximum. Vei observa cum automat se va deschide un alt sertar, pe care nici nu-l intuiești până atunci. În acesta vei găsi două suluri mici de hârtie și o seringă în care se află pregătit un lichid verzui. Ia-le cu tine și mergi cât poți de repede în camera soțului meu. Să nu te sperii când îl vei vedea, căci nu este Robert, ci soțul tău transformat. Ia cu fermitate seringă și injectează-i o picătură din acel lichid în carotidă, dar nu mai mult de o picătură, fiindcă îl vei omorî. Apoi citește de la sfârșit spre început una

dintre acele incantații de pe pergamente. Nu știu care este cea bună; citește-le pe amândouă. Numai așa, prin această metodă, Marcel al tău își va recăpăta înfățișarea. Cel puțin așa cred. Trebuie încercat! Așa scria în jurnal. Acum, fugi! Nu-i timp de pierdut!

Înfrigurată de toate cele auzite, Denisa căută la piciorul vitrinei, luă de acolo cele două chei și merse într-un suflet la demisol. Făcu întocmai cum o învățase bătrâna și luă din acel sertar cele două papirusuri împreună cu seringă. Alergă apoi cât putu de repede în camera unde se găsea soțul ei, dar, când dădu să intre, remarcă cu stupeoare că ușa era încuiată. Se întoarse la bătrână și o întrebă dacă nu există vreo cheie de rezervă pentru camera bătrânului Robert.

Nu, nu exista. Trebuia să spargă ușa, cumva. Însă nu mai avea timp pentru așa ceva.

*

Între timp, la rândul lui, Robert luase un taxi până la locuința victimei. Intrase în casă și, dacă nu o găsisese pe Denisa, amână pentru mai târziu desfătările trupești. Se gândea că, desigur, ar fi mai important să se ocupe de soarta soțului ei. Apoi va vedea el ce și cum. În trecere, găsi pe patul din camera tinerilor o rochiță de-a ei, o ridică cu gingășie, apropiind-o de nări, ca să-i adulmece parfumul. Abia atunci remarcă verigheta pe inelarul

său. Simți deodată cum i se scurge tot sângele din vine. Abandonă rochița și își scoase îmbufnat verigheta.

Ce greșală era să faci!, își zise, trecându-și mâna prin părul des. Să fi observat acest detaliu soția mea? Dar ce explicație i-aș fi dat Denisei dacă era aici? Că mi-a dăruit-o moșul!? N-ar fi avut nicio logică...

Nu mai pierdu timpul pe acolo și se grăbi să ajungă cât mai repede înapoi, în calea Dorobanți, la numărul 5.

Denisa auzi poarta descuindu-se și piti repede, sub niște haine din vestibul, cele două suluri de hârtie, iar seringă o băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor. Însă nu mai apucă să intre în camera bătrânei, fiindcă „Marcel” deschise deja ușa și o surprinse acolo, în hol. Când dădu cu ochii de ea, rămase ținut locului, făcu ochii mari și, după ce își dresă puțin glasul, o întrebă:

– Ce-i cu tine aici?, o chestionă el mai mult șoptit, încercând să schițeze un zâmbet, și o prinse ușor de mână, după care o sărută pe obraz.

Fata îl privi direct în ochi, cercetându-l cu de-a amănuntul. Arăta exact ca soțul ei, atât la înfățișare, cât și la statură.

– Hai în living, o invită el, cuprinzându-i delicata mână în palma lui.

Denisa îl urmă fără șovăială, pentru a nu da cumva de bănuț. Ajunși acolo, îi explică cum își făcuse ea griji pentru el, dar și pentru domnul Robert, de aceea venise acolo, pentru a le fi de ajutor.

– Ai stat întreaga noapte aici, dragul meu, m-am gândit că trebuie să fii tare obosit. Nu am apucat să ajung în camera bătrânului... Cum se mai simte, e bine?

– Da, e bine!, răspunse el dregându-și glasul. A spus că nu dorește să fie deranjat. O să merg mai încolo la el, să verific ce face. Până atunci...

Robert își simțea pulsul zvâcnindu-i prin toate artele, și-ar fi dorit pe loc, atunci, să facă dragoste cu ea. Nemaiputându-se abține, o cuprinse cu patimă în brațe și o sărută pe gât, căutându-i înfierbântat buzele. Aproape anihilată, ea se lăsă sărutată dar, în același timp, scotocind precipitată în buzunarul de la spate al pantalonilor, scoase seringă pe care i-o împlântă brusc, în carotidă, injectându-i jumătate din lichidul aflat acolo.

Bărbatul se desprinsese îngrozit din acea îmbrățișare, ducându-și degetele la locul înțepăturii. Ochii începură a i se bulbuca, gata-gata să-i sară din orbite, iar respirația i se domoli încetul cu încetul. Încercă să rostească ceva, însă graiul îi pierise și, dintr-o dată, se prăbuși fără suflare la podea. Acum era momentul prielnic ca să-i controleze iute buzunarele în căutarea cheii de la camera încuiată. O găsi în ultimul buzunar cercetat al pantalonului, undeva la spate. O înșfăcă îndată și, cu maxilarele încleștate, alergă să deschidă ușa. Intră. Când apăru în pragul ușii, soțul ei începu să plângă, încercând să-i arate prin gesturi ce i se întâmplase. Uimită și speriată, ca într-o misiune secretă, se apropie și-l îmbrățișă cu dragoste.

– Stai liniștit, dragul meu. O să-ți povestesc mai târziu ce s-a întâmplat cu tine. Acum, fii calm, fiindcă va trebui să-ți injectez puțin din acest ser în carotidă. Nu te mișca, te rog, nu am voie să greșesc cu niciun mililitru în plus, altminteri vei muri.

Abandonându-se complet ei, omul se liniștește, fără să mai ceară vreo explicație, în timp ce Denisa îi injectează picătura binefăcătoare, după care alergă într-un suflet, luă cele două pergamente pe care le pitise în vestibul și, întorcându-se în camera soțului ei, desfășură unul la întâmplare și începu a-l parcurge cu voce tare, însă cu maximă atenție, pentru a nu citi cumva greșit vreun cuvânt din acea incantație. Imediat ce termină, își privește curioasă soțul, însă remarcă cu stupefație că acesta avea aceeași înfățișare: incantația aceea nu avusese niciun efect asupra lui. Luă la iuțeală celălalt papirus, îl desfăcu însă, când să înceapă, simți...

Simți cum o mână rece și grea i se așează pe umăr. Se răsuși speriată și se cutremură: Robert, cu chipul lui Marcel, se afla fix în spatele ei. Acesta nu murise pe loc, așa cum sperase fata, ci doar se prăbușise la podea. Ah, prima incantație pe care o citise îi dăduse din nou putere și îl trezise din morți. Din gură i se scurgea un fel de lichid verzui cu inflexiuni violete. Cu forța unui alienat, Denisa înșfăcă seringă și se aruncă iarăși asupra lui, înfigându-i-o tot în carotidă, și îi mai injectă o doză. Bruscat, acesta începu să tremure din toate încheieturile, căzând în

genunchi și apoi pe spate: zvâcnea acum din picioare și din mâini, în timp ce din gură i se scurgea o cantitate mare de lichid negru. Îndată, tânăra se apucă să citească incantația scrisă pe-al doilea papirus, de la coadă spre început, așa cum îi indicase Claudia. Când încheie, sub ochii ei înfricoșați de priveliștea la care era martoră, trupul lui Robert se transformă treptat, devenind și mai bătrân decât fusese înainte. La fel și concomitent soțul ei se retransformase, recăpătându-și înfățișarea, dar și puterile.

Atunci, femeia îl îmbrățișă cu drag. Plângeau amândoi acum, însă de fericire. Totodată, priveau la mumia neînsuflețită de la picioarele lor și nu le venea să creadă că acela era Robert, bătrânul de care ei avuseseră atâta grijă până de curând. Merșeră apoi în camera bătrânei. Claudia, neputincioasă, întinsă pe pat, aștepta îndurătoare un semn divin, neștiind ce se întâmpla în casa ei.

Când îi văzu pe cei doi intrând, se liniști puțin, dar nu se calmă definitiv decât atunci când Denisa îi povesti că totul se terminase cu bine și că reușise într-un final să-l readucă pe soțul ei în propriul trup, din păcate cu sacrificarea vieții lui Robert. Bătrâna intuia că altfel nu ar fi fost posibil.

Lui Marcel încă nu-i venea să creadă că trecuse printr-o asemenea experiență, chiar și după ce bătrâna le relată amândurora, de data aceasta cu lux de amănunte,

despre descoperirea făcută de ea, într-o zi, în acel jurnal al soțului ei.

– Dacă aş povesti altcuiva istoria asta, ar putea spune că sunt nebun de legat. Eu însă chiar am simțit-o pe pielea mea, confirmă Marcel.

Între timp, Denisa coborî a doua oară la demisol, de data asta ca să ia jurnalul lui Robert din sertarul bibliotecii, iar la întoarcere încuie ușa camerei unde se afla cadavrul bătrânului. Îi era teamă să nu se întoarcă iarăși din morți. Îi înmână apoi jurnalul soțului ei, rugându-l să le citească din acesta cu voce tare.

Trecuse mai bine de un ceas de când Marcel parcurgea jurnalul, privindu-se, din când în când, înfrigurați de ceea ce le era dat să descopere în rândurile acestuia, întâmplările îngrozitoare petrecute în viața lui Robert. Când tânărul ajunsese la partea referitoare la începutul poveștii dintre Robert și iubirea vieții lui, Claudia îl întrerupse zicând:

– De aici, dragii mei, am să vă povestesc eu mai târziu. Acum, haideți să lăsăm deocamdată aceste aventuri ciudate la o parte și să-l pregătim pe soțul meu pentru o înmormântare creștinească, așa cum se cuvine. Nu trebuie să afle nimeni, niciodată, ce fel de om a fost el. Acesta va rămâne secretul nostru. Pentru mine, el a fost, până am aflat trecutul lui, un soț minunat. Nu suntem noi aceia care să-i judecăm deciziile pe care le-a luat cândva, săvârșind acele fapte îngrozitoare. Nu trebuie

să uităm, totuși, că și-a încălcat propria promisiune. Iar ceea ce i s-a întâmplat în toată viața lui nu a fost, poate, o alegere a sa, căci el a fost însoțit îndeaproape de un demon încă de la naștere. De aceea, mergeți, vă rog, și faceți ceea ce trebuie făcut cu rămășițele lui. Pregătiți-i o înmormântare așa cum se cuvine.

Cei doi tineri se conformară dorinței Claudiei și începură pregătirile de înmormântare după tradițiile creștinești, fiindcă omul acesta cu mai multe trupuri fusese deosebit de respectat sub înfățișarea lui Robert, atât în societate, cât și, iată, ca soț. În plus, el le oferise fără prea multe angajamente proprietatea lui, în care își trăise o parte din viață alături de iubita sa soție.

La priveghi au venit mai mulți cunoscuți de-ai răposatului, ca să-i aprindă o lumânare la căpătâi și pentru a-l vedea pentru ultima oară. Dar cei apropiați luară înțeleapta hotărâre ca sicriului să i se pună capacul, deoarece trupul inert începuse să se transforme, căpătând o înfățișare absolut hidoasă, de nerecunoscut. Cel mai probabil, defunctul Marlow începea să-și recapete, oarecum, adevăratul chip, acum îmbătrânit.

Înainte cu o seară ca răposatul să plece pe ultimul lui drum, Claudia îl rugă pe Marcel să bage în sicriu acel jurnal cu însemnări, cele două papirusuri și pașaportul, alături de el.

A doua zi, după ce preotul a ținut o slujbă creștinească la Biserica „Sf. Nicolae”, sicriul cu trupul neînsuflețit

a fost coborât în groapa de veci din cimitirul Crângași, iar cioclii îl acoperiră cu pământ. Jerbele multicolore, ornate cu pamblicele cu regrete eterne, îmbrăcară negrul mormânt proaspăt săpat. Lumânările pâlpâiră încă multă vreme la baza crucii din lemn, înfiptă la căpătâiul defunctului. Încet, încet, cimitirul se goli de oamenii care compuseseră cortegiul îndurerat, iar peste acel loc al păcii depline se lăsă o liniște sublimă, pe care numai aici o găsești, și în care își dorm somnul de veci cei plecați din furnicarul plin de griji al vieții.

Capitolul VI

*ȘTERGEREA
URMELOR*

*T*recuseră aproape șase luni de la acest eveniment. Între timp, tinerii se mutaseră în casa răposatului și își duceau traiul liniștiți, alături de Claudia. Zăvorâseră camera bătrânului, căci încă le dădea fiori amintirea experienței sumbre din care ar fi putut să sfârșească tragic. Bătrâna, și așa destul de bolnavă, suferise cumplit după dispariția lui Robert. În ciuda lucrurilor anormale pe care le aflase despre el, ba chiar a faptului că propria viață i-ar fi fost pusă în pericol, îi simțea totuși lipsa. Îi cunoscuse toate metehnele, dar cu ea se purtase exemplar și dusese o căsnicie bună alături de el. Nici în preajmacelor doi tineri nu se simțea rău. Însă nu era la fel ca atunci când se putea destinde fără niciun fel de reținere în preajma soțului ei. Marcel și Denisa încercau din răspuțuri să o facă fericită, însă ea, săraca, nu voia să-i supere și le ascundea multe din nevoile ei sufletești. Parcă nu-și mai dorea să trăiască chinuită din cauza paraliziei și a diabetului care nu-i

dădea voie să se bucure de ce și-ar fi dorit. De la o vreme, slăbise mult și abia că-și mai putea duce paharul cu apă la gură. Iar nopțile stătea de veghe, nu putea adormi, copleșită de gânduri și amintiri. Aștepta abia către dimineață și atunci simțea chemarea către o altă lume. O mână divină o prindea de palma ei micuță, iar o voce caldă și alintătoare se auzea, îndemnând-o de undeva din neant: *Vino, fiica mea. Pășește fără frică!*

Iar ea pășea fără teamă în acel loc minunat, plin de flori, de fluturi multicolori și păsări de toate neamurile, care zburau printre zecile de curcubeie care pictau cerul albastru, nepătat de niciun nor, armonizând cu trilurile lor întreg văzduhul. Și atunci, Claudia nu mai simțea nicio durere, iar picioarele ei alergau desculțe prin iarba verde și mătăsoasă a acelui câmp, care părea că se împreunează cu cerul, sărutându-l.

Iar în zori, când Denisa și Marcel intrau în camera ei, primele cuvinte pe care le rostea după ce răspundea la binețe tinerilor erau:

– Am fost acolo din nou, copiii mei. Este minunat!

Și apoi le povestea visul.

Denisa rămânea întotdeauna acasă; abandonase ideea de a-și găsi un serviciu plătit ca lumea și-și petrecea toate diminețile stând la povești cu Claudia. O iubea pe această bunicuță care, în ciuda nazurilor specifice bolii, era așa de fermecătoare, prin gesturile ei sau prin felul în care istorisea anumite lucruri.

Apoi, în timpul zilei, Denisa se ocupa de gospodărie, urmând ca serile să și le petreacă iarăși împreună, până noaptea târziu.

*

Era o seară frumoasă de mai.

Cireșul înflorit din fața casei îmbăta aerul din jur cu un parfum deosebit. Prin geamul deschis al camerei se auzea zumzetul albinelor care roiau prin coroana lui, plină de flori. Și mireasma gingașelor flori invadase dormitorul Claudiei. Pomul acela fusese plantat cândva de către soțul ei și nu existase an în care să nu înflorească pentru ca apoi, în luna iunie, să se bucure de fructele mari și roșii pe care Robert i le aducea, de fiecare dată, într-un bol mare de porțelan.

Cei doi tineri se aflau atunci în camera femeii, bucurându-se împreună de acea priveliște minunată.

– O să mai apuc oare să gust din rodul acestui cireș?, se auzi vocea stinsă a Claudiei, în timp ce lacrimi cristaline i se rostogoleau calde pe obrajii traversați de riduri adânci.

– De ce nu?, îi zâmbi cu afecțiune sinceră Denisa. Fiți puternică! Trebuie doar să vă doriți din toată inima lucrul acesta și el se va înfăptui.

Un surâs înflori pe chipul bătrânei, apoi, cu palma ei obosită, tremurândă, mângâie cu blândețe părul blond ce se scurgea în șuvițe buclate peste umerii Denisei.

– Așa să fie draga mea, cum zici tu. Până atunci, însă, așezați-vă amândoi confortabil în fotolii, fiindcă nu am apucat să vă destăinui partea cea mai frumoasă a vieții mele, aceea pe care nu v-am lăsat să o aflați din jurnalul soțului meu, anume aceea de când ne-am cunoscut și până la momentul în care am aflat despre harul lui ciudat.

Cei doi erau numai ochi și urechi, iar bătrâna Claudia porni să le povestească cu lux de amănunte toate aventurile, sentimentele și trăirile ei alături de Robert. Abia spre miezul nopții își încheie istorisirea.

Tinerii rămaseră profund mișcați aflând toate acestea din gura bătrânei și nu se sfîrî să plângă pe alocuri, atunci când zefirul fericirii îi purta pe protagoniștii din povestea ei pe aripile lui. Apoi o îmbrățișară amândoi, sărutând-o pe fiecare obraz. Ea îi mângâie pe creștete cu mâna ei delicată, îndrumându-i părintește:

– Să aveți grijă unul de altul, dragii mei! Și să nu încetați a vă iubi. Dragostea este cheia vieții.

Denisa și Marcel îi zâmbiră, împreunându-și mâinile, ca semn al unei veșnice promisiuni.

– Noapte bună, copiii mei!

Tinerii părăsiră camera și se retraseră în living, lăsând-o pe Claudia în lumea visurilor ei, netulburată de nimeni până a doua zi dimineața, când aveau să o revadă.

Și, într-adevăr, după ce tinerii plecară, bătrâna păși în lumea ei, căci, obosită de atâta povestit, adormi imediat. Mâna binecuvântată a îngerului păzitor o invită și

de această dată să pătrundă în spațiul acela minunat în care ea putea alerga în voie fără să simtă vreo durere și fără să mai poarte pe umeri povara paraliziei. Și cum pășea fericită, plutind parcă pe deasupra pajiștii înverzite și plină de flori, auzi, ca într-un ecou, cum cineva o cheamă pe nume:

– Claudia!... Claudiaaa!...

Își îndreptă privirea către acel loc și, spre marea ei bucurie, îi zări acolo pe mama și pe tatăl ei, care îi veneau în întâmpinare, strigând-o. Ochii ei se umplură de lacrimi. Părinții ei părăsiseră de mult această lume și se bucura nespus reîntâlnindu-i. Îi iubise mult și suferise cumplit când a decis să plece la București, urmându-și destinul. Tot atât de mult suferise și atunci când aceștia trecuseră, rând pe rând, în neființă, iar ea, din cauza vremurilor vitrege pe care le traversase într-un regim politic impulsiv, nu a putut să-i însoțească pe ultimul lor drum. Însă acum era fericită că îi putea revedea, așa frumoși, surâzători și plini de sănătate. Alergă spre ei și îi îmbrățișă cu dragoste. La rândul ei, simți îmbrățișarea lor caldă, părintească. Doar se priveau fără încetare, apoi ai ei o prinseră de mâini, ca atunci când era doar o copilă, și tatăl îi spuse:

– Vino cu noi!... Hai să-i cunoști pe toți de aici!... Vor fi foarte fericiți să te vadă!

Ea păși alături de părinții ei încrezătoare, până când ajunseră în dreptul unei porți uriașe, ce părea din aur. Aceastase deschise singură și de acolo țâșni o fantă

puternică de lumină, albă, pură, învăluind-o ca într-o mantie. Își duse mâinile la ochi; lumina era prea puternică pentru a o putea privi la nesfârșit. Apoi simți cum acea lumină o absoarbe cu totul, purtând-o prin toată viața ei de până atunci. Viața i se derula precum un film prin fața ochilor, începând din clipa în care venise pe lume și până în seara precedentă, atunci când se despărțise de Marcel și Denisa. Totuși, filmul nu se termină aici. I se înfățișă în continuare o scenă viitoare, pe care însă o privea confuză, neputându-și da seama ce vrea să însemne. Vedeă cum trupul ei fusese așezat într-un sicriu frumos, pe masa din sufragerie. Era îmbrăcată în rochia cu care dorise să fie înmormântată. La căpătâiul ei, lângă sfeșnicul cu lumânări aprinse, plângeau cei doi tineri dragi, care îi îndulciseră bătrânețea. Recunoscă câțiva vecini și amici care veniseră la priveghi. Apoi realizează că se afla acolo, în casa ei, privindu-și propriul trup neînsuflețit. Fanta de lumină orbitoare dispăruse. Dispăruse chiar și trupul ei, împreună cu îmbrăcămintea pe care o purtase până atunci. Acum, ființa ei se contura sub forma unui abur albăstrui al corpului eteric. Încercă să atingă cu mâna creștetul Denisei, însă palma ei trecu ca prin aer. Foarte confuză, se mișca de colo-colo, trecând prin toate lucrurile, fără să le simtă duritatea. Se opri doar atunci când o voce i se adresă de undeva din neant:

– Ai părăsit această lume, copila mea!... Nu te mai zbuciuma, ești doar un trup de spirit.

În acea clipă, lângă ea se făcură vizibile și alte trupuri de spirit, printre care se aflau părinții ei, prietenii și vecinii cu care se cunoscuse în viață și părăsiseră mai de mult lumea pământească. Plecațicându-va cu toții în lumea celor fără de prihană, acum i se alăturau fericiți, ajutându-o să depășească acest moment cu care o binecuvântase Dumnezeu, scăpând-o de lumea materială în care trăise atâția ani.

Într-adevăr, aceea fusese ultima noapte petrecută în preajma copiilor ei de suflet. Tinerii o găsiră dimineața fără suflare. Însă ceva se schimbase la ea. Chipul parcă îi devenise mai frumos ca niciodată, iar buzele înghețară într-un zâmbet desăvârșit.

Claudia era, în sfârșit, fericită.

*

Au urmat funeraliile, cu întreaga tradiție creștinească, trupul neînsuflețit al bătrânei fiind depus alături de al soțului ei, după dorința îndelung exprimată în timpul vieții.

La scurt timp după acest eveniment dureros pentru ei, Denisa rămase însărcinată. Dar bucuria care ar fi trebuit să le umple sufletele era profund umbrită din cauza faptului că tânăra începuse, îndată ce primise minunata veste, să aibă coșmaruri noapte de noapte. Visurile îi erau bântuite de prezența lui Robert, care

părea că încearcă să-i smulgă copilul din pânțele sau să o îmbrățișeze senzual. Viitorii tineri părinți au dedus că zidurile acelei case, în care trăise un timp îndelungat acel bătrân ciudat ajuns pe plaiurile mioritice din vechi zări anglo-saxone, fuseseră impregnate cu demonul care îl însoțise întreaga lui viață. Iar acum, cel mai probabil, acesta își dorea să înzestreze pruncul lor, încă nenăscut, cu acea putere malefică pe care o dobândise Marlow la venirea lui pe lume.

Apoi, lucrurile începuseră să le scape de sub control, luând chiar o turnură paranormală. Uneori, auzeau zgomote stranii venite din dormitorul lui Robert, care rămăsese bine zăvorât, alteori percepeau, pe înserat, o adiere urât mirositoare care le traversa holul casei, mișcând hainele din cuier ori dând jos vreun obiect. Dormeau cu ușa dormitorului încuiată, îmbrățișați, plini de teamă ca nu cumva acea entitate să le facă vreun rău în timpul somnului. Se simțeau ocrotiți ținând tot timpul aprinsă o candelă sub icoana Maicii Domnului cu Fiul în brațe și nu se culcau niciodată fără să rostească o dată sau de două ori rugăciunea *Tatăl Nostru*. În timpul zilei, cât timp Marcel era la serviciu, Denisa ajunsese să meargă zilnic la cumpărături, zăbovea îndelung prin parcuri sau la vreo prietenă.

Și pentru că se apropia sezonul rece iar tânăra însărcinată făcea față din ce în ce mai greu acestei situații, cuplul hotărî să pună casa în vânzare. Îi legau multe

plăcute amintiri de acea locuință, își făcuseră un rost în Capitală și nu duceau lipsă de nimic, dar decizia lor rămase fermă.

Și nici bine nu dăduseră anunțul la ziar, că la ușa lor s-a și prezentat un întreprinzător imobiliar extrem de hotărât, care a cumpărat îndată proprietatea la prețul pe care cei doi tineri îl ceruseră. După ce și-au primit banii, ce-i drept o sumă destul de frumușică, Denisa și Marcel s-au reîntors acolo de unde veniseră, pe meleagurile lor natale din bătrâna Moldovă.

Pentru ei și bebeluș, acesta era un început benefic în noua lor viață.

După o vreme, întreprinzătorul care le-a cumpărat proprietatea a dărâmat casa din temelii, nivelând terenul, purificându-l fără să știe, intenția sa fiind ca, în scurt timp, să înalțe pe acel loc o clădire nouă, modernă, cu mai multe etaje.

Și, astfel, a fost ștearsă orice urmă care mai putea să amintească despre cei care locuiseră acolo și poate că, odată cu demolarea acelor ziduri, a dispărut și demonul care le bântuia. O soartă asemănătoare avusese și casa cuprinsă de flăcări din satul Watford, din nord-vestul Angliei, imediat după ce Marlow o părăsise. Pe acel loc domnea acum o frumoasă pădure de arțari.

Singurele lucruri palpabile care mai puteau fi scoase la lumină cândva erau jurnalul, pașaportul și pergamentele cu incantațiile pe care Claudia dorise să le

îngroape împreună cu răposatul ei soț, doar acestea ar mai fi dezvăluit, cu totul din întâmplare, adevărata identitate a lui Robert, dar și crimele pe care le săvârșise pentru a obține de fiecare dată o nouă identitate.

Însă în primăvara anului 1986, datorită lucrărilor de sistematizare a râului Dâmbovița și de amenajare a Lacului Morii, cimitirul Crângași a fost desființat și, preț de câteva luni, aproape 11 000 de morți au fost mutați la cimitirul Giulești Sârbi. Odată cu aceștia, inclusiv trupul blândeii Claudia. Nu însă și al lui Robert. Puși în fața procurorului martor al exhumării, tinerii moldoveni Marcel și Denisa nu au mai dorit să-l identifice. Biserica „Sf. Ierarh Nicolae” a fost prima clădire din acel cartier bucureștean care a căzut pradă buldozerelor, chiar de sărbătoarea Sfinților Constantin și Elena. În câteva săptămâni, n-a mai rămas nimic în picioare, nicio urmă de cruce, mormânt, arbore sau turlă de biserică.

Peste acel loc, timp de o jumătate de an, s-au turnat plăci masive de beton, una după alta. Apoi s-a dat drumul la apă.

De atunci, misterul vieții lui Marlow a rămas adânc îngropat pe fundul lacului.

Pentru totdeauna.

SFÂRȘIT

București, 1 ianuarie 2017

CUPRINS

<i>Capitolul I</i>	
<i>FUGA</i>	5
<i>Capitolul II</i>	
<i>ACOMODAREA</i>	53
<i>Capitolul III</i>	
<i>O NOUĂ TRANSFORMARE</i>	95
<i>Capitolul IV</i>	
<i>O NOUĂ VIAȚĂ ȘI PRIMA DRAGOSTE</i> <i>ADEVĂRATĂ</i>	113
<i>Capitolul V</i>	
<i>ÎNCĂLCAREA PROMISIUNII</i>	169
<i>Capitolul VI</i>	
<i>ȘTERGEREA URMELOR</i>	199

Eugen Baciu – un autodidact cu imaginație debordantă, format la școala clasică a literaturii de suspans, cu un stil limpede și captivant, cald și optimist, în ciuda temei relativ delicate abordate; genul alergătorului care apare din *pole-position* pe turnantă la spectacolul lumii, ferm decis să smulgă laurii victoriei oricărui campion pur sânge. În oricare altă literatură cu excepția celei române – imprevizibilă și prea mult la discreția unor critici versatili și frustrați, aroganți și materialişti –, aş pari pe el fără rezerve, cartea de față, de departe cea mai bună pe care a scris-o până acum, fiind principalul atu.

Dan Giju

ISBN 978-606-8804-14-9

9 786068 804149

editura.favorit@yahoo.com

colecția Aventura & Suspans